

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

ΑΡ. 10(289)

1932

Τί ποτε να ξημερώσει ποταμός;
Ή όλοι να αράξουν
Πάντα γυρεύω για τον Εύρωπα
Πα να πεινάει ο κόσμος
Οι φίλοι άναγες...

ΣΤΟΜΑΧΙΚΟΙ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ή Όξυρεγμία :
ή Έντερίτις :
ή Γαστρίτις :
ή Υπερέκκρι-
σις :
ή Υπερχλωρυ-
δρία :
οί Έμετοι της
έγκυμοσύνης :

αί Διάρροιαι των φυματικών :
τὸ Έλκος τοῦ Στομάχου καὶ Δωδεκα-
δακτύλου :

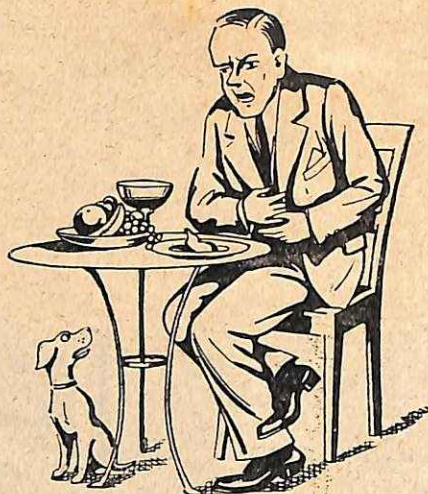
ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΤΑΧΕΩΣ ΜΕ ΤΟ ΑΒΛΑΒΕΣ

BISMOTERRAN

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΓΡΟΤΕ & ΣΙΑ

Βαλαωρίτου, 16. ΑΘΗΝΑΙ.

ΕΙΝΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑ
ΤΑ ΩΜΟΡΦΑ ΔΟΝΤΙΑ

Αὕτη λευκαίνει
κατὰ 3 αποχρώσεις εἰς 3 ἡμέρας.

Κάμετε μίαν δοκιμὴν τοῦ ἑξαιρε-
τικῶς ἀντισηπικοῦ ἀφροῦ τῆς
Κολυνὸς ὅστις χάρις εἰς τὴν
μοναδικὴν μέθοδον τῆς ἑξῆς
ψήκτρας συντελεῖ εἰς τὴν ἐπιτυ-
χίαν τῶν πλέον θαυμασίων ἀπο-
τελεσμάτων. Ἀποδίδει ταχέως εἰς
τὰ δόντια τὴν θαυμασίαν φυσι-
κὴν τῶν λευκότητα.

Ἐξυγιαίνει τὸ στόμα καὶ τὰ
οὐλα.

Ἡ χρησιμοποίησις τῆς ὀδοντό-
κρεμας Κολυνὸς ἐπιτυγχάνει τὰ
ἑξῆς πλεονεκτήματα:

α') Ἀκραν οἰκονομίαν χρη-
ματος καθ' ὅσον ἐν σωληνά-
ριον Κολυνὸς διαρκεῖ δύο
φορὰς περισσότερον οἰουδή-
ποτε ἄλλου, περιέχοντος τὴν
αὐτὴν ποσότητα οἰοσήποτε
ἄλλης ὀδοντόκρεμας.

β') Ἀπόλυτον ἀντισηπὶαν καὶ
ἀπολύμανσιν τοῦ στόματος.

γ') Εὐχάριστον συναίσθημα γεύ-
σεως καὶ δροσερότητος τοῦ στό-
ματος ἐπὶ ὥρας.

δ) Πλήρη ἀσφάλειαν ὀδόντων,
οὐλῶν καὶ γυμνῶν.

ε) Πλήρη ἀσφάλειαν ὀδόντων,
οὐλῶν καὶ γυμνῶν.

ΑΝΤΙΣΗΠΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΗΚΗ:
ΜΑΡΙΣ ΦΑΡΜΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

ΣΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΛΟΥΤΡΟ ΣΑΣ

Δυναμώνει τὰ νεύρα.
Εξοικονομᾷ τὸ σῶμα.
Ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸν
ἰδρώτα.

Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

Συνιστῶμεν τὴν Διπλωματοῦ-
χον Μερίστην Γυναικείων Φορε-
μάτων
Δ) ΔΑ ΧΡΥΣΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Βουλῆς 37α.

Η ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΜΠΟΥΓΑΔΑ
ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΓΕΡ-
ΜΑΝΙΚΟ ΣΑΠΟΥΝΙ
PERSIL

Με τὸ PERSIL πλένετε τὰ ρού-
χα σας χωρὶς κόπο, τριψίμο καὶ φθο-
ράν, με δλίγα ἔξοδα καὶ ἐντὸς ἐλα-
χίστου χρόνου. Μὴ κοπιάσετε, μὴ ἐπι-
τίσας με τὴν ἀρχέγονα μπουγάδα.
Τὸ PERSIL πλένει σχεδὸν μόνο του,
παρασκευάζεται ἀπὸ ἀγνὰ ὀξέα καὶ
ἐλνε εὐθιγέστερον ἀπὸ ἄλλα συναρῆ
περισσότερον.

Ἄντ. Τζούρος καὶ Καρράς, Ἀθήναι.
Παρακαταθήκην ἐν Πάτραις, Βασ.
Φωτῶντολιν, Πατρός 66.
Θεοφάνης: Καραβίδας καὶ Σία,
Στοὰ Φορβύλων.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετίαν ἑπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐδὲς Κε-
φαλληνίας καὶ Τεγέας 1.
Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

Οἰμωγένη

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 150
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 80
ΕΞΟΤΕΡΙΚΟΥ 6
ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6
ΑΦΡΙΚΗΣ 30
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 6 Μαρτίου 1932

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21-419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ πολλὸν πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον εἶναι ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Αἰλῆς Ἰακωβίδης: **ΦΩΤΕΙΝΕΣ Ἰ-
ΡΕΣ. — Γ. Σ. Δούρα: ΕΦΤΑ
ΝΕΕΣ ΔΑΕΣ. — Μ. Διουδά-
κη: ΓΥΡΩ ΣΤΟ ΜΑΓΚΑΛΙ.**

Ἡ συλλογὴ τῶν ποιημάτων τῆς κ.
Αἰλῆς Ἰακωβίδης ἔχει τὸ προτέρημα ὅ-
τι δὲν κορυφαίει τὸν ἀναγνώστη, ἀλλὰ
τὸν παρασύρει μ' εὐχάριστον σὺν δι-
δασκίᾳ τῆς καὶ τὸν φέρνει ἀκούραστον
ὡς τὸ τέλος. Οἱ στίχοι δὲν ὑπάρχουν
μέσα σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο δὲν κρύβουν
καμμιὰ σπουδαιοφάνεια καὶ δὲν ὑπο-
κρίνονται καμμιὰ σοφία. Προχωροῦν
κανονικοὶ καὶ ἀβίαστοι, ὑποβάλλουν νο-
ήματα φυσικὰ καὶ διάνγη, κινεῖται
μέσα σ' ἕνα γόμο γνῶριμο καὶ συν-
παθητικὸ, τὸν κόσμο τῆς καθημερινῆς
πραγματικότητος κυτταγμένον με κά-
ποια ἔξαρσι καὶ αἰσιοδοξία. Ἡ κ. Ἰα-
κωβίδη χειρίζεται με ἀρετὴν ἀνεστὶ τὸ
στίχο καὶ ἐκφράζει με καθαρότητα τὰ
συναίσθηματά ποὺ τῇς γεννοῦν ἡ διά-
φορος καταστάσεις. Ἡ εὐκολία ὅμως,
με τὴν ὁποία φανεροῦν τὸ ψυχικὸ τῆς
περιεχόμενο, κατὰ τὴν ἀπόψε, ἀντὶ νά-
ναι ἀπλῶς δείγμα μᾶς ἀσφόδρητης φύ-
σεως, νὰ παρουσιάζεται με τὴ μορφή
πολυλογίας καὶ προχειρολογίας, με τὸ
ἀράδιασμα λέξεων καὶ φράσεων τῆς
περὶ κοινῆς ποιότητος, με τὴν παράτα-
ξιν τετραστιχίων ποὺ μόνο τοὺς προσδόν
ἔχουν τὸ ἀλάνθαστο μέτρο καὶ τὴ σω-
στὴ ὁμοιοκαταληξία.

Γιὰ νὰ μελετήσουμε περὶ συγκεκριμέ-
να πᾶν στὰ ποιήματα τῆς συλλογῆς
αὐτῆς, τὰ περὶ πολλὰ καὶ τὰ περὶ χαρο-
κτηριστικὰ τοὺς φαίνονται ἐπηρεασμέ-
να ἀπὸ τὴν ποίησιν τοῦ Παλαμά, γὰρ
τὸν ὅποιον ἄλλωστε ἡ ποιήτρια ἔχει
γράψει ἕνα ἀρετὰ ἀποκαλυπτικὸν τρα-
γοῦδι τῆς, ὅπου λέει πῶς «ἐλὰ τ' ἀνα-
γιοχίσματα τοῦ τραγουδιοῦ μοῦ τὰ
σπείρες, μοῦ τὰ δάκρυα ἐσὺ». Ἡ ἐπι-
δρασι αὐτῆς θὰ τὴν καθοδήγησε βέβαια
σὲ πολλὰ, ἀλλὰ φοβόμαστε ὅτι τὴν
περιόρισε σὲ μιὰ δόξασιν ποιητικὴν πε-
ριοχὴ καὶ τῆς ἀπέκλεισε πολλὰς ἄλλας
ἀπόψεις ποὺ θὰ ἦσαν ἐξίσου ἐνδιαφέ-
ρουσες νὰ τίς ἴδῃ καὶ νὰ τίς γνωρίσῃ.
Αὐτὸ ἀποδείχνει πῶς ἡ φιλοδοξία τῆς
ποιητρίδος δὲν ἐκτείνετο περὶ περισσότερο
ἀπὸ καὶ ποὺ ἔφτασε καὶ πῶς ἔμεινε ἐν-
δοξασμένη με ὅσα ἔμαθε καὶ ὅσα ἐ-
χρησιμοποίησε. Ἀλλὰ μὴ αὐτὸ εἶναι
καὶ προσηγορικὸν ἐν μέρους τῆς
κάποια μετριοφροσύνης, γιὰ πολλοὺς ἂν

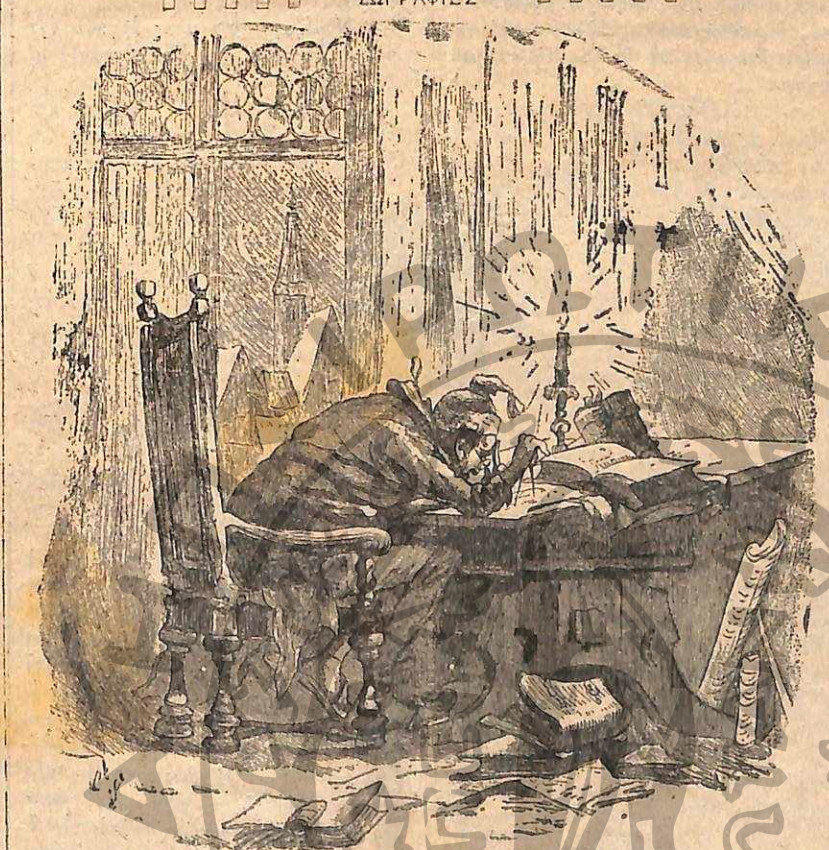
πὸ τοὺς ἄλλους προσπαθοῦν νὰ ξεγελά-
σουν τοὺς ἀναγνώστες τῶν κινήσεων
μεγάλας ἐπιδιώξεις καὶ καταπλήσσον-
τας με φαντασιώδεις ἐπαγγελίες, ἐνῶ
στὸ βάθος προσπαθοῦν νὰ καλύψουν
τὴ γυνότητα καὶ τὴ μετριότητα.

Πεὶδ ἀληθινὰ ἀπ' ὅλα τὰ τραγοῦδια
τῆς κ. Ἰακωβίδης δείχνονται ἐκεῖνα ποὺ
εἶναι ἀπεριωμένα στὸν ἔρωτα καὶ ἐν-
γνεῖ στὴν αἰσθητικὴ καὶ οἰκονομία.

κάνει ἀχώριστα καὶ πάγια. Ἐπειδὴ ὁ-
μως μιὰ τέτοια ἀπαίτησις θὰ χαρακτη-
ρίζεται ὡς σὴν περιπτώσι μᾶς ὡς ὑ-
περβολικὴ, ἂς περιοριστοῦμε σ' αὐτὰ
ποὺ μᾶς δίνεται καὶ ἂς παραθέσουμε
μερικὸς ἀπὸ τοὺς καλύτερους στίχους
τῆς συλλογῆς:

Ψυχὴ ποὺ πρωτοσάλεψες βαθεῖα στὰ
(συνεχίζεται...)

γὰρ σὲ σπαράζει περὶ γλυκὰ μὴ ἀλ-

Ο. ΥΠΕΡΚΡΙΤΙΚΟΣ Ι...

(Παλιὰ Γερμανικὴ γκαρδούρα)

κὴ ζωὴ τῆς μητέρας, τὴν ὁποία ἡ ποι-
ήτρια θὰ γνωρίσῃ ἀπὸ τὴν πείρα τῆς.
Ἐκεῖ ὁ τόνος τῆς γίνεται περὶ ἄλλος
καὶ περὶ εὐκρινῆς καὶ ἡ ἔκφρασις δὲν
ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ στολίδια καὶ μυχι-
μίδια γιὰ νὰ προσέξῃ τὴν ἐντύπωσιν
ποὺ ἐπιδιώκει.

Τὸ καλύτερο θὰ ἦταν φυσικὰ ἀν' ὅλην
τὴν ἀναμνηστικὴν τὸν ὁ σύνδεσμος τῆς
ἀσπότης τέχνης, αὐτὸς ποὺ συνάπτει
τὰ μέλη σ' ἕνα ἐνιαῖο σῶμα καὶ τὰ

(Ὁλόκαυτὸ ἡ καρδιά μου.
Ἀπὸ ποῖον κόσμο ἔρχεσαι καὶ ποῖον
γυνεῖς νάμην;

Πότε εἶσαι μαῦρο σύννεφο, πότε σὰν
(ἔστρο λάμπεις...)

Ἡ νέα συλλογὴ τοῦ κ. Δούρα ἀπο-
τελεῖται, ὅπως καὶ ἡ προηγουμένης, ἀπὸ
δοξαστικὰ ἀποκλειστικῶς ποιή-
ματα. Ὁ ποιητὴς καταπαύεται με θέ-
ματα ποὺ ἀνάγονται στὸν κόσμο τῆς

θεολογίας καὶ δὲν μιλάει, παίρνει τὸ
ῥος ἱερατικὸν λειτουργοῦ ποὺ κηρύτ-
τει, νοθεύει, εἰδοποιεῖ, ἀπειλεῖ κατὰ
τὸν τρόπο τῶν ἀρχαίων προφητῶν. Οἱ
στίχοι ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὸ πρω-
τότυπο αὐτὸ ποιητικὸ κληροῦμα, δει-
χνουν τὸν ἑταίρο τεχνικὴν καὶ κρύβουν
ἀποκάτω τοὺς κάποιον ἀγῶνα καὶ κά-
ποιαν ἀγῶνα ὅσπου νὰ πάρουν σχῆμα
καὶ νὰ βγοῦν στὸ φῶς. Συγχρόνως ὁ-
μως προδίδουν καὶ κάτι τὸ στενοχωρη-
μένο, τὸ στριμμένο, τὸ στενοκάρδο,
γνώρισμα ποὺ ἐρχεται σὲ ἀντίθεσιν με
τὴν πλατεῖα, σκόρπια, διάχυτη ἀσθαν-
τικότητα, τὴν ὁποία πρέπει νάχη ἕνας
ποιητὴς, καὶ μάλιστα ποιητὴς—ἐπαγγε-
λιστὴς, ὅπως φιλοδοξεῖ νὰ εἶναι ὁ κ.
Δούρας. Ὑπάρχει λοιπὸν κάποια ἀντί-
φρασις μεταξὺ προθέσεως καὶ αποτελέ-
σματος, κατὰ τὸ ἀσυνιδέαστο, ποὺ ἡ ἐ-
ξήγησις τοῦ δὲν ἀποβαίνει ὑπὲρ τοῦ
ποιητοῦ.

Ἐπειτα, τὰ ἀσθάνεται πραγματικὰ
αὐτὰ ποὺ γράφει ὁ κ. Δούρας; Ποιὰ
ἀνταπόκρισις μποροῦν νάχουν πρὸς τὸ
γῶμα μᾶς κόσμου ἡ προφητικὴς ὁδὸς
αὐτῆς; Καὶ δὲν ὑπάρχουν γῶμα μᾶς καὶ
μέσα μᾶς τόσα ἄλλα προβλήματα καὶ
σύμβολα ποὺ μᾶς βασανίζουν καὶ μᾶς
συγκινεῖν σήμερον περισσότερο ἀπὸ τὸν
σκοτεινὸ καὶ ἀκατανόητο, τὸν νεφελώ-
δη καὶ ἀσύλληπτο Ἐρχοῦν τοῦ: Νὰ
μερικὰ ἐρωτήματα ποὺ προκαλεῖ ἡ ἀ-
νάγκη τὸν τόσο προσεχτικῶν καὶ τε-
χνικῶν, ἀλλὰ ψυχρὸν καὶ ἀναρῶν
ποιημάτων τοῦ κ. Δούρα. Φυσικὰ, δὲν
θὰ εἴχαμε κανένα δικαίωμα νὰ συντά-
ξουμε τὸ παραπάνω ἐρωτηματολόγιον,
ἀν' ὃ ποιητὴς εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ
διατυπώσῃ δυνατὰ καὶ νὰ ἐπιβάλῃ δι-
καιωματικὰ τῆς ψυχικῆς καταστάσεως ἡ
τῆς φιλοσοφικῆς ἀποψέως τοῦ. Ἐπειδὴ
ὅμως αὐτὸ ἀνέχει μόνο σ' ἐλάχιστες
προνοιήσεις φάσεις καὶ δὲν μποροῦμε
νὰ τὸ ἀπαιτήσουμε ἀπὸ τὸν καθέναν,
γὰρ αὐτὸ, ἂς μᾶς ἐπιτρέπεται τοὐλάχιστον
νὰ διατηροῦμε τῆς ἀμφιβολίας μᾶς...

Τὸ βιβλίο αὐτὸ τῆς κ. Διουδάκης, το-
ποθετοῦν στὸ Ἡράκλειον τῆς Κρήτης, πε-
ριεχέται διάφορα κρητικὰ ποιήματα καὶ
λαϊκὰ παραμύθια, συγκεντρωμένα με
ἀρετὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἐδουνημένη καὶ
εἶναι μοναδικὸ ἀπόκνημα γιὰ τὰ παιδιὰ.
Κ.

ΕΝΑ ΚΑΣΕ
ΝΕΟΚΑΛΜΙΝΑ

Θεραπεύει: Γρίπην, κεφαλόπονον, ὀδοντόπο-
νον, ἡμικρανίας, ρευματισμούς, γενικὴν ἀτονίαν,
νευρικὰς διαταραχάς.

ΚΑΤΑΠΑΥΕΙ ΤΟΥΣ ΜΗΝΙΑΙΟΥΣ ΠΕΡΙ-
ΠΛΟΚΗΣ.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.
Γενικὴ Ἀποθήκη TRIANT. Μ. ΦΟΥΦΑΣ, Κρατίνου 11, ΑΘΗ-
ΝΑΙ. Τηλ. 72-19.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Σφυρήλατοι ἔτοιμοι καὶ ἐπὶ παραγγελία τελευταίας μό-
δας, στενὲς καὶ πομπὴ (Καρατιδίων 18 ἡγγυημένοι, δρόμα 3
τὸ ζεύγος καὶ μετὰ τὸ ὄνοματεπώνυμον ἐντὸς)

ΜΟΝΟΝ Εἰς Τὸ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΤΑΣ ΕΥΡΗΤΕ

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 420 ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ

ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΡΑΞΙΟΝ, ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ, ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΣΤΕΛΙΟΥ & ΖΕΡΒΑ

ΟΔΟΣ ΑΠΕΛΛΟΥ 3 (πάρδος πλατείας Δημοτ. Θεάτρου)

Ἀθῆναι

Ἀποκρίψατε καὶ φυλάξατε τὸ παρόν.

ΜΕ ΕΞΟΔΑ ΜΑΣ διεκπεραιώ-
μεν καὶ τὰς σοβαρώτερας τῶν κλη-
ρονομικῶν καὶ χρεωστικῶν ὑποθέ-
σεων, καθὼς καὶ ἐναντίον τοῦ Δη-
μοσίου, ὁμοίως καὶ διεκδικήσεις οἰ-
κοπέδων, ἐδὲς Ἀθῆναις 11, ὁραὶ

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλοῦ
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27-Ἀθῆναι. Τηλ. 1-68

Ο εφευρέτης αερίων των «Πλοίων-παγίδων» πλοίαρχος Κάμπελ.

Μία απ' τις πιο δραματικές σελίδες του Ευρωπαϊκού Πολέμου, ήθελε και η ιστορία των περιφεύμενων «Πλοίων-παγίδων», τα οποία χρησιμοποιήσαν οι Άγγλοι έναντι των γερμανικών υποβρυχίων, κατά τα τέλη του 1917.

Ός γνωστόν, ο υποβρύχιος πόλεμος είχε φτάσει, κατά τα τέλη του 1916 και τις αρχές του 1917, στη μεγαλύτερη έντασή του. Η καταστροφές κι' η ζημία που είχαν προκαλέσει τα γερμανικά υποβρύχια στους συμμάχους ήταν ανυπολόγιστες. Εκτός από τα πολυάριθμα πολεμικά πλοία, τα οποία χρησιμοποιούσαν οι Άγγλοι έναντι των γερμανικών υποβρυχίων, κατά τα τέλη του 1917.

Το Βρετανικό Ναυαρχείο, είχε προετοιμάσει, σε απόρρητο, ένα σχέδιο να καταστρέψει τα γερμανικά υποβρύχια με τη βοήθεια των αερίων.

Το Βρετανικό Ναυαρχείο, είχε προετοιμάσει, σε απόρρητο, ένα σχέδιο να καταστρέψει τα γερμανικά υποβρύχια με τη βοήθεια των αερίων. Το σχέδιο αυτό, με-...

Την εποχή αυτή ακριβώς παρουσιάστηκε στο Βρετανικό Ναυαρχείο ένας αξιωματικός ο οποίος έφτιαχνε ένα σπαστικό τρόπο για να πάσει την Άγγλία απ' τον τρομερό κίνδυνο. Ήταν ο πλοίαρχος Γκόντον Κάμπελ.

Το σχέδιο του Κάμπελ ήταν πρωτοφανές, καταπληκτικό, αλλά και πολύ δύσκολο στην πραγματοποίησή του. Με το Βρετανικό Ναυαρχείο, στην κορυφή της εκείνης περιστασίας, το δόξατο χωρίς διαταγή και το έφτιαχνε άμεσα.

Σύμφωνα με το σχέδιο αυτό, με-

Ο ΠΑΓΩΣΜΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ «ΠΛΟΙΑ-ΠΑΓΙΔΕΣ»

Τα Γερμανικά υποβρύχια και η καταστροφές που προκαλούσαν στους συμμάχους. Το Βρετανικό Ναυαρχείο σε απόρρητο. Το παράτολμο σχέδιο του πλοίαρχου Κάμπελ. Τι ήταν τα «πλοία παγίδες». Το διπλό πλήρωμά τους. Πώς έφτιαχναν τα κανόνια τους. Ναυμαχίες «πλοίων-παγίδων» και υποβρυχίων. Ένα δραματικό επεισόδιο του πλοίαρχου Κάμπελ. Πώς ξεγέλασε ένα Γερμανικό υποβρύχιο και το βούλιαξε, κτλ. κτλ.

ρίκα πολέμικα πλοία έστάλησαν στο Ναύσταθμο, κι' εκεί... μεταφυσήθηκαν σε έμπορικά. Τα έβαψαν δηλαδή με τα χρώματα που έχουν συνήθως τα έμπορικά πλοία, αλλάζαν τις καπνοδόχους των και τους έβαλαν θύμες με των έμπορικών. Τέλος δε έφρόντισαν να κόψουν τα κανόνια τους και του-πορπιλλοβλητικούς σωλήνες τους με παραπετάσματα, τα οποία, χωρίς σ' έναν απλό μηχανισμό, ήταν παρουσιάζονταν ανάγκη, έφευγαν κι' απεκαλύπταν τα κανόνια.

Το πλήρωμα όλων των «πλοίων-παγίδων» ήταν δύο ειδών. Έχουν δηλαδή το κανονικό πλήρωμά τους ως πολέμικων πλοίων και συγχρόνως είχαν και το «ψεύτικο» πλήρωμά τους. Το τελευταίο αποτελούσε από άνδρες ντυμένους με ρούχα ναυτών, θερμά στρώματα και αξιωματικών του εμπορικού στόλου, οι οποίοι είχαν προορισμό να ξεγελαθούν τα υποβρύχια. Το «ψεύτικο» πλήρωμα συνεκροτείτο συνήθως από «υπόβρυχες» και ανώτερους αξιωματικούς του Βρετανικού ναυτικού, από παρπούς, απότακτους ή υπεράριθμους οι οποίοι δεν μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν στην ενεργή υπηρεσία του στόλου. Από ανάγκη λοιπόν στην παγίδα τους και για να μη μένουν άχρηστοί εν καιρώ πολέμου, και ακόμη απ' ανάγκη για τις περιπέτειες, οι αξιωματικοί αυτοί κατετάσσοντο εκουσίως ως ήπιοι ναύτες στα «ψεύτικα» πλήρωμα των «πλοίων-παγίδων», των οποίων η νενική άρχηγία είχε ανατεθεί στον πλοίαρχο

Γκόντον Κάμπελ. Και όταν ακόμη γύριζαν από κάθε αποστολή στα πολέμικα λιμάνια, οι ανώτεροι αυτοί αξιωματικοί δεν πήγαιναν καθόλου στα σπίτια τους να ιδούν τις οικογένειές τους, αλλά εξακολουθούσαν να παίζουν το ρόλο τους, να τρώνε και να συζητούν σε λαϊκά καπηλειά και μπαρ, ντυμένοι πάντα σαν ήπιοι ναύτες, για να μη γίνουν αντιληπτοί απ' τα όργανα της Γερμανικής κατασκοπείας.

Κάθε συνάντησι των «πλοίων-παγίδων» με τα γερμανικά υποβρύχια ήταν αγωνιώδης και η έκβασίς της εξαρτάτο κι' απ' την πιο παραμικρή λεπτομέρεια άκρυψ.

Μεταμφιεσμένο σε έμπορικό πλοίο, επιβατικό ή φορτηγό, ή και αλιευτικό — αν ήταν μικρό τορπιλλοβόλο — το καθένα απ' τα πλοία αυτά, έβγαζε στο πέλαγος, προσηλώνοντας τα πιο επικίνδυνα μέρη, αυτά δηλαδή που συνηθίζονταν απ' τα έγχρηστα υποβρύχια. Έκει, άρχα ή γρήγορα θα γινόταν επωσθήποτε αντίληπτο από κανένα υποβρύχιο.

Ο κυβερνήτης του τελευταίου, βλέποντάς το, δεν μπορούσε να φαντασθεί ότι κάτω απ' το άθωο εξωτερικό του έμπορικού πλοίου κρυβόταν πολέμικα καράβια με όλα τον όπλισμό του. Ανέβαινε λοιπόν το υποβρύχιο του στην επιφάνεια της θαλάσσης κι' έπληθύνε για να κάνει την συνηθισμένη έρευνα, να καθίσει ή να τρώει στα «ψεύτικα» πλήρωμα των «πλοίων-παγίδων», των οποίων η νενική άρχηγία είχε ανατεθεί στον πλοίαρχο

μια τορπιλλή, επειδή η τελευταία ήταν ακριβής. Άλλω, μόλις πλησίαζε πολύ κοντά στο «πλοίο-παγίδα» ξαφνικά έφευγαν τα παραπετάσματα της μεταμφιέσεώς του κι' επρόβαλλαν τα κανόνια του που πυροβολούσαν άμέσως και βούλιαζαν το υποβρύχιο, το οποίο σιγά σιγά δεν γλύτωνε. Έννοείται ότι συχνά οι κυβερνήτες των τελευταίων καταλάβαιναν την πραγματικότητα και πρόφταναν να στείλουν μια-δυο τορπιλλές στο άγγλικό πλοίο και να το βουλιάζουν παρασύροντάς το μαζύ του στο βυθό της θάλασσας.

Με τον τρόπο αυτόν τα «πλοία-παγίδες» είχαν κάνει τρομερή πανωλεμία στα υποβρύχια. Το Γερμανικό Ναυαρχείο δεν μπορούσε να εξηγήσει πώς συνέβαινε να μη γυρίζουν πίσω απ' τις αποστολές τους τα περισσότερα υποβρύχιά του. Στο τέλος όμως απ' αυτά ξέφυγε ως εκ θαύματος ένα απ' τα υποβρύχια του. Ήταν το «Πλοίο-παγίδα» κι' όταν γύρισε στο Κίελο-κ κυβερνήτης του ανέφερε στους άνωτέρους του τι συνέβη.

Τότε το ναυαρχείο άκουσε την προηγουμένη διαταγή του που έφτιαξε οίκανομια στις τορπιλλές και διέταξε να τις γυρίσουν πίσω. Άλλω, το Βρετανικό ναυαρχείο το έμαθε κι' έφτιαξε ανάλογες διαταγές στα «πλοία-παγίδες» του. Αλλά με λίγα λόγια είναι η ιστορία των περιέργων αυτών πλοίων, που με την αυτοθυσία των πληρωμάτων τους κατόρθωσαν να μετρίσουν αρκετά τα αποτελέσματα του υποβρυχίου πολέμου.

Χαρακτηριστικές και ίσως και οι πιο δραματικές απ' όλους ήταν οι άγριες ενόχους γερμανικού υποβρυχίου με το «Πλοίο-παγίδα» «Νταϊράν» που το κυβερνούσε αυτόπροσωπώς ο Γκόντον Κάμπελ.

Κάποτε ενώ το «Νταϊράν» έπλεε στον λιμένα της Γασκώνης, επρόβλεπε μπροστά του ένα υποβρύχιο και άρχισε να το καταδιώκει. Οι αποτολόντες το «ψεύτικο» πλήρωμα, έφροντας ότι οι Γερμανοί τους παρακολουθούσαν με τα κιάλια τους, άρχισαν να προσποιούνται τους πανικόβλητους, να τρέχουν εδώ κι' εκεί, να φρονούν τα συσσίβιά τους και να κάνουν το πλοίο τους να πλέει ζιγκ-ζαγκ. Συγχρόνως με το μικρό κανονάκι της έρευνας που ήταν τοποθετημένο στην πρύμνη του άρχισαν να πυροβολούν εναντίον του υποβρυχίου, φροντίζοντας όμως να μην το πετυχαίνουν ή οβίδες.

Επί τέλους το υποβρύχιο τους έπλησίασε και τους έριξε μια κανονιά. Η όβεια έπεσε στο διαμέρισμα των μηχανών, απ' το οποίο άρχισαν να θορυβούν πυκνοί καπνοί. Ο

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ο άπληστος Πάπας. Πώς τον έπεισε να ποζάρη ένας Γάλλος ζωγράφος. Όπου η μισή ώρα γίνεται μία και η μία... πέντε! Γιατί δεν έτελειωσε το πορτραίτο του Άγιου Πατρός. Η δεύτερη προσωπογραφία. Πώς έκαμε το γύρο του κόσμου. Η επιθυμία του Πάπα. Να την δουν όλοι οι πιστοί.

Μια από τις σπανιότερες και περιφημότερες προσωπογραφίες που βρίσκονται στον κόσμο, είναι και η εικόνα του Πάπα της Ρώμης Λέοντος ΙΓ', την οποία ζωγράφησε κάποιος ξένος καλλιτέχνης, αφού ετοάσθη τα πάντα για να καταφέρει τον Άγιο Πατέρα να ποζάρη.

Τό να πλησιάσει κανείς έναν Πάπα και να μπορέσει να τον μελετήσει από κοντά και να τον αποδώσει με το πινέλο πάνω στο μουσαμά, δεν ήταν και εύκολο πράγμα την εποχή αυτή.

Ο δικός μας όμως ζωγράφος κίνησε έπιτηδες από το Παρίσι γι' αυτή τη δουλειά και πήγε στη Ρώμη, όπου, με τη μεσολάβηση του πρέσβους της Γαλλίας και ενός φίλου του καρδινάλιου, ζήτησε από την Αυτού Παναγιώτητα να δεχτεί να ποζάρη.

Ο Πάπας αρνήθηκε διαρκώς, διηγάδων στην αρχή, αλλά ο ζωγράφος δεν άπελάστηκε. Παρασιώσθη μόνος του στον άνοητο θρησκευτικό λαίω υ γό της Δύσεως και πέτυχε να του αποσπάσει την επιθυμητή συγκατάθεση. Κατά την άρρασή αυτή, ο καλλιτέχνης κατέβαλε όλη του την ευλαβία και μεταχειρίστηκε όλα του τα τεχνάσματα για να πείσει τον Πάπα, ότι έ-

Τη στιγμή αυτή ακριβώς περιέμενε ο Κάμπελ. Άμέσως με τον ένα τορπιλλοβλητικό σωλήνα του έφριξε να τορπιλλήσει, ή οποία αποτόνησε και η οποία δεν έγινε αντιληπτή απ' το πλήρωμα του υποβρυχίου, που εξακολουθούσε να πλησιάζει. Η δεύτερη όμως τορπιλλή έπέτυχε σά καίρια το γερμανικό, το οποίο σιγά σιγά άμέσως βούλιαξε.

Έπειτα από λίγα λεπτά βούλιαξε και το «Νταϊράν».

Ο Κάμπελ και όσοι ήταν μαζύ του μόλις επρόβλεψαν να είδουν στη θάλασσα τις θάρκες του πολέμικου, να υψώνουν μέσα και ν' απομακρυνθούν απ' το καράβι τους. Ετόχως γι' αυτόν, είχε εξαποστείλει απ' πούν στην κινδύνου και έπειτα από λίγες ώρες έφτασαν ένα άμερικανικό γιότ και δύο άγγλικά καταδρομικά που τον περιμάζωσαν μαζύ με το ήρωικό πλήρωμά του.

πρεπε να ποζάρη. Άρχισε δηλαδή να εξαίρει τα ζωρά και έντονα χαρακτηριστικά του και να του λέει ότι η φυσιογνωμία του ήταν εξαιρετική και είχε μοναδικό ενδιαφέρον για έναν καλλιτέχνη.

Εξύμνησα, έλεγε άργότερα ο ζωγράφος στους φίλους του, το βλέμμα του Άγιου Πατρός, έπλεξα θύμους στα χέρια του, του έκανα σχεδόν... κόρτε, σαν να βρισκόμουν πρό μιάς ωραίας γυναίκας.

Πολύ καλά, άπάντησε ο Πάπας στο Γάλλο ζωγράφο, αφού άκουσε όλα τα επιχειρήματα και άρχισε να υποχωρεί. Καί πόση ώρα πρέπει να ποζάρω για να μου φτιάξετε την εικόνα;

Μισή ώρα, Παναγιώτατε!

Όχι περισσότερο.

Όχι, όχι. Μόνο... μιά ώρα άκρδως!

Πολύ καλά. Δέχομαι. Πρέσβε έμους, Μονάχα μιά ώρα. Ούτε λεπτό παραπάνω...

Ο καλλιτέχνης, αφού πέτυχε στις πρώτες του αυτές προσπάθειες και κατόρθωσε κάτι που θεωρείτο άπορηματοποίητο, στράφηκε την άλλη μέρα στη δουλειά, βάζοντας όλα του τα δυνατά για να ζωγραφίσει τον Πάπα, ο οποίος πόσα και συγχρόνως μιλούσε μαζύ του.

Η εργασία προχωρούσε πολύ καλά και ο ζωγράφος ήταν πεπεισμένος ότι, αν εξακολουθούσε κατ' αυτόν τον τρόπο, θα έφτιαχνε ένα πρώτης τάξεως έργο.

Έξαφνα όμως ο Πάπας θυμήθηκε τον όρο που του είχε επιβάλει και ρώτησε:

Τι ώρα είναι;

Η Παναγιώτης σας, του άπορώθηκε ο ζωγράφος κοιτάζοντας το ρολόι του, ποζάρει έπ'... μιάμιση ώρα!

Πώς; Αλήθεια; Έκαμε ο Πάπας και συγχρόνως σημάδεψε χαμογελώντας από τη θέσι του και πήγε κοντά στον καλλιτέχνη για να παρατηρήσει τον πίνακα.

Από τις πρώτες όμως ματιές που έριξε, φάνηκε εύχαριστήμένος. Η ευχαρίστησή του μάλιστα ήταν τόσο μεγάλη, ώστε έπεσε στο σινομιλή του:

Λοιπόν, φίλε μου, από δω και πέρα σου παραχωρώ όσον καιρό χρειάζεσαι για ν' αποτελειώσεις τον

ΜΙΚΡΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΟΥΤΣΥΦΑΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΕΡΙΝΑ

Μιά φορά ένας γέρο-κότσοφας είχε συμπαθήσει πολύ μιά μικρή χαριτωμένη καρδερίνα. Την είχε κλειμένη μέσα σ' ένα κλουβί και φρόντιζε κάθε μέρα για όλες τις τις ανάγκες.

Μόλις ξημέρωνε, της πήγαινε ταχτικά την τροφή της και το νερό της κι' εξασφάλιζε έτσι την καθημερινή συντήρησή της. Με όλες αυτές τις περιποιήσεις και τις θυσίες που έκανε για χάρι της, δεν είχε κανένα άλλο σκοπό παρά πώς να κερδίσει την αγάπη της.

Κι' αληθινά, η καρδερίνα κάθε πρωί τον περιέμενε άνοιτόμα, γιατί της έλειπε η τροφή και πεινούσε... Τις υπόλοιπες όμως ώρες της ημέρας δεν τον θυμόταν καθόλου κι' έπληττε μέσα στο κλουβί της.

Άπεναντίας, ένα μικρό σπουργιτάκι, που ποτέ δεν της πήγαινε τίποτε, της άφισε και της ήταν πάντα επιθυμητό. Κάθε μέρα που περνούσε από κοντά της, το υποδεχότανε με χαρά κι' όσο αυτό βρισκόταν εκεί, δεν αισθανότανε καθόλου πλῆξη.

Ο κότσοφας όμως δεν καταλάβαινε τίποτ' απ' όλα αυτά και χωρίς να υποψιάζεται το μυστικό της, έλεγε μέσα του μιά μέρα:

— Η καρδερίνα μου μ' αγαπά κι' είμαι βεβαίως γι' αυτό. Η ευεργεσίες μου θα την έχουν συγχωρήσει κι' αν τις συνεχίσω, σίγουρα θα μ' αγαπήσει ακόμα περισσότερο. Άς φανώ λοιπόν μεγαλόψυχος κι' άς της άνοιξω το κλουβί της. Είπε καιρός πειά να λευτερωθώ ή αγαπημένη μου και νάρθω μόνη της στην αγάλιά μου για να ζήσει την τροφή της.

Και το σπουργιτάκι απ' την άλλη μεριά μονολογούσε στη γλώσσα τη δική του:

— Εγώ δεν έχω τίποτε να δώσω στην αγαπημένη μου... Έχω όμως πολλήν αγάπη στην καρδιά μου κι' είμαι ακόμα μόλις δέκα μηνών...

Όταν ο κότσοφας έλευτέρωσε την καρδερίνα, εκείνη ήταν πεινασμένη. Άλλά μη νομίζετε ότι γύρισε να τον κυττάει καθόλου... Η πρώτη της δουλειά ήταν να τρέξει κοντά στ' αγαπημένο σπουργιτάκι, που δεν μπορούσε ακόμα καλά-καλά να πετάξει και να υιοαφστή μαζύ του τον έρωτά του και τη φτώχεια του...

πλάκα...

Έτσι ο καλλιτέχνης έλαβε την άδεια να πη άλλες πέντε φορές στο Βατικανό μέχους ότου μιλούσε ν' αποτελειώσει το πορτραίτο του.

Μολαταύτα, η προσωπογραφία αυτή έμεινε άτελείωτη, γιατί ο Πάπας βαρέθηκε στο τέλος να ποζάρει. Έχρησμευσε όμως για να κάνει απ' τη βάση αυτής ο ζωγράφος μια δεύτερη εικόνα του, αλήση και θωρακιστή.

Την πρώτη εικόνα, τη μισοτελειωμένη, την εκάπτησε ο ίδιος ο Πάπας για ενθύμιο και μετά τον θάνατό του την άφισε στους συγγενείς του, οι όποιοι τη φυλάινε σαν κειμήλιο. Όσο για τη δεύτερη, έκαμε σχεδόν τον γύρο του κόσμου, μένοντας πάντα ιδιοκτησία του ζωγράφου, σύμφωνα με την επιθυμία του Πάπα, ο οποίος τη βρήκε του γούστου του και εξέφρασε την επιθυμία να την εκθέσουν παντού για να την ιδεί το πιστό του ποίμνιο.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

«ΓΑΜΟΣ ΕΞ ΕΡΩΤΟΣ»

ΤΟΥ ANDRÉ BIRABEAU

Βέβαια, δεν τον εμπόδιζαν να παντρευτεί. Είχε φτάσει πια σε ηλικία που έπρεπε να γίνει οικογενειάρχης. Και μπορούσε όποτε ήθελε να παντρευτεί με τη Γενεβιέδη Βασέρ, μία θαυμασία νέα, της οποίας η πρόοδος ήταν ακόμα θαυμασιότερη. Πώς...

Δεν του άρεσε η Γενεβιέδη... Το άρεσε... Λοιπόν... Σ' έλ' αυτά ο Μαυρίκιος απαντούσε:

— Ναι, έχω δική, αλλά η Λουκία είναι πολύ πιο ωμορφη!..

Κι' έδωκε συγχρόνως τη φωτογραφία της αγαπημένης του από την τσέπη του, και την έδειχνε στους δικούς του, ως την πιο πειστική απάντησή του. Κι' όταν ο πατέρας του του μιλούσε για χρήματα και για μέλλον, εκείνος του έδειχνε πάλι χαμογελώντας τη φωτογραφία. Κι' όταν η μητέρα του του μιλούσε για οικογένεια και για καταγωγή, της έδειχνε κι'

αυτή τη φωτογραφία της λατρευτικής του.

Τώρα οι νεόνυμφοι βρίσκονται μέσα στο τρένο, στην τρίτη θέση, σ' ένα βαγόνι σχεδόν γεμάτο. Δεν είναι—όλομοιρο—πλούσιοι, για να παίζουν σε ιδιαίτερο διαμέρισμα. Οι γονείς του Μαυρίκιου του έκοψαν κάποια επιχορήγηση, και η Λουκία δεν έχει παντάρα.

Μολαταύτα, ήθελαν να κάνουν γαμήλιο ταξίδι, έστω και με τσίρτα θέσι. Πηγαίνουν να περάσουν ένα μήνα στην έσοχη. Χαμογελούν ο ένας στον άλλον, κρατιούνται από το χέρι, και τέλος η Λουκία αποκοιμάται με το κεφάλι της ακουμπισμένο πάνω στον ώμο του Μαυρίκιου.

Εκείνος όμως δεν νυστάζει ακόμα. Ουάστει τον τελευταίο μήνα που πέρισε.

Τί σκληρές, Θεέ μου, στο σπίτι του! «Όλοι, ο πατέρας σου, η μητέρα σου, η θεία σου, ο μεγαλύτερος σου αδελφός, έγιναν έξω φρενών όταν έμαθαν πως θέλεις να παντρευτείς με μία έσοχη...»

Κι' αυτός ίσως, νοιώθει κάποια στενοχωρία, όπως κάθε άνθρωπος που κάνει κάτι που κεφαλιού του, αλλά είναι εύκολη κατά βάση. Παίρνει τη γυναίκα που επιθυμούσε να πάρει. Δεν είναι αυτό το πλάγ;

Τώρα οι νεόνυμφοι βρίσκονται μέσα στο τρένο, στην τρίτη θέση, σ' ένα βαγόνι σχεδόν γεμάτο. Δεν είναι—όλομοιρο—πλούσιοι, για να παίζουν σε ιδιαίτερο διαμέρισμα. Οι γονείς του Μαυρίκιου του έκοψαν κάποια επιχορήγηση, και η Λουκία δεν έχει παντάρα.

Μολαταύτα, ήθελαν να κάνουν γαμήλιο ταξίδι, έστω και με τσίρτα θέσι. Πηγαίνουν να περάσουν ένα μήνα στην έσοχη. Χαμογελούν ο ένας στον άλλον, κρατιούνται από το χέρι, και τέλος η Λουκία αποκοιμάται με το κεφάλι της ακουμπισμένο πάνω στον ώμο του Μαυρίκιου.

Εκείνος όμως δεν νυστάζει ακόμα. Ουάστει τον τελευταίο μήνα που πέρισε.

Τί σκληρές, Θεέ μου, στο σπίτι του! «Όλοι, ο πατέρας σου, η μητέρα σου, η θεία σου, ο μεγαλύτερος σου αδελφός, έγιναν έξω φρενών όταν έμαθαν πως θέλεις να παντρευτείς με μία έσοχη...»

Κι' αυτός ίσως, νοιώθει κάποια στενοχωρία, όπως κάθε άνθρωπος που κάνει κάτι που κεφαλιού του, αλλά είναι εύκολη κατά βάση. Παίρνει τη γυναίκα που επιθυμούσε να πάρει. Δεν είναι αυτό το πλάγ;

Τώρα οι νεόνυμφοι βρίσκονται μέσα στο τρένο, στην τρίτη θέση, σ' ένα βαγόνι σχεδόν γεμάτο. Δεν είναι—όλομοιρο—πλούσιοι, για να παίζουν σε ιδιαίτερο διαμέρισμα. Οι γονείς του Μαυρίκιου του έκοψαν κάποια επιχορήγηση, και η Λουκία δεν έχει παντάρα.

Μολαταύτα, ήθελαν να κάνουν γαμήλιο ταξίδι, έστω και με τσίρτα θέσι. Πηγαίνουν να περάσουν ένα μήνα στην έσοχη. Χαμογελούν ο ένας στον άλλον, κρατιούνται από το χέρι, και τέλος η Λουκία αποκοιμάται με το κεφάλι της ακουμπισμένο πάνω στον ώμο του Μαυρίκιου.

Εκείνος όμως δεν νυστάζει ακόμα. Ουάστει τον τελευταίο μήνα που πέρισε.

γάτος, και μπορείς να κάνεις ό,τι σου αρέσει. Αν κι' αυτό που θέλεις να κάνεις είναι μία μεγάλη βλακεία. Εξέρε το ωστόσο ότι δεν πρέπει πια να περιμένεις τίποτα από μας. Ζήσε όπως θέλεις, αλλά μακριά μας. Φύγε!

Ο Μαυρίκιος όμως έμεινε άμεσως προς την πόρτα.

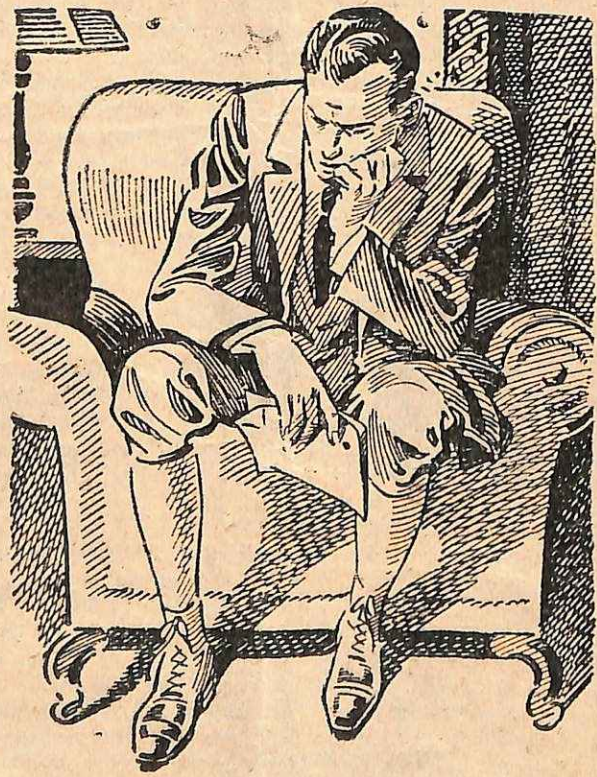
Ο αδελφός του του φώναζε: — Μην κάνεις μία τέτοια τρέλνα, ήλιθιε!..

«Αλλά ο Μαυρίκιος τους έδειξε για τελευταία φορά, από μακριά, τη φωτογραφία κι' έφυγε...»

Και τώρα η Λουκία κοιμάται ακουμπισμένη πάνω του. Το ταξίδι του γάμου τους άρχισε. Η ευτυχία τους θ' άρχισι από αύριο...

Κι' αποκοιμάται τέλος κι' ο Μαυρίκιος, όνειρευόμενος μία γλυκεία κι' ατελείωτη ευδαιμονία...

Μά κάτι φριχτό έγινε έξωφρα. Το τρένο συγκρούστηκε μ' ένα

Διάβασε τα γράμματα της και μελαγχόλησε...

αυτής τη φωτογραφία της λατρευτικής του.

Ηταν τόσο ώρα η νέα την οποία απεικόνιζε η φωτογραφία αυτή ώστε κανείς δεν τολμούσε να του πη ότι δεν τη βρίσκει ωμορφη.

Τί θαυμάσιο φως!..ν πρόσωπο. τί μύτη κανονική, τί στόμα μικρό, έκφραστικό, γλυκύτατο, τί μάτια θεσπέσια!..

«Α, ναί... Ήταν αλήθεια μία πολύ πειστική απάντησις αυτή η φωτογραφία. «Όλοι σ' αγαπούν, μόλις την έβλεπαν, αλλά δεν έπαινε και η αγανάκτησής τους. Απ' εναντίας γινόταν ακόμα μεγαλύτερη. Και τέλος, μία μέρα ο πατέρας του Μαυρίκιου, φώναζε:

— Μας έκαναν όλους μ' αυτή τη φωτογραφία... Την είχαμε επί τέλους άρκετά. Αλλά δεν θέλουμε να ιδούμε το πρωτότυπο. Είσαι άρκετά με-

γάλο, και μπορείς να κάνεις ό,τι σου αρέσει. Αν κι' αυτό που θέλεις να κάνεις είναι μία μεγάλη βλακεία. Εξέρε το ωστόσο ότι δεν πρέπει πια να περιμένεις τίποτα από μας. Ζήσε όπως θέλεις, αλλά μακριά μας. Φύγε!

Ο Μαυρίκιος όμως έμεινε άμεσως προς την πόρτα.

Ο αδελφός του του φώναζε: — Μην κάνεις μία τέτοια τρέλνα, ήλιθιε!..

«Αλλά ο Μαυρίκιος τους έδειξε για τελευταία φορά, από μακριά, τη φωτογραφία κι' έφυγε...»

Και τώρα η Λουκία κοιμάται ακουμπισμένη πάνω του. Το ταξίδι του γάμου τους άρχισε. Η ευτυχία τους θ' άρχισι από αύριο...

Κι' αποκοιμάται τέλος κι' ο Μαυρίκιος, όνειρευόμενος μία γλυκεία κι' ατελείωτη ευδαιμονία...

Μά κάτι φριχτό έγινε έξωφρα. Το τρένο συγκρούστηκε μ' ένα

αυτής τη φωτογραφία της λατρευτικής του.

Ηταν τόσο ώρα η νέα την οποία απεικόνιζε η φωτογραφία αυτή ώστε κανείς δεν τολμούσε να του πη ότι δεν τη βρίσκει ωμορφη.

Τί θαυμάσιο φως!..ν πρόσωπο. τί μύτη κανονική, τί στόμα μικρό, έκφραστικό, γλυκύτατο, τί μάτια θεσπέσια!..

«Α, ναί... Ήταν αλήθεια μία πολύ πειστική απάντησις αυτή η φωτογραφία. «Όλοι σ' αγαπούν, μόλις την έβλεπαν, αλλά δεν έπαινε και η αγανάκτησής τους. Απ' εναντίας γινόταν ακόμα μεγαλύτερη. Και τέλος, μία μέρα ο πατέρας του Μαυρίκιου, φώναζε:

— Μας έκαναν όλους μ' αυτή τη φωτογραφία... Την είχαμε επί τέλους άρκετά. Αλλά δεν θέλουμε να ιδούμε το πρωτότυπο. Είσαι άρκετά με-

γάλο, και μπορείς να κάνεις ό,τι σου αρέσει. Αν κι' αυτό που θέλεις να κάνεις είναι μία μεγάλη βλακεία. Εξέρε το ωστόσο ότι δεν πρέπει πια να περιμένεις τίποτα από μας. Ζήσε όπως θέλεις, αλλά μακριά μας. Φύγε!

Ο Μαυρίκιος όμως έμεινε άμεσως προς την πόρτα.

Ο αδελφός του του φώναζε: — Μην κάνεις μία τέτοια τρέλνα, ήλιθιε!..

«Αλλά ο Μαυρίκιος τους έδειξε για τελευταία φορά, από μακριά, τη φωτογραφία κι' έφυγε...»

Και τώρα η Λουκία κοιμάται ακουμπισμένη πάνω του. Το ταξίδι του γάμου τους άρχισε. Η ευτυχία τους θ' άρχισι από αύριο...

Κι' αποκοιμάται τέλος κι' ο Μαυρίκιος, όνειρευόμενος μία γλυκεία κι' ατελείωτη ευδαιμονία...

Μά κάτι φριχτό έγινε έξωφρα. Το τρένο συγκρούστηκε μ' ένα

αυτής τη φωτογραφία της λατρευτικής του.

Ηταν τόσο ώρα η νέα την οποία απεικόνιζε η φωτογραφία αυτή ώστε κανείς δεν τολμούσε να του πη ότι δεν τη βρίσκει ωμορφη.

Τί θαυμάσιο φως!..ν πρόσωπο. τί μύτη κανονική, τί στόμα μικρό, έκφραστικό, γλυκύτατο, τί μάτια θεσπέσια!..

«Α, ναί... Ήταν αλήθεια μία πολύ πειστική απάντησις αυτή η φωτογραφία. «Όλοι σ' αγαπούν, μόλις την έβλεπαν, αλλά δεν έπαινε και η αγανάκτησής τους. Απ' εναντίας γινόταν ακόμα μεγαλύτερη. Και τέλος, μία μέρα ο πατέρας του Μαυρίκιου, φώναζε:

— Μας έκαναν όλους μ' αυτή τη φωτογραφία... Την είχαμε επί τέλους άρκετά. Αλλά δεν θέλουμε να ιδούμε το πρωτότυπο. Είσαι άρκετά με-

γάτος, και μπορείς να κάνεις ό,τι σου αρέσει. Αν κι' αυτό που θέλεις να κάνεις είναι μία μεγάλη βλακεία. Εξέρε το ωστόσο ότι δεν πρέπει πια να περιμένεις τίποτα από μας. Ζήσε όπως θέλεις, αλλά μακριά μας. Φύγε!

Ο Μαυρίκιος όμως έμεινε άμεσως προς την πόρτα.

Ο αδελφός του του φώναζε: — Μην κάνεις μία τέτοια τρέλνα, ήλιθιε!..

«Αλλά ο Μαυρίκιος τους έδειξε για τελευταία φορά, από μακριά, τη φωτογραφία κι' έφυγε...»

Και τώρα η Λουκία κοιμάται ακουμπισμένη πάνω του. Το ταξίδι του γάμου τους άρχισε. Η ευτυχία τους θ' άρχισι από αύριο...

Κι' αποκοιμάται τέλος κι' ο Μαυρίκιος, όνειρευόμενος μία γλυκεία κι' ατελείωτη ευδαιμονία...

Μά κάτι φριχτό έγινε έξωφρα. Το τρένο συγκρούστηκε μ' ένα

αυτής τη φωτογραφία της λατρευτικής του.

Ηταν τόσο ώρα η νέα την οποία απεικόνιζε η φωτογραφία αυτή ώστε κανείς δεν τολμούσε να του πη ότι δεν τη βρίσκει ωμορφη.

Τί θαυμάσιο φως!..ν πρόσωπο. τί μύτη κανονική, τί στόμα μικρό, έκφραστικό, γλυκύτατο, τί μάτια θεσπέσια!..

«Α, ναί... Ήταν αλήθεια μία πολύ πειστική απάντησις αυτή η φωτογραφία. «Όλοι σ' αγαπούν, μόλις την έβλεπαν, αλλά δεν έπαινε και η αγανάκτησής τους. Απ' εναντίας γινόταν ακόμα μεγαλύτερη. Και τέλος, μία μέρα ο πατέρας του Μαυρίκιου, φώναζε:

— Μας έκαναν όλους μ' αυτή τη φωτογραφία... Την είχαμε επί τέλους άρκετά. Αλλά δεν θέλουμε να ιδούμε το πρωτότυπο. Είσαι άρκετά με-

γάλο, και μπορείς να κάνεις ό,τι σου αρέσει. Αν κι' αυτό που θέλεις να κάνεις είναι μία μεγάλη βλακεία. Εξέρε το ωστόσο ότι δεν πρέπει πια να περιμένεις τίποτα από μας. Ζήσε όπως θέλεις, αλλά μακριά μας. Φύγε!

Ο Μαυρίκιος όμως έμεινε άμεσως προς την πόρτα.

Ο αδελφός του του φώναζε: — Μην κάνεις μία τέτοια τρέλνα, ήλιθιε!..

«Αλλά ο Μαυρίκιος τους έδειξε για τελευταία φορά, από μακριά, τη φωτογραφία κι' έφυγε...»

Και τώρα η Λουκία κοιμάται ακουμπισμένη πάνω του. Το ταξίδι του γάμου τους άρχισε. Η ευτυχία τους θ' άρχισι από αύριο...

Κι' αποκοιμάται τέλος κι' ο Μαυρίκιος, όνειρευόμενος μία γλυκεία κι' ατελείωτη ευδαιμονία...

Μά κάτι φριχτό έγινε έξωφρα. Το τρένο συγκρούστηκε μ' ένα

αυτής τη φωτογραφία της λατρευτικής του.

Ηταν τόσο ώρα η νέα την οποία απεικόνιζε η φωτογραφία αυτή ώστε κανείς δεν τολμούσε να του πη ότι δεν τη βρίσκει ωμορφη.

Τί θαυμάσιο φως!..ν πρόσωπο. τί μύτη κανονική, τί στόμα μικρό, έκφραστικό, γλυκύτατο, τί μάτια θεσπέσια!..

μαζύ της.

Από όλο, γιατί είχαν ήδη παντρευτεί...

Θά την κρατούσε πια στην άγκυλιά του, χωρίς να την επιθυμεί, με μάτια κλειστά. Τό φίλημά του θά ήταν ένα φίλημα καθήκοντος και σίγουρο, κι' όχι αγάπης. Ένα φίλημα φρίκης, ίσως... Την ημέρα θά περπατούσε στηριγμένη στο βραχιόνιό του, με ένα πυκνό βέλο στο πρόσωπο. Κι' όταν θά φορούσε πια βέλο, ο κόσμος θά την έβλεπε με φρίκη.

Ο Μαυρίκιος δεν θά είχε το δικαίωμα να την εγκαταλείψει. Ούτε να τ' απατήσει, βέβαια. Θά ήταν άγνωστο, θά ήταν σκληρό αυτό.

Κι' όμως... Θά υπέφερε γι' αυτά όλα πολύ. Και μία μέρα, κάποια ώρα, θά του έπαιρνε ίσως την καρδιά του...

Ήταν τότε νέος! Θά μπορούσε να κάνει να νικήει πάντα την καρδιά του...

— Λοιπόν, κύριο θάρρος να σε πάρω, της είπε ξαφνικά ο Μαυρίκιος.

Εκείνη τη στιγμή μία νοσοκόμα μπήκε κι' άναψε το φως. Η Λουκία σκέπασε το πρόσωπό της με τὰ χέρια της.

Ο Μαυρίκιος, σηκώνοντας, φίλησε τὰ χέρια της. Όπως τὰ είχε επάνω στο πρόσωπό της κι' έφυγε.

Και στο δρόμο συλλογιόταν: «Τί να γίνει... Αύτη ήταν η τύχη μου. Δεν είναι σωστό να την εγκαταλείψω. Πρέπει να κάνω υπομονή να τη συντηώ. Μά... πώς, πώς θά μπορούσω, Θεέ μου!..»

Όταν βρέθηκε μόνος του στο ξενοδοχείο ο Μαυρίκιος έβγαλε τὰ ερωτικά γράμματα της Λουκίας, έβγαλε τη φωτογραφία της και την κύτταξε για κήρυση ώρα. Διάβασε τὰ γράμματα της και μελαγχόλησε. Για την ωμορφιά της Λουκίας θυσιάσε τὰ πάντα...

Και τώρα... Τί του έμεινε τώρα; Μία γυναίκα παραμορφωμένη, ξένη σχεδόν γι' αυτόν...

Μία φτωχή γυναίκα, η οποία θα σιζόταν στο έλεός του. Κι' ήταν υποχρεωμένος να περάσει όλη του τη ζωή, μαζύ της...

Αύτη ήταν η τύχη του. Τί να γίνει;...

Την άλλη μέρα, όταν ο Μαυρίκιος πήγε να πάρει τη Λουκία από το νοσοκομείο, η νοσοκόμα δεν τον άφησε να μπη άμέσως στο δωμάτιό της.

Εκείνος, προσπαθώντας κάτι κακό κι' επέμενε να μπη μέσα. Μόλις όμως άνοιξε την πόρτα, είδε τη Λουκία έκπληκτο, ακίνητη στο κρεβάτι της, με το πρόσωπο σκεπασμένο.

— Λουκία!.. φώναξε με λαχτάρα. Μά εκείνη δεν σκέφτε καθόλου. Έκανε να πάη κοντά της, άλλ' η νοσοκόμα τον συγκράτησε.

— Υπομονή! το φλόρησε. Και τότε ο Μαυρίκιος κατάλαβε.

Η Λουκία ήταν νεκρή!.. Έκπληκτος, παραμμένος και φοβισμένος έπεσε σε μία πολυθρόνα. Κι' η νοσοκόμα, το έξηγησε τότε πως η άρρωστη είχε φανταστεί άπνικα τη νύχτα, και κατά λάθος βέβαια, πήρε μεγάλη δόσι ναρκωτικού. Κι' έτσι τη βόηξαν τα πρώτα πεθαρμένα κρεβάτια της!..

Φτωχή, άτυχη, καυμένη Λουκία! Και τώρα που έχασε την ωμορφιά της, μόνο από όλοο διαγόταν να ζήσει...

Μιά συνάντησις του Λουδοβίκου ΙΔ'. Ο άπλοικός παπάς. Η τέσσερες έρωτήσεις του βασιλέως. Η στενοχωρία του παπά. Η επέμβασις του μωλανά. Έπειτα από ένα μήνα στο παλάτι. Η εύστοχος απαντήσις. Όπου ο βασιλεύς την παθαίνει.

Ο Λουδοβίκος ΙΔ', ένα καλοκαίρι που παραθέριζε σε κάποιο έξοχό τώρο, καθώς μία μέρα έκανε τον περίπατό του, συνάντησε έναν ήλικιωμένο παπά. Έπειδή ο λειτουργός του 'Υψίστου του φάνηκε από το παρουσιαστικό του άπλοικός, ο μονάρχης τον έ- πλησίασε και του είπε:

— Πάτερ, έχω να σου κάνω τέσσερες έρωτήσεις και θά περιμένω να μου δώσης απάντησις μέσα σ' ένα μήνα. Η έρωτήσις, στις όποιες θά μου απαντήσης, είναι η εξής: Πρώτον, πού βρίσκεται το κέντρο της γής; Δεύτερον, πόσο βάρος έχει η γή; Τρίτον, πόση είναι η δική μου αξία; Και τέτατον, τί έχω στο

Μάλιστα, Μεγαλειότατε!

— Λέγε μου, λοιπόν. Ποιο είναι το κέντρο της γής;

— Το κέντρο της γής βρίσκεται εκεί που κρατάς αυτή τη στιγμή το προνι σου, Μεγαλειότατε. Αν σπρώξες κατέως το προνι, θά συναντήσης εξαπantos το κέντρο της γής.

— Μπράβο, το πέτυχες! Λέγε μου τώρα το δεύτερο. Πόσο βάρος έχει η γή;

— Αμα διατάξεις, Μεγαλειότατε, να σηκώσουν όλες τις πέτρες της, θά σου πω άμέσως το πραγματικό της βάρος.

Ο Λουδοβίκος έμεινε ευχαριστημένος κι' απ' αυτή την απάντησι κι' έ- ακολούθησε:

— Τώρα έχομαι στην τρίτη έρώτησι. Πόση είναι η δική μου αξία;

— Μεγαλειότατε, άποκριθηκε ο παπας μ' ετοιμότητα, αξίζεις εικοσιεννήα και μισό άσημένα νομίσματα.

— Γιατί τόσο λίγο; ρώτησε ο Λουδοβίκος ΙΔ', κάνοντας πως δίστασε.

— Γιατί, Μεγαλειότατε, του απάντησε ο παπας χωρίς να τὰ χάσει, δεν μπορείς ν' αξίζεις έσο περισσότερο ή ίσα με τον Χριστό που τον έσούλησαν για τριάντα μόνο άσηνά.

— Τώρα έχομαι στην τέτατη έρώτησι. Πού βρίσκεται το κέντρο της γής;

— Λέγε μου, λοιπόν, απάτασα, Μεγαλειότατε, γιατί εγώ δεν είμαι ο ίδιος ο παπας, αλλά ο μωλανάς του χοροφ, γείτονάς του και φίλος του.

Ο Λουδοβίκος άπορηχαστήθηκε και από την τελευταία αυτή απάντησι και άνταμισε τον τετραπλάσιο μωλανά με ήγειμονικά δώρα.

ΗΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΜΠΟΡΟΥΣ

Μιά καλή άγοραπωλήσις δεν φέρνει ποτέ καυγάδες.

Δανική παροιμία.

Ένας καλός πελάτης δεν αλλάζει ποτέ το μαγαζι' απ' το όποιο φωνίζει, κι' ένα καλό μαγαζι' δεν χάνει ποτέ τον πελάτη του.

Κινέζικη.

Ανθρωπος που στο πρόσωπό του δεν άνθίζει το χαμόγελο, δεν πρέπει ποτέ ν' άνοιξη μαγαζι'.

Κινέζικη.

Καλύτερα μισό σελίνι που το εισπράττει κανείς άμέσως, παρά όλόκληρο που θά το εισπράξη σ' ένα μήνα.

Αγγλική.

Κάλλιο πέντε και στο χέρι, παρά δέκα και καρτέρι.

Ελληνική.

Ο έμπορος που πληρώνεται άμέσως, δεν ζημιώνεται ποτέ.

Σκωτσέζικη.

Νά ζητάς παραπολλά, για να πάρης όσα σου είναι άρκετά.

Αγγλική.

Τό άσχημο έμπόρευμα δέλει ζωηρό διαλόγημα για να πουληθή.

Γερμανική.

Καλύτερα να πουλάς, παρά να ζής φτωχικά.

Αγγλική.

Καλύτερα να πουλάς με μικρό κέρδος, παρά να χρεωκοπήσης.

Κινέζικη.

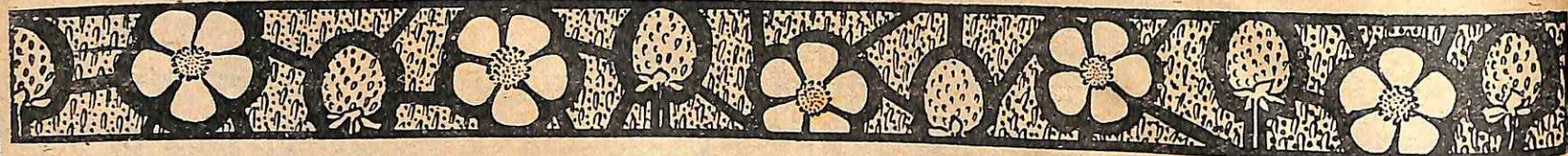
Έργασία παραμελημένη, επιχείρησις χαμένη.

Σκωτσέζικη.

Τό κακό έμπόρευμα ποτέ δεν είναι φτηνό.

Πρώτα η δουλειά κι' έπειτα η διασκέδασις.

Ολλανδική.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΣ

ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ, ΤΑ ΜΑΤΙΑ, Η ΜΥΤΗ, ΤΟ ΣΤΟΜΑ, Κ.Λ.Π.

(Άρθρο του διασημού Γάλλου φυσιογνομιστού δόκτορος Γκαρνιέ)

Οι αρχαίοι Έλληνες έλεγαν: «Οία ή μορφή, τοιάδε και ή ψυχή». Και δεν είχαν άδικο, γιατί ή φυσιογνωμία, τις περισσότερες φορές τουλάχιστον, είνε ο πιστός καθρέφτης της ψυχής.

Τό μέτωπο πρό πάντων αποτελεί τό πιο χαρακτηριστικό και σημαντικό μέρος του προσώπου. Ένας πεπειραμένος φυσιογνομιστής, μπορεί από τό μέτωπο μόνο, νά διαγνώσκει σέ όλες του τις λεπτομέρειες, τόν χαρακτήρα ενός ανθρώπου.

Υπάρχουν τρία κύρια είδη μετώπων:

- 1) Τά κυρτά προς τά πίσω, δηλαδή τα καμπυλωτά.
- 2) Τά κάθετα και επίπεδα, και
- 3) Τά προεξέχοντα μέτωπα.

Τό καμπυλωτό μέτωπο φανερώνει γενικώς πνεύμα ζωηρό και μεγάλη φαντασία, αλλά χαρακτήρα μάλλον δειλό και ιδέες ευγενικές.

Τό ίσιο μέτωπο, τό κάθετο δηλαδή από τά φρύδια ως τις ρίζες τόν μαλλιών, δέν προδίδει καμιά εξιτιάνα και πολύ σπάνια ένα τέτοιο μέτωπο κλείνει μέσα σπουδαίο μυαλό. Άπεναντίας, προδίδει συνήθως πνεύμα έντελώς άνάξι.

Όταν όμως τό μέτωπο είνε επίπεδο μόνο ως τη μέση του και στρογγυλεύει κατόπιν άνευαισθήτως, τότε φανερώνει άνθρωπο φρόνιμο και βαθύ, ό οποίος ξέρει νά σκέπτεται.

Τό προεξέχον μέτωπο φανερώνει πνεύμα περιορισμένο, χαρακτήρα δύστροπο, και άσθενή φαντασία.

Γενικώς τό μέτωπο, όταν είνε πολύ άνεπτυγμένο, φανερώνει έλλειψη ικανότητος κι' εξιτιάνας.

Μέτωπο κοντό, άκανόνιστο και ρυτιδωμένο, πρέπει νά σάς έμπνέη δυσπιστία.

Μέτωπο πολύ όστεώδες, φανερώνει χαρακτήρα φιλόνηκο και γκρινιάρη.

Τό πολύ σαρκώδες μέτωπο πάλι προδίδει χαρακτήρα βάρβαρο και σκαίο.

Μέτωπο πλατύ και τετράγωνο, συνδυαζόμενο από μάτια ελκυστική, φανερώνει φρονιμάδα και θάρρος.

Μέτωπο προεξέχον επάνω, και ίσιο προς τά κάτω, προδίδει καρδιά ψυχρή, αλλά χαρακτήρα δραστήριο, κρίσι βαθεία και μνημονικό δυνατό.

Μέτωπο μακρύ, με πολύ τεντωμένη επιδερμίδα, τό οποίο δέν πιτυχνείται ούτε άνω και στην πιο δυνατή συγκίνηση, είνε σημείο χαρακτηριστός ψυχρού, φιλοπότου και ψυχής φιλόδοξης και πολύ λίγο γενναίοδοξης.

Μέτωπο πολύ ρυτιδωμένο στο επάνω μέρος και άρτιόδοτο στο κάτω, προδίδει ήλιθιότητα.

Η παράλληλος καμπύλος ρυτίδες στο μέτωπο, φανερώνουν άδύνατο μυαλό και χαρακτήρα κυνικόποτο.

Αν ή παράλληλος αυτής ρυτίδες είνε ίσιες και όχι πολύ βαθιές, φανερώνουν πνεύμα ειθύ και σοφό.

Μέτωπο με τοξοειδή γραμμή δεικνύει χαρακτήρα μαλακό και ψυχή καλή.

Τά μεγάλα μάτια, συνδυαζόμενα από μακρά φρύδια, φανερώνουν μεγάλη ικανότητα και ζωτικότητα, αλλά καρδιά φθονερή, φτωχά μνημονικό και άδικη κρίσι.

Τά μαύρα δάνοιχτα μάτια, με τά συμκτά φρύδια, προδίδουν χαρακτήρα ήπουλο, κακό και άπατηλό.

Τά προεξέχοντα μάτια, με τά κοντά και κακοβαλμένα φρύδια, φανερώνουν άνθρωπο ύποχρεωτικό, φαντασιοκόπο και άρκετά άσωτο.

Τά στρογγυλά μάτια, τά συνδυαζόμενα από φρύδια άραιά, φανερώνουν χαρακτήρα αδύνατο, δειλό, πνεύμα μικρό, κρίσι άργή και μεγάλη εύπαισία.

Τά άνήσυχτα μάτια, τά όποια βλέπουν λοξά και συνδυαζονται από άηδονιά φρύδια, προδίδουν πνεύμα σαρκαστικό, ψευτιά, φιλαργυρία και άγάπη στα σκάνδαλα.

Τά μάτια που αλλάζουν κάθε τόσο έκφρασι, προδίδουν ψυχή πολυσύνθετη.

Τά βαθιά μάτια, τά συνδυαζόμενα από φρύδια χαραγμένα κοντά στο μέ-

τωπο, φανερώνουν ένα χαρακτήρα περιφρομένο, βίαιο, άγάπη προς την όμορφιά και στην πολυτέλεια, καθώς και πολλή γοητεία.

Τά γαλήνια φωτεινά μάτια φανερώνουν καλωσύνη και στοργή.

Η ώραία και καλοφτιαγμένη μύτη φανερώνει σχεδόν κατά κανόνα πνεύμα ευγενικό και άνώτερο.

Η μεγάλη μύτη φανερώνει χαρακτήρα άδύνατο, δειλό, πνεύμα μικρό, κρίσι άργή και μεγάλη εύπαισία.

Μύτη που βρίσκεται πολύ κοντά στο στόμα δέν προδίδει ποτέ άνθρωπος γενναίοδότης, εύθυμος και καλός.

Η άνασηκωμένη μύτη είνε σημείο ευθυμίας, εξιτιάνας και τσακινιάς.

Μύτη ίσια και κανονική, φανερώνει πνεύμα ήμερο, προσεκτικό και ικανό νά νοιώσει κάθε λεπτή απόλαυσι.

Η κυρτή στην κορυφή μύτη προδίδει φύσι επιβλητική, δεσποτική κι' έπιμονη.

Μύτη με πλατεία βάση φανερώνει άνώτερη διάνοια.

Μικρά ρουθούνια προδίδουν άνικανότητα και δειλία.

Πλατεία και κινητά ρουθούνια φανερώ-
□ □ □ □ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ □ □ □ □

Η εικόνα αυτή δέν παριστάνει καμιά διάσημη χορεύτρια κλασικών χορών, αλλά τό μοντέλο ενός μοντέρνου... νυχτικού του Παρισίουό γάπη Βιονέ.

νερώνουν αισθήματα λεπτά, αλλά και κλίσι προς τί φιληδονία.

Η παραμορφωμένη μύτη άνήκει στους έκφυλους.

Τά ευχάριστα συναισθήματα, όπως και ή θλιβεράς έντυπώσεις, αποτυπώνονται στην έκφρασι του στόματος, όπως σ' ένα καθρέφτη.

Η χαρά άνασηκώνει τις γωνίες του στόματος, ή λύπη και ό πόνος τις κατεβάσει.

Χείλη χονδρά, αλλά κανονικά, με κυματιστές και καλλιτεχνικές γραμμές, δέν άνήκουν ποτέ σέ άνθρωπο με χαρακτήρα κακό ή ψεύτικα.

Χείλη σφιγμένα προς τά μέσα, προδίδουν ψυχραιμία, άκριβεια, καθαριότητα και τάξι.

Αν τά χείλη αυτά έχουν συγχρόνως γωνίες άνεστατές, τότε προδίδουν και ματαιότητα, προσποίηση, πονηρία και κάποτε έλλειψη μετριοφροσύνης και σεμνότητας.

Τά σαρκώδη χείλη άνήκουν σέ άτομα όκηνα και φιληδονα.

Τό στρογγυλό στόμα με τά χονδρά χείλη είνε σημείο φιλαργυρίας και δειλίας.

Τά προεξέχοντα στρογγυλά χείλη φανερώνουν λαμαργία και φλυαρία.

Αν τό επάνω χείλος προεξέχει λίγο, είνε σημείο καλωσύνης.

Τό προεξέχον κάτω χείλος φανερώνει άδιαφορία.

Στόμα που μένει διαρκώς άνοιχτό, φανερώνει χαρακτήρα άναποφάσιστο, στόμα κλειστό φανερώνει τό ένάντιο.

Τά μικρά και κοντά δόντια φανερώνουν μεγάλη φυσική δύναμι.

Τά μακρά δόντια είνε σημείο δειλίας και άδυναμίας.

Τά πλατεία και πολύ πυκνά δόντια είνε ένδειξις μακροζωίας.

Τά μικρά μυτερά δόντια φανερώνουν ματαιοδοξία.

Τό γυριστό προς τά μέσα σαγώνι φανερώνει άδυναμία, ήθικη ή φυσική.

Τό κάθετο με τό κάτω χείλος αγώνι άνήκει σέ ανθρώπους άξιοπίστους.

Τό μυτερό σαγώνι προδίδει πνεύμα ένεργητικό, άλλ' άμα είνε πολύ μυτερό, είνε σημείο φιλαργυρίας.

Τό λίγο προεξέχον σαγώνι φανερώνει χαρακτήρα ειθύ και σταθερό και τό τετράγωνο σκληρότητα.

Τό αταλό και σαρκώδες σαγώνι είνε σημείο φιληδονίας.

Τό ίσιο άδύνατο σαγώνι φανερώνει ψυχρότητα και τό μικρό δειλία.

Αν τό σαγώνι είνε στρογγυλό και χει λακκάκι στη μέση, φανερώνει καλωσύνη.

Αν τό σαγώνι, τέλος, έχει βαθιά γραμμή στη μέση, αυτό φανερώνει άποφασιστικότητα και ήμερία.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Η ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΤΟΥ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗ ΜΕ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΣΤΑΕΛ

Ο χορός μετεμφιεσμένων του Διευθυντηρίου. Η εμφάνισις του Ναπολέοντος με τόν άκαδημαϊκό Άρνώ. Η επίθεσις τών προσκεκλημένων. Η κ. ντε Στάελ θέλει καλώς νά γνώριση τόν Ναπολέοντα. Η αντίπαθεσις του μεγάλου στρατηγού. Τολμηρές έρωτήσεις και άποστομωτικές άπαντήσεις. Πώς ό Ναπολέων έκοψε την κουβέντα της κ. ντε Στάελ. Ποιά είνε ή καλύτερη γυναίκα; κτλ.

Βρισκόμασταν στο καρναβάλι του 1798. Ο Ταλλεϋράνδος, ύπουργός τότε του Διευθυντηρίου, έδινε έναν μεγαλοπρεπή χορό μετεμφιεσμένων προς τιμήν του ανθρώπου της ήμέρας, του μεγάλου Βοναπάρτη. Όλη ή άνωτέρα τάξις του Παρισιού είχε συρρεύσει στην έσπερίδα εκείνη, γιατί όλοι έπρόβλεπαν ότι τό μέλλον ήτο στόν Ήρωδα Κορσικανό στρατηγό και ήτοι ήθελαν νά τόν πλησιάσουν, νά τόν γνωρίσουν και ν' απορρήσουν τη φιλία του και την εύνοιά του.

Ο Ναπολέων όμως, για ν' αποφύγη τις πολλές αυτές γνωριμίες που του ήσαν όχληρές, πήγε στο χορό μαζί με τόν άκαδημαϊκό Άρνώ, ό οποίος άρχιζόταν ως εξής την μετ'έπειτα συζήτηση.

«Είχα γευματίσει, γράφει ό Άρνώ, στο σπίτι του στρατηγού Βοναπάρτη, ό οποίος με πήρε μαζί του στην έσπερίδα του Ταλλεϋράνδου. Την στιγμή που μπαίναμε στην αίθουσα του χορού, πέρασε τό χέρι του στο μπράτσο μου. Και καθώς με είδε νά χαϊνιάζουμαι γι' αυτό, μου είπα:

— Μην παρανεύσεσθε. Βλέπω μεσ' στην αίθουσα ένα σωρό ένοχλητικούς, έτοιμους νά μου επιτεθούν για νά κάνουν τη γνωριμία μου και για νά μου πιάσουνε κουβέντα. Για νά γλυτώσω απ' αυτούς θά κάνετε πως κουβεντιάζετε μαζί μου για σοβαρά θέματα. Έτσι, ένόσφ θά είσαστε σείς κοντά μου, δέν θά τολμήσουν νά πλησιάσουν και νά μάς διακόψουν. Έλάτε, λοιπόν, νά κάνουμε τόν γύρο της αίθουσας. Έσείς που τους γνωρίζετε όλους, θά μου λέτε πώς είνε κάθε προσωποφόρος που θά συναντούμε.

Έτσι άρχισα νά περιφέρουμαι, στο μπράτσο του ένδοξότερου ανθρώπου που είχε ή Γαλλία, άνάμεσα στους χορευτάς, και στους άλλους καλεσμένους, μετεμφιεσμένους και μη, που μ' έκύπταν με βλέμματα φθόνου.

Όσοόσο, παρά τά προσφυλακτικά μέτρα που έλαβε ό Βοναπάρτης, πολύ γρήγορα τό πλήθος τών καλεσμένων μάς έπολύωρε και όλοι εκείνοι τους έποίους ό στρατηγός ήθελε ν' αποφύγη άρριξαν νά τόν μιλούν. Έτσι άναγκάστηκε ν' αφήσει τό μπράτσο μου.

Τότε κ' εγώ, ελεύθερος πάλι, άποτομήχτηκα σέ κάποια γυναίκα ν' έκάμω σ' ένα καναπέ. Αλλά δέν είχα άκόμα προφάσεις νά καθίσω, όταν ήθελε κ' έβροντάστηκε δίπλα μου ή κυρία ντε Στάελ, με την όποια έ-

λάχιστα έγνωρίζουμαι. Μιά μέρα με είχε συστήσει στο σπίτι της, σ' αυτήν κάποιος φίλος μου, αλλά από τότε ούτε είχα ξαναπάει νά την ιδώ, ούτε σέ άλλα σπίτια την είχα συναντήσει. Γι' αυτό λοιπόν ξαφνιάστηκε βλέποντάς την νά στρογγυλοκάθεται δίπλα μου. Πριν όμως προστάσω νά συνέλθω από την έκπληξι μου, ή κ. ντε Στάελ μου είπα απότομα:

— Κύριε Άρνώ, θέλω νά κάνω τη γνωριμία του στρατηγού Βοναπάρτη. Αλλά δέν μπορώ νά τόν πλησιάσω μόνη μου. Πρέπει κάποιος νά με συστήσει σ' αυτόν... Λοιπόν, σάς παρακαλώ νά με παρουσιάσετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

Εγώ ήξερα ότι ό Βοναπάρτης δέν συμπαθούσε καθόλου την κυρία ντε Στάελ, την όποια μολονότι δέν έγνωρίζε προσωπικώς, την ήξερε πολύ καλά νά με παρουσιάζετε σείς.

δέν ήθελε ούτε τη συναναστροφή της, ούτε και τη γνωριμία της. Μου είχε εξηγήσει άκόμα ότι ή αντίπαθεσις του αυτή ώφειλετο στο ότι ή κ. ντε Στάελ είχε χαρακτήρα δεσποτικό κ' ήθελε νά επιβάλλεται σ' όλους όσους την πλησίαζαν.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

Επειδή λοιπόν ήξερα τά αισθήματα και τις αντιλήψεις του Βοναπάρτη για την κυρία ντε Στάελ, προσπάθησα νά την μεταπείσω και νά ξεφύγω από την έκδούλευσι που μου ζητούσε.

της δέν αποτελεί άρκετο συστατικό γιά σάς, αλλά θέλει ιδιαίτερη σύστασι κι' επιμένει νά σάς την παρουσιάσω εγώ. Έπιτρέψτε μου, λοιπόν, στρατηγέ μου, νά ικανοποιήσω την επιθυμία της.

Ο κύκλος τών καλεσμένων έγινε στενότερος γύρω μας. Όλοι ήθελαν ν' ακούσουν την πρώτη συνομιλία τών δύο εκείνων προσωποποιήσεων, που ήσαν ή μεγαλύτερες του Παρισιού κατά την εποχή εκείνη.

Η κυρία ντε Στάελ, εύθης εξ άρχης, άπηθύονε στο στρατηγό ένα σωρό κομπλιμέντα εξαερετικά και κολακευτικά γι' αυτόν, στα όποια όμως ό Βοναπάρτης άπαντούσε άλλοτε με νήσεις και μορφαμούς και άλλοτε με μονοσύλλαβες λέξεις, πάντοτε όμως με ύφος ψυχρό κι' ευγενικό.

Αλλά ή κυρία ντε Στάελ ήταν άποφασισμένη ν' άνοιξη όπωσδήποτε συζήτηση μαζί του και γι' αυτό έκανε πώς δέν άντιλαμβάνεται την ψυχρότητα και την άντιπάθεια του στρατηγού. Συνέχισε λοιπόν την επίθεσί της, την όποια διάνοιξε πάντοτε με κολακευτικά κομπλιμέντα και με φράσεις στις όποιες έδινε στο Ναπολέοντα νά καταλάβη ότι ήταν γι' αυτό

αυτή ανδρογυναικία ταπεινωμένη κι εξευτελισμένη.

Τότε η κ. Στάελ, στενοχωρημένη, για τη συμπεριφορά και τις απαντήσεις του Βοναπάρτη, με πλησίασε και μου είπε:

— Αυτός ο περίφημος «μέγας άνδρας» είναι πολύ αλλόκοτος άνθρωπος!

— Αυτή είνε, καταλήγει ο άκαδημαϊκός Άρνό, η πραγματική ιστορία της πρώτης γνωριμίας της κυρίας ντε Στάελ με τον Βοναπάρτη. Στο κοινό νήν ή σκηνή εκείνη θα φανή άλλοκοτη, αλλά όχι και σε όσους γνώρισαν από κοντά τους δυο πρωταγωνιστές της. Ο Βοναπάρτης εγγυόριζε εκ φήμης τον χαρακτήρα της κυρίας ντε Στάελ και τον ρόλο που είχε παίξει στο σοβαρά πολιτικά γεγονότα της εποχής.

Γι' αυτό, όπως μου ώριλόγησε την άλλη μέρα, σκέφθηκε ότι η γυναίκα αυτή, τον εκπλήσισε, όχι για να του εκδηλώσει πραγματικώς τον θαυμασμό που του έδειχνε με τα λόγια της, αλλά για να τον καταστήσει κι αυτόν και να τον κάνει περήφανο όργανό της, όπως είχε καταφέρει να κάνει με όλους όσους επληρώσει.

— Αυτή η κυρία, μου είπε ο Ναπολέων, με ελκυστική και μου έλεγε τόσες κομψότητες, ακριβώς όπως ένας καβαλλάρης, χαϊδεύει και περιποιείται με ζήλο, όπως ένα άγριο κι άπιαστο άλογο, που θέλει να το δαμάσει...

Και ο Ναπολέων, ο οποίος φρόντιζε περισσότερο από κάθε άλλο για την ανεξαρτησία του, έσπευσε ευθύς εξ αρχής να απομακρύνει τη γυναίκα αυτή. Αλλά παρά το μίστημα εκείνο, η κυρία ντε Στάελ δεν υπεχώρησε κι επανέλαβε τις επιθέσεις της ζωηρότερα, ως ήταν ο Ναπολέων της έδωσε και δεύτερο σκληρότερο μίστημα.

Εκείνο το βράδυ, η έσπερις του Ταλλεράνδου συγχύστηκε με έκδηλούς ύπνους του Βοναπάρτη. Μόλις τελείωσε η συνομιλία εκείνη με την κυρία ντε Στάελ, η όρχηστρα άρχισε να παίζει έναν κανονόγιο χορό, ο οποίος λεγόταν «Χορός Βοναπάρτη», έπειδή τη μουσική του την είχε συνθέσει ποός τιμήν του, δυο μήνες πριν, ένας απ' τους πιο ξακουστούς μουσικούς της εποχής.

Σε λίγη ώρα ο χορός διεκόπη και παρετάθη ένα πλουσιώτατο δείπνο, κατά την διάρκεια του οποίου ο Λαύς, ο διασημότερος καντσοπετίστας που έθεωρείτο ο Γουταύς της εποχής, έτραγουδούσε διάφορες στροφές προς τιμήν του Βοναπάρτη.

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

— Η άσπρη γυναίκα καίει τον άνδρα της χωρίς φωτιά και τον σπρώχνει σε πρόωγα γεράματα.

— Μια νέα γυναίκα δεν συμφέρει καθόλου σ' έναν άνδρα γέρο.

— Είναι δύσκολο να συντηρήσει καλώς μια γυναίκα φτωχή, αλλά και πολύ άνοιχτο να υπομένει μια πλουσία.

— Πραγματικά ενάρετη είναι η γυναίκα που μπορεί να άμαρτήσει και δεν το κάνει.

— Η αδιάκριτη γυναίκα δεν μπορεί να επιτηρηθεί. Η ντροπαλή γυναίκα δεν έχει ανάγκη από επιτήρηση.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μια πρωτότυπη δικαστική απόφασις. Η καταδίκη ενός Αμερικανού εμπόρου. Για να μην καταστραφούν η δουλειές του. Φυλάκιση με... δόσεις. Δυο άντρες που έζησαν σαν γυναίκες τριάντα δυο χρόνια. Η ιδιοτροπία μιας μητέρας. Ένας πρωτότυπος σύλλογος. «Η Κιβωτός του Νώε», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οι Αμερικανοί δικασταί φημίζονται, ως γνωστόν, για τις παράξενες αποφάσεις που εκδίδουν και ξεπερνούν πολύ, στο ζήτημα αυτό, τους Άγγλους συναδέλφους των. Αλλά την πιο παράξενη απόφαση εξέδωσε προ ήμερων ένας από τους δικαστάς της αμερικανικής πολιτείας Όχάιο.

Εδώ και μερικάς βδομάδες δικάζονται κάποιος Αμερικανός έμπορος, έπειδή, μια μέρα, οδηγώντας μεθυσμένος τ' αυτοκίνητό του, έτρεξε με βιολιόχηση ταχύτητα. Ο δικαστής τον καταδίκασε σ' ένα τεράστιο χρηματικό πρόστιμο κι έπειδή ο έμπορος, λόγω της κρίσεως, δεν είχε να το πληρώσει, του επέβαλε την ποινή φυλάκισης ενός μηνός.

Όταν όμως άφηγέλλη η απόφασις, ο κατάδικος άρχισε να λήη κλαίγοντας στο δικαστή, ότι θα καταστραφούν, γιατί στο διάστημα της φυλάκισής του θα παραμελούσε έντελώς τις δουλειές του και έτσι, όταν θα άποφυλάκιζόταν, θα βρισκόταν άπληκτος. Γι' αυτό παρεκάλεσε, άν ήταν δυνατόν, να βρεθεί κανένας τρόπος, ώστε να μπορεί να βγαίνει κάπου-κάπου από τη φυλακή και να πηγαίνει στις δουλειές του.

Ο δικαστής βρήκε οδόν τα λόγια του καταδίκου, τον λυπήθηκε, κι άφου σκέφθηκε μερικά λεπτά της ώρας, εξέδωσε μια συμπληρωματική απόφασις, στην οποία όριζε τα εξής:

Στο διάστημα της μηνιαίας φυλάκισής του έμπορος, ο διευθυντής της φυλακής θα τον άφινε να βγαίνει έξω κάθε μέρα επί τέσσερες ώρες για να μπορεί να καταγίνεται με τις δουλειές του. Κατά το τετράωρο αυτό θα ήταν άπολύτως έλευθερος, κανείς άστυνομικός δεν θα τον επιτηρούσε και θα πήγαινε όποιον ήθελε. Μόνο θα είχε την άποχρέωση, στο γυρισμό του, κάθε βράδυ, να δίνει λεπτομερή άναφορά στο διευθυντή, που πήγε και τι έκανε.

Ο διευθυντής θα άνέθετε στα άστυνομικά όργανα να εξακολουθούν, εκ των δστέρων, άν όσα του είχε πει ο έμπορος ήταν άληθινά, και άν τυχόν άπειδεινότο ότι τον γέλασε, έστω και στο παραμικρό, θα έκανε το δικαίωμα της καθημερινής τετραώρου έλευθερίας, όπως έπίσης θα το έκανε, άν δεν έγγράφε έγκρίσις στην όρα του στη φυλακή.

Έννοείται, η άδεια ίσχυε μόνο για τις καθημερινές και όχι για τις Κυριακές και τις έορτασμες ήμερες.

Δύο νέες από το Άντερσον, η άδελφές Άρμστρονγκ ή μια ηλικίας 33 έτών και η άλλη κατά δεκαέντε μήνες νεώτερή της — ύπέβαλαν τελευταία αίτησι στο δικαστήριο της περιφέρειας των και ζητούν να βγάλή απόφασι, διά της οποίας να τους επιτρέπη να άλλάξουν φίλο και να μεταγραφούν στη μητρόδα του Άλξιαρχείου όχι πια ως γυναίκες, αλλά ως άνδρες.

Τα χρόνια περνούσαν και τα δυο τελευταία παιδιά της κυρίας Άρμστρονγκ μεγάλωναν, αλλά η μητέρα τους δεν έννοούσε να τα παρουσιάσει με το πραγματικό τους φύλο. Τά έτρενε πάντα γυναίκες, τάβαζε να παίξουν με κομμάτια, να τη βοηθούν στο νοικοκυριό και να κάνουν μόνο γυναικείες δουλειές. Με μια λέξι, τους έδωσε γυναίκα άνατροφή.

Επί τέλους όμως η Ίωάννα και η Μαίρη άνδράθηκαν, με όλη την κυριότητα, και δεν μπορούσαν πια να άποφέρουν τη γυναίκα ζωή. Ήθελαν γίγλας να παντρευτούν. Έπειδή τελευταία πέθανε η μητέρα τους, άπεφάσισαν να έπωληθούν στο θάνατό τους και ύπέβαλαν στο δικαστήριο την αίτησι που άναφέραμε παραπάνω, ζητώντας να ξαναγίνουν... άνδρες.

Ο πιο ιδιόρρυθμος απ' όλους τους σύλλογους που ύπάρχουν στην ύψηλιο ιδιότητά του καιρού στη Μαδρίτη με τον τίτλο «Κιβωτός του Νώε». Το όνομα αυτό δόθηκε στο σύλλογο, γιατί μέλη του γίνονται μόνο εκείνοι που έχουν ως επώνυμο όνόματα ζώων.

Είπε γνωστό ότι κάθε Ίσπανός θεωρεί μεγάλη προσβολή του το να του φωνάζει κανείς με τ' όνομα ενός ζώου κι έπειδή ύπάρχουν πολλοί Ίσπανοί από όνόματα ζώων, γι' αυτό οι περισσότεροι απ' αυτούς άπεφάσισαν ά συπαράνω πρόληψη, καθώς και διάφορα άν όντες πολήληρες. Και έτσι οι κυρίες ίδρύαται της είνε ο γνωστός καϊνός Τσιέρο (στην Ίσπανική ξαρκάδι) και ο έπίσης γνωστός θεατρικός συγγραφέας και ζωγράφος δόν Σασάξου Ρουανιδό, του οποίου το επώνυμο σημαίνει «κορυδαλλός».

Τα μέλη του Σύλλογου συνεχίζονται σε γενική συνέλευσι κάθε Τρίτη και δίνουν μεγάλο γέλιο μεταξύ τους την ίση κάθε μηνός.

Μετά το τέλος κάθε γενέματος, όλα τα μέλη πηγαίνουν εν σώματι στο Ζωολογικό Κήπο, έχοντας τις τσέπες τους γεμάτες μεζέδες και γλυκίσματα, τα οποία προσφέρουν στα έδα που έχουν το ίδιο όνομα με αυτούς!

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΔ'

(Μια κισθηματική ιστορία της «Μεγάλης Δεσποινίδος» και του δούκως Λωζέν)

και κορδέλλες, η Μεγάλη Δεσποινίς, η εξαδέλφη του Λουδοβίκου ΙΔ', καθισμένη στον πιο ψηλό πάγκο της Βασίλλης, άφογκάζετα τις λαγές του πόλεμου που φτάνουν ως εκεί άπό το Παρίσι.

Στην Πύλη του Άγίου Άντωνίου γίνεται μάχη. Τα στρατεύματα των ρεουδαρχών, που έχουν στασιάζει, χτυπιούνται με τον στρατό του βασιλέως.

Η Μεγάλη Δεσποινίς είνε ένθουσιασμένη. Ο πόλεμος αυτός την διασκέδαζε, της δίνει μια βαθειά και δυνατή χαρά, που μοιάζει με μεθύσι. Φωνές, θόρυβος, όχλαγωγία, πυροβολισμοί, κανονιές, τι πανηγύρι, τί όράια και άπροσδόκητη περιπέτεια.

Πριν από λίγη ώρα, καθώς περνούσε απ' τους δρόμους, ο λαός την ζητωκραύγασε κι άνοιγε δρόμο για να περάσει το άμάξι της, γιατί η Μεγάλη Δεσποινίς βιαζόταν να άνέβη στη Βασίλλη και να ένωθι με τους όπαδούς της.

Είπε έναντίον του βασιλέως, έναντίον του εξαδέλφου της και έπαυμει με όλη της την καρδιά την έξολόθρευσί του. Μα ο βασιλεύς νικά. Οι έπαναστάται εύγενεις ύποχωρούν, δεν ζητούν άλλα δικαιώματα και ο πόλεμος τελειώνει.

Όταν τελείωσε ο πόλεμος, η Μεγάλη Δεσποινίς κατέφυγε στον πύργο της του Σαιν-Φαργό. Έλπιζε ότι ο βασιλιάς δεν θα μνησικακούσε έναντίον της και ότι θα μπορούσε να γυρίσει στο Παρίσι. Μα ο βασιλιάς δεν έσχεσε τόσο γρήγορα. Και η Μεγάλη Δεσποινίς για να διασκεδάσει την πληξί της, άρχισε να διαβάσει μυθιστορήματα. Μα ο νοός της δεν ήταν μέσα σ' αυτά... Το μυαλό της έλαβε άλλα μυθιστορήματα, των οποίων ήταν αυτή η ήρωίς. Τα μυθιστορήματα αυτά δεν ήταν έρωτικά. Ήσαν μυθιστορήματα μεγάλων και δόξης. Ο άνδρας που όνειρευόταν να πάρη σύζυγό της η Μεγάλη Δεσποινίς, δεν την έμελλε άν ήταν όραίος. Ήθελε να είνε δοξασιμένος βασιλιάς ή αυτοκράτορας. Και στο νοός της έφερνε ένα-ένα τους διαφόρους άνάπαυτους μονάρχας. Πρώτα πρώτα τον εξαδέλφό της, τον Λουδοβίκο. Μολονότι ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερό της, είχε γίνει όπότσο κάποτε λόγος να τους παντρεύονταν.

Η Μεγάλη Δεσποινίς είχε άπέραντα κήματα και ο βασιλιάς θα έδωλε εύχαρίστως να γίνονταν κτήματά του. Μα ύστερα από την επανάστασι, δεν μπορούσε πια να γίνη λόγος για τον γάμο αυτό.

Ο βασιλιάς της Ίσπανίας Φίλιππος ο Ε' είχε χρεώσει. Θά ήταν έξυμνος κατάλληλος σύζυγος. Μα η Γαλλία βρισκόταν τότε σε πόλεμο με την Ίσπανία. Και τί μ' αυτό όμως; Ίσπανία, ένας γάμος της εξαδέλφης του Λουδοβίκου με τον Φίλιππο θα έδινε τέλος στον πόλεμο.

Και γιατί τάχα να μην έπαιρνε τον αυτοκράτορα Φερδινάνδο τον Γ', που κι αυτός είχε χρεώσει;

Επειτα ήταν ο βασιλιάς της Πορτογαλλίας, ο Άλφόνσος ο ΣΤ'. Δεν ήξερε ούτε να γράφει, ούτε να διαβάσει, ήταν παράξενος, ήταν βρώμκος, φορούσε, καθώς έλεγαν, το ένα επάνω στο άλλο, έφτα φορέματα, έφερνεν τα μαλλιά των ύψητών του και έδειχνε την διάθεσι να τους συνβάλει. Θά ήταν ένας θαυμάσιος σύζυγος, μα έλα που η Πορτογαλλία είνε μια τόσο μικρή και άσημαντη χώρα!

Ετσι, με τα τρελλά αυτά όνειρα έζησε έφτα όλόκληρα χρόνια στον πύργο της η Μεγάλη Δεσποινίς. Είχε άρχισει πια να γερά, να καταντά έρημια. Θεέ μου, ως ποτε θα έμενε στον άπομακρυσμένο εκείνο πύργο; Μα ο βασιλιάς στο τέλος την θυμήθηκε και της επέτρεψε να άφήση την «θεληματική» της έξορι.

Όταν γύρισε η Μεγάλη Δεσποινίς στο Παρίσι, το μεγάλο της πλημύριζε καθημερινώς άπό τον κόσμο που έτρεχε να την δει. Όλοι την έβρισκαν λιγάκι γερασμένη και όλοι έσπευδαν να της άνακοινώσουν τα νέα. Ο Λουδοβίκος παντρεύονταν την Ίνφαντη της Ίσπανίας. Η Μεγάλη Δεσποινίς ένθουσιασθηκε. Όταν παντρεύονταν ο Λουδοβίκος, θα της εύρισκε και αυτήν ένα σύζυγο.

Μα ο βασιλιάς δεν πολυσκοπιζόταν για το γάμο της εξαδέλφης του. Σ' όλα τα σχέδιά της δεν έλεγε όχι, μα δεν έλεγε και ναι. Δεν βιαζόταν καθόλου να ιδιή τ' άπέραντα γαλλικά κτήματα της να περνούνε στα χέρια ενός ξένου μονάρχη.

Όστόσο τα χρόνια περνούσαν. Η Μεγάλη Δεσποινίς είχε συλλογιστεί δολιχώς τους βασιληάδες και μόνον ένα βασιληά είχε ξεχάσει: Τον πιο δυνατό, τον πιο τρανό, τον πιο επικίνδυνο από όλους, τον έρωτα. Όταν, τέλος, τον συνάντησε, ήταν σαραντάρα.

Την εποχή εκείνη ζούσε στην Αύλη ένας εύγενής που είχε τότε τον τίτλο του μαρκησιού και που άργότερα έγινε γνωστός, πολύ γνωστός, ως δούξ του Λωζέν. Ήταν κοντός, ως καλοκαίρι. Είχε μάτια γαλάζια, ξανθά μαλλιά κακοχτενισμένα, μύτη λιγάκι κόκκινη. Δεν ήταν όμορφος, μα είχε πρόσωπο νόστιμο, βλέμμα γλυκό, ύψος άδιάφορο και μια άναίδια που έφτανε συχνά μέχρι θράσους. Ο άναίδης αυτός άνθρωπος άρεσε στις γυναίκες.

Ο βασιλεύς στην αρχή τον εύνοουσε έξαιρετικά, μα τώρα είχε πάψει πια να τον εύνει, γιατί τον είχαν κοινάσει τα καρτίσια του και η σκηνή που του έκανε. Ο Λωζέν δεν έδισαζε να τ' άλλά, με όλους. Υποπεύοντο μνος μια μέρα ότι η κυρία Μοντεσπάν, η ένθουσιμένη του βασιλέως, τον ύπε-

νόμει, της άπνύονε μια μέρα κατάμουτρα τις πιο χυδαίες βρισιές. Τον φοβερό και τρομερό αυτό Λωζέν τον έρωτεύτηκε τρελλά η Μεγάλη Δεσποινίς και άμέσως ζήτησε άπό τον βασιληά τη συγκατάθεσί του για να τον πάρη. Ο βασιλιάς προς μεγάλη έκπληξι όλης της Αύλης, δεν έδισαζε να δώσει τη συγκατάθεσί του.

Πίσω άπό το βασιληά όμως ύπηρεγε μια γυναίκα που δεν λημονούσε: Η κυρία Μοντεσπάν.

Κι έτσι, μια μέρα, ο Λουδοβίκος άνήγγειλε στην εξαδέλφη του ότι έπρεπε να πάρη να σκέπτεται τον Λωζέν, ένα συγχρόνως ο παρ' όλων εξαδέλφος του βασιλέως συλλαμβανόταν και κλεινόταν στη φυλακή του Πινερόλ.

Η φτωχή Μεγάλη Δεσποινίς, όταν τμήαυε αυτό, έλαψε, ίκέτευσε, γύρισε στο παλάτι με τις εκρήξεις της άπληψίας της. Ο βασιλιάς όμως την άφρισε να κλαίει και κράτησε έννηρα χρόνια τον Λωζέν στη φυλακή.

Στο διάστημα αυτό, η δυστυχής έρωτευμένη έκανε ότι μπόρεσε για να κινή τον βασιληά. Και πραγματικά, ο Λουδοβίκος δέχτηκε, τέλος, να έλευθερώσει τον φυλακισμένο έναντι των κτημάτων της εξαδέλφης του, τα οποία χάρισε στον γιό του, που είχε άποκτήσει άπό την κυρία Μοντεσπάν.

Όστόσο, παρ' όλη τη συμφωνία, κράτησε τέσσερα ακόμα χρόνια έξωστο τον Λωζέν από τ' Άντζε, μολονότι ήταν ούσιαστικά έλευθερωμένος. Και όταν γύρισε στο Παρίσι, δεν τον επέτρεψε να κάνει έπισμονό γάμο, αλλά ήμεισίσημο, με την εξαδέλφη του, και τουτό πάλιν κατά προτροπήν της κυρίας Μοντεσπάν.

Η άμοιρη Μεγάλη Δεσποινίς ήταν γραφτό να πιη το ποτήρι των πικριών και των άπογοητεύσεων ως τον πάτο. Η σύζυγός της ζού ήταν κόλασι. Ο Λωζέν δεν την είχε αγαπήσει ποτέ και εκείνη δεν την αγαπούσε πια. Όταν πέθανε, άπό την μεγάλη άγάπη που είχε άσθανθεί, δεν άπόμεινε ούτε η στάχτη της.

Ο Λωζέν, φυσικά, δεν έλαψε τη γυναίκα του, την πέθανε όμως έπειδικτικά, για να δείξει ότι είχε το δικαίωμα να την πενήσει.

Υστερα από μερικά χρόνια, ο Λωζέν ξαναπαντρεύτηκε. Έζητα τριών χρόνων άπεφάσις να πάρη μια παιδούλα, την κόρη ενός στρατηγού, η οποία ήταν 14 χρόνων! Η μικρούλα είχε ύπολογιστεί ότι θα έσφοδινόταν τον γέρο σύζυγό της ύστερα από δυο-τρία το πολύ χρόνια, μα ο Λωζέν της έκανε το κακό χωράτο να ζήσει τριάντα ακόμα χρόνια και να είνε πολύ έρωτευμένος και πολύ ζηλότυπος ως το τέλος!

Αιτηγόνται ότι μια μέρα που ο Λουδοβίκος ΙΕ' κινηγούσε στο δάσος, συνάντησε ένα γέρο κοντό, κατάλευκο, που καθάλιε ένα νέο, άτίθασσο άλογο. Ο βασιλιάς που ήξερε από άλογα δαμάσσε τον καθάλλη και πληροφόρησε ότι ήταν 91 χρόνων. Ήταν ο δούξ του Λωζέν, ο οποίος έδάμασε ένα άτίθασσο άλογο!

Ο Λουδοβίκος ΙΔ'.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΚΑΘΩΣ ή θάρκα πλησίαζε στην ακτή, η Μαλφιέρα αντίκρυσε το καρρότσι που είχε φέρει ο Κόκκινος Τζιλ για τη μεταφορά της Μινιόν κ' έννοιωσε μία βαθιά και μοχθηρή ευχαρίστηση, βλέποντας πως ήταν κυριολεκτικώς ξεκαθαρωμένο.

— 'Ο Κόκκινος Τζιλ μάντεψε καλά τους σκοπούς μου! — σκέφτηκε. Αυτό είναι καλός σίανός...

Ήπειτα από μερικές στιγμές, η Μινιόν βρισκόταν πεταμένη σαν μπόγος μέσα στο καρρότσι. Ήπειτα, σακατεμένη καθώς ήταν δεν μπόρεσε νάνεβη μόνη της σ' αυτό, ή Σάβα την άρπαξε απ' τα μπράτσια κ' ανασήκωντάς την απότομα της φώναξε:

— Ανέβα λοιπόν, μαρκησία!.. Δεν περνάει πειρά τα καμώματά σου!

Και η άπαισία μέγαιρα, άρσιωμένη στο ρόλο της ως βασανιστού, θρονιάστηκε δίπλα της, ριχνοντάς της ματιές γεμάτες άγριο μίσος. Καταλάβαινε ότι σε λίγο, από τα τραντάγματα του άμαξιού, ή άνοιγαν πάλι ή πληγές του φτωχού θύματος. 'Ο Τζιλ στεκόταν όρθιος, πλάι σ' άμάξι απ' το μέρος της Μινιόν. Αυτός θα πέσο- πορούσε έχοντας το μαχαίρι του άνοηχτό μέσα στην τσέπη του κ' ένα ζευγάρι πιστόλια γεμάτα, περαμένα στη μάλλινη ζώνη του, επιβλέποντας συγχρόνως τη Μινιόν και τον καρρο- τσιέρη.

Η Μαλφιέρα ανέθηκε στο ταξιδιω- τικό της άμαξι που βρισκόταν κ' α- πό στην ακτή...

'Ο Κόκκινος Τζιλ της έριξε μία έρωτηματική ματιά κ' έδειχνε του ά- πάντησε μ' ένα νόημα.

— Δρόμο! πρόσταζε τότε ο 'Ατσιγ- γανος τον άμαξι.

Άμέσως το καρρότσι ξεκίνησε...Το πολυτελές άμαξι της εύνοουμένης του βασίλειος το άκολουθούσε από πίσω, γιατί ή 'Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα εί- χε αποφασίσει νά μ'ήν άφήση ούτε μία στιγμή το θύμα της κατά τη διάρκεια του ταξιδιού αυτού... 'Ηθελε ακό- μα νά παρακολουθήσει ένα προς ένα τα μαρτύρια που θα υπέφερε ή φτωχή Μινιόν σ' όλο το δρόμο.

Η καταχθόνα γυναίκα δεν είχε κάνει άσχημα τους ύπολογισμούς της. Τό άμαξι τινάζονταν στο παραμικρό έμπόδιο που συναντούσε, κάνοντας τό σώμα της φτωχούλας Μινιόν νά πε- τάγεται ψηλά και νά ξαναπέφτει πάλι βαριά. Και στο καθένα απ' τα τινάγματα αυτά, ένας σπασμός αγωνί- ας ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό της.

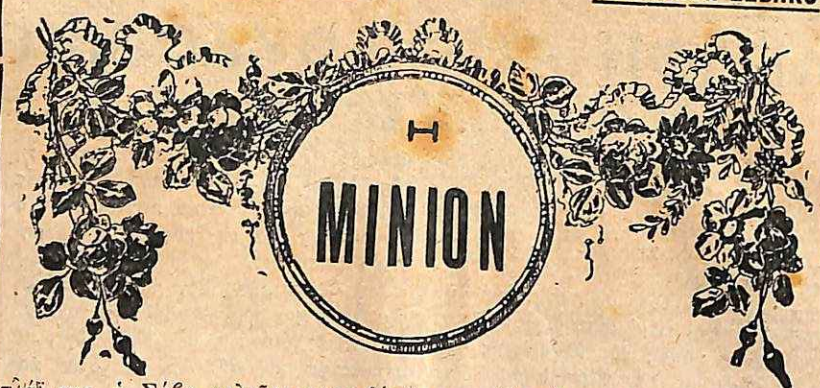
Για ποιά λόγο ν' άνασπενόζε;.. Κ' ή 'Ιδια το είχε άντιληφθεί ότι το καθέ- να απ' τα μαρτύρια της άποτελούσε πηγή άπολαύσεως για τους βασανι- στές της. Σε λίγο ώστόσο, ένα τινά- γμα, πιο δυνατό από τα προηγώ- μενα, της άπέσπασε ένα στεναγμό.

Προχωρούσαν τώρα άπάνω στους βρά- χιους λόφους θοινούς κ' ή δούμος γινό- ταν όλοένα πιο άσχημος... Τεράστιες πέτρες έφωζαν κάθε τόσο το πέλα- σμα του άμαξιού, τό όποιο πεταγόταν ψηλά μέ δύναμη.

Οί πόνοι της Μινιόν είχαν γίνει πειά άνυπόφοροι... Μερικές από τις πλη- γές της είχαν άνοίξει κ' άρχισαν νά βήρουν κόκκινα τά ροδία της... Στο

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

πλάι της, ή Σάβα γελούσε καταθό- νια, μολοντί υπέφερε κ' αυτή από τα τραντάγματα του άμαξιού.

Η Μαλφιέρα πάλι απ' το άμάξι της, έχοντας τό κεφάλι της στο πα- ραθυράκι του, παρακολουθούσε την ά- γωνία της δυστυχισμένης κοπέλας.

— Άχ! Τζοβάνι, 'Ελενα, — μούγκριζε, — γιατί νά μ'ήν είστε έ- δώ, νά όητε αυτό που βλέπω τώρα...

— Ω! ή εκδίκησίς μου βρίσκεται ακόμα στην άρχή της... Μά σε λίγο θα έχη συμπληρωθή... Τζοβάνι, 'Ελενα, θα ήθελα νά μαζέψω τό δάκρυα που θα κυλήσουν στα μάγουλά σας, όταν θα υβήτε πως ή Μινιόν, δηλαδή ή Σπε- ράτα ντε Κυπριάν, έγινε γυναίκα του Κόκκινου Τζιλ του 'Ατσιγγανου, το ή άνθρωπινου αυτού κτήνους που τόσα έγκλήματα τον θαρύνουν...

Έντωμεταξύ τά μαρτύρια της Μι-

νιόν καλό στη μικρούλα.

— Σκύλε!.. Γυιέ σκύλας!.. ούρ- λιαζε ή 'Ατσιγγανος.

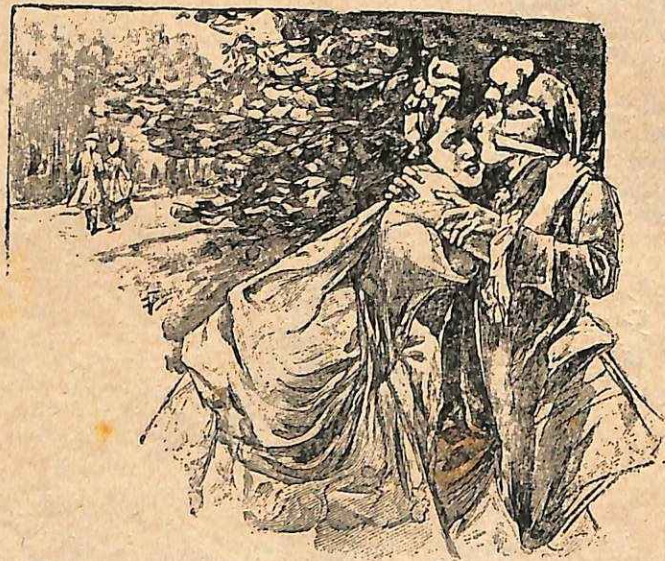
Και ύψωσε τό χέρι του. 'Ο άμαξις πήρε πάλι τά χαλινάρια του, μούρ- μουρίζοντας μέσ' απ' τά δόντια του:

— 'Ο 'Αγιος 'Αντώνης νά σε κα- ταραστή και νά σε τιμωρήσει, άτιμε ληστή, και μαζί σου και τις δυο γυ- ναίκες που σε συνοδεύουν!..

Και ξεκίνησε πάλι, προσπαθώντας ν' άποφύγη δυο μπορούσε τά τινάγ- ματα του δρόμου...

Είχε νυχτώσει πειά σχεδόν όταν ή Μαλφιέρα και οί σύντροφοί της έφτα- σαν στη μικρή πόλη, όπου ο Φερδινάν- dos 1ος είχε έγκτασθήσει τό στρα- τηγείο του, μέσα σ' ένα μοναστήρι.

Κατέβασε τη Μινιόν! διέταξε τον 'Ατσιγγανο.

— Τό παιδί μας!... Πότε θα ξαναβρούμε τό φτωχό μας παιδί!...

νιόν είχαν γίνει τόσο τρομερά, ώστε ή άμαξις που οδηγούσε τό καρρότσι, πλημμυρισμένος από οίκτο, κοάτησε τό άλόγύ του και είπαι:

— Αυτή ή φτωχή κοπέλα κα πε- θάνη. 'Ο δούμος είναι άσχημος...

'Ο Κόκκινος Τζιλ το άπάντησε μέ μία θλαστήνια και χάρισε τά πιστό- λια του φιλοζώντας:

— Έσύ νά κάνης τη δουλειά σου... 'Αλλοιώς...

'Ο άμαξις γύρισε προς τό άμάξι της Μαλφιέρας, προσπαθώντας μέ τά δεινμάτά του νά προκαλέσει την έ- πιμβασί της. Μά ή Μαύρη Δούκισσα παλέμειε άπαθείς. Τότε ο άγαθός γω- ρικός μέ την ψυχή του πλημμυρισμέ- νη από οίκτο, ξαναγύρισε πάλι προς τον Κόκκινο Τζιλ και το έίπαι:

— Έχω λίγο ραχί στο παγούρι μου... Μερικές σταλαματιές θα έκα-

— Έμπρός, κατέβα! έκανε ο Κόκ- κινος Τζιλ.

Η φτωχή μικρούλα προσπάθησε νά σπρωχθή μέ ξανάπνεσε κάτω...

— Σκουντήζε την λοιπόν! ούρλια- ξε απευθυνόμενος στη Σάβα.

'Ο άλλος ήξερε πως ή θανασιότη- τες αυτές ήταν ευχάριστες στην Μαλ- φιέρα. Και προσπαθούσε νά την ευχα- ριστήση δυο μπορούσε, βέβαιος πειά ότι θα το παρόυσε στο τέλος της γύ- νος γάμους του.

Τότε ή φτωχή μέγαιρα, μολοντί έβλεπε, ότι τό θύμα της ήταν όλοτετα- λευαντόνιμο, ύψωσε τό μασιγιά της και τό κατάφερε άπάνω του... Ένας ξερός λόγγυγας ανέθηκε ως τά χείλη της Μινιόν... Και αυτό ήταν όλο...

Η Σάβα, άναστήτη, ύψωσε πάλι τό χέρι της.

— Φτάνει! πρόσταζε. Δεν πρέπει νά τη σκοτώσετε!..

Και μ' ένα καταθόνιο χαμόγελο, έπρόσθεσε:

— Αυτό δέν θά ευχαριστούσε κα- θόλου τό μάστρο Τζιλ, τον... άρραβώ- νιστικό της.

Τά μάτια του 'Ατσιγγανου φλογί- στηκαν.

— Πάρ'την! εξακολούθησε ή Μαλ- φιέρα. Πάρ'την στην άγκαλιά σου... Αυτό θά εινε μία... προκαταβολή για τό μέλλον...

'Ο 'Ατσιγγανος δέν περίμενε νά του τό επαναλάβουν δυο φορές... Μέ μία άσυγκράτητη όρμη, ρίχτηκε τότε έπάνω στη Μινιόν και τη σήκωσε στα γόνατα του, σφίγγοντάς την μέ πάθος, έπάνω στο στήθος του και φουώντας πάνω απ' τό κατάβλινμο πρόσωπό της μέ τό...

— Μην τ'ήν τον άνάσα...

Η Μαλφιέρα τον ώδήγησε τότε μέσ' από ένα δαίδαλο διαδρόμου το μυστηριούδ ως ένα καλλι πού τό φωτίζε άσθενικά ένας στενός φαγγί- της ψηλά στον τώγο. Έκει, κοντά της, θά φύλαγε την αίχμαλώτη της ως την ήμέρα που θα πραγματοποιού- σε τό καταθόνιο σχέδιό της.

— Δεν θά την αφήσεις καθόλου! είπαι στη Σάβα.

Η γοηά μάγισσα έριξε ένα θλέμ- μα γύρω στο σκοτεινό καλλι... Αυτή ή καταραμένη Μινιόν την άνάγκασε τώρα νά μείνει εκεί μέσα κλεισμένη μαζί της... 'Ω! θά της πλήρωνε ά- κριβώς την άναγκαστική αυτή φυλά- κισι... Αυτό ακριβώς είχε προβλέψει κ' ή Μαύρη Δούκισσα...

— Έσύ, είπαι στον Κόκκινο Τζιλ, θά έγκαταστής σ' αυτό τό δωμάτιο, του όποιου ή πόρτα βρίσκεται απέ- ναντι στο καλλι... Δεν θά σαλέψης από καί για κανένα λόγο... 'Αν θέ- λης νά σο παραδώσω τό θησαυρό σου...

Και μ' ένα γέλιο, του όποιου ο 'Α- τσιγγανος κατάλαβε όλη τη σημασία έπρόσθεσε:

— Βνιοια σου! Δεν θά περιμένης και πολύ...

Τότε ο Τζιλ τράβηξε και ξαναγύρι- σε μέσα στο δωμάτιό του, άφίνοντας την πόρτα του άνοιχτή για νά μη χυνη απ' τά μάτια του την άλλη έ- κείνη πόρτα, πίσω απ' την όποια βρι- σκόταν ή κεία που το είχαν ύποσχ- ει νά εινε ήσυχη!..

— Σε λίγο ή εκδίκησίς μου, ή εκ- δίκησις αυτή που άποτελέσει σκοπό της ζωής μου, θά έχη πραγματοποιη- θεί, ψθύρισε. Σε λίγο θα γίνω βα- σίλισσα της Νεαπόλεως... Τό άστρο μου λοιπόν μεσουρανεί ακόμα...

Και, ξεχνώντας κάθε κόουρας μέσ' στο μίσος της, ή τρομερή αυτή γυ- ναίκα ξαναγύρισε κοντά στη βασί- λισσα Φερδινάνδο μέ τό σκοπό νά τον άποκομήση μέ τά χείλη της και νά τον τραβήξη πιο σίγουρα προς την καταστροφή του...

XXIV

ΘΑΙΒΕΡΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Η Μινιόν... 'Ολοι μιλούν γι' αυ- τή στη Νεάπολη!..

'Ο Τζοβάνι, την έπαύριο της ή- μέρας που ξαναβρήκε την πολυαγαπη- μένη του συντροφισσα της νεότητός του, ξαναγύρισε μαζί της, ύψίστατος

στο μυαλό, στο παλάτι που στεγάσει άλλοτε τους έ- ρεις του. Και, από τότε, έκαναν μέρα ένα γλυκό και εύλαδικο κύνημα, στριγγιμένος ο ένας στον άλλον, στο πάρκο του άνακτο- ρους, άνάμεσα στα πυκνά φυλ- αμα...

Ιά την άτυχία τους τη σπάραιε όδνη της Σπεράτας. Κάθε τόσο ή λενα έπεφτε στην άγκαλιά του οβάνι και το έλεγε μέ λυγμούς ανίας.

— Τό παιδί μας, πότε θά ξανα- ούμε τό δυστυριμένο μας παιδί!..

'Ο Τζοβάνι σκούπιζε τά δάκρυα ής 'Ελενας μέ τά φιλήματά του και προσπάθισε νά την παρηγορήσει, δι- οντάς της έλπίδες.

Μιά μέρα, καθώς μιλούσαν 'πώ: πάντα για τη Σπεράτα, ο σύζυγός της της είπαι:

— 'Ελενα, τό όνομα του παιδιού είν' ένωμένο για πάντα στην ά- τσι μου μ' ένα άλλο, μέ τό όνο- μα το μεγαλόφυγου νέου, ο όποιος άπόσπασε πρώτος από τη γέρια τυράννου της... του Γουλιέλμου...

— 'Αν δέν ήταν αυτός, ή μά- θα είχε ύποκύψει πολ' καυρό μυστικό της...

'Ο Θεός νά την 'Αποούνη

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

— 'Ο Θεός νά σ' άτη, 'Ελενά μου,

στο μυαλό, στο παλάτι που στεγάσει άλλοτε τους έ- ρεις του. Και, από τότε, έκαναν μέρα ένα γλυκό και εύλαδικο κύνημα, στριγγιμένος ο ένας στον άλλον, στο πάρκο του άνακτο- ρους, άνάμεσα στα πυκνά φυλ- αμα...

Μά, πριν συνέλθει από την έκπλη- ξί του αυτή, μία άλλη κατάπληξι τον κάρφωσε άκίνητο στη θέσι του... 'Αναρωτιόταν αν αυτό που έβλεπαν τά μάτια του ήταν αληθινό... Πώς; Δίπλα σ' αυτή τη μεγάλη κυρία, βρι- σκόταν ο άλγτης Λαζάριο φορώντας μεγαλοπρεπή ρούχα μεριστάνος;

'Ο Λαζάριο κατάλαβε εύκολα την έκπληξή του και το έίπαι μέ τό γλυ- κύτερο τόνο του.

— 'Οχι... Δεν κάνεις λάθος, αγα- πημένο μου παιδί... 'Εχεις μπροστά σου τό Λαζάριο... ή μάλλον τό μαρ- κήσιο ντε Κυπριάν!..

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

— 'Από καιρό τώ- ρα ή λογική μου είχε ξαναγυρίσει, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη, ή ζωή μου ήταν πειά συντριμμένη...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

— 'Η Τουρκική κυβερνήσις προς ανακούφισιν των πολυτέκνων, άπεφά- σισε την έπιβολήν φόρου επί των αγά- μων.

— Οί 'Ισπανοί αεροπόροι Χάγια Ροντρίγκεθ έπέταξαν — άνευ δια- μέσου σταθμού — από την Σεβίλλη ως την 'Ισπανική Γουιένα, διανύσαν- τες 4,600 χιλιόμετρα κατ' ευθείαν γραμμή.

— Κατά τό μήνα έτος, έχορηγή- θησαν από τό αμέδιο Γερμανικό α- ποουργείο 70,000 διπλώματα εύρεσι- τειρίας, σε διαφόρους έφευρέτας.

— Στο ύδρεβιολογικό μουσείο της Γένουας βρίσκεται μία θαλασσία σού- ρα βάρους 1425 οκάδων.

— 'Ο κασιότερος άρχισε νά ανα- γητήται στα μεταλλεία της Γαλλίας μένις από τό 1806 και έδωθεν.

— 'Ο αώλος ήταν γνωστός και στους άρχαίους Λακεδαιμονίους, οί ό- ποιοι τον χρησιμο- ποιούσαν ιδίως στο ποτό αντί σάλ- τιγγος.

— Οί φούρνοι ά- ναφέρονται από την έποχή του 'Αδράμει.

— 'Αλλά οί φούρνοι εκείνου του καιρού ήταν πολ' διαφορε- τικοί από τους δι- κούς μας.

— Τά μανίκια ή- ταν γνωστά και στους άρχαίους, αλ- λά οί πόρνοι μας δεν τά κατασκεύ- αζαν από ύφασμα, αλλ' από πολύ γονόρο άεσμα και στην άρχή τά χρη- σιμοποιούσαν μόνο για νά προσφύλα- νε τά χείρια τους από τ' άγκάθια.

— 'Η κιθάρα ήταν άγνωστή στην άρχαία και κινέζικη από την 'Ισπανία.

— Τά νοσοκομεία ήταν άγνωστα στην άρχαία τέχνη. Τά πρώτα απ' αυτά ιδρύθηκαν κατά τους πρώτους χρι- στιανικούς χρόνους.

— Οί 'Ελληνες παρέλαβαν τη δι- δασκίαν της ήμερας σε δώδεκα ώρες από τους Αιγυπτίους, με τη διαφορά ότι αντί νά τις μετρούν από μεσονύ- χτι σε μεσονύχτι, τις ύπολόγizαν από την άνατολή μέχρι της δύσεως του ήλιου.

— 'Η καταγωγή του λαδιού άνα- γεται στους πρώτους χρι- στιανικούς χρόνους της άρχαίας τέχνης. Από την έποχή ο- υως το Μούσση και κατό- υ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

ΤΟΥ MONK G. LEWIS

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η έξοχή μας φαινόταν πως πετούσε... Τὰ χαλίκια που σήκωναν τὰ λογά μας στη διαβολική τους κούρσα, χτυπούσαν σὰ χαλάρια τὰ κακοκλεισμένα τζάμια τῶν παραθύρων τοῦ ἀμαξιοῦ μας. Σὲ λίγο τὸ σκοτάδι γίνθηκε γύρω μας ἀδιαπέραστο. Ὁ οὐρανὸς εἶχε σκεπασθεῖ ξαφνικὰ ἀπὸ κατὰμουρα σύννεφα. Τὰ τοῖξίματα τῶν τροχῶν ἀντηρούσαν σὰ μιὰ στιγμὴ καὶ παρόμοιη μουσική. Εἶχε πάρει καὶ οὐσούτε μανικιμένος ἀνευρεῖς.

Φοβισμένος, ἄφησα τὴν Ἀγνή νὰ ξερούγη ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου καὶ νὰ σωριαστῇ στὸ βάθος τοῦ ἀμαξιοῦ, κ' ἔπειτα μισσηρώθηκα καὶ χτύπησα τὸ τζάμι γιὰ νὰ προκαλέσω τοὺς ἀμαξιάδες νὰ συγκρατήσουν τὰ ἄλογά τους. Μὰ αὐτοὶ δὲν μ' ἄκουσαν.

Εἶδα τοὺς ἰσκιούς τους νὰ σαλεύουν μερικὲς στιγμὲς ἀκόμα μπροστὰ μου κ' ἔπειτα, ξαφνικὰ, ἐξαφανίστηκαν...

Μιὰ ἀστραπή φωτίσε συγχρόνως τ' ἄλογα καὶ ὑπὸ τὴν ἰδὴ ἐστὶ μὲ φρίκη ὅτι κανεὶς δὲν τὰ ὀδηγοῦσε πιά... Τρελλὸς ἀπὸ τὴν κατὰπληξί μου καὶ τὸν τρόμου μου, γύρισα πρὸς τὴν Ἀγνή...

Παρόμοιως βρισκόταν βυθισμένη σὲ γαλήνια καὶ θαθεῖα συλλογὴ...

Τὴν ἐπὶ τὴν ἀγκαλιά μου κ' ἄν τ' ἐλθὴν ν' ἀνέερα...

Προσπαθώντας νὰ μὴ δώσω καμμιὰ σημασία στὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ πρῶτα καὶ νὰ διατηρήσω τὴν γαλήνη μου ἀνοίξα τὴν πόρτα κ' ἀπλώνοντας τὰ χεῖρά μου, ἄφησα ν' ἀναζητῶ τὰ χαλάρια γιὰ νὰ συγκρατήσω τὰ ἄλογα.

Ἐξάφνης τότε ἔνα δυνατὸ τράνταγμα μὲ πένταξ σὺν ἄερα κ' ἐνωίωσα τὸν ἐαυτό μου νὰ γίνεταί μέσα σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ συντρίμνια...

Ὅταν ἀνοίξα πάλι τὰ μάτια μου, εἶχε ξεμερώσει πιά...

Μερικοὶ χωρικοὶ μὲ εἶχαν περιτομήσει καὶ φωνάζονταν ἀπὸ τὴν ὄψη τους σὰν ν' ἀμφέβαλαν ἂν ἦταν δυνατὸν ν' ἀναστήσω ποτὲ τὴν αἰσθητικὴ μου...

Ἐννοῶντα τὴ γλώσσα μου κολλῶν μὲν, τὸ στόμα μου κυττῶν...

Μόλις, ὥστόσο, μύθρεσα νὰ μιλήσω, ἡ πρῶτη μου φροντίδα ἦταν νὰ ρωτήσω τί ἀπόγινε ἡ Ἀγνή. Φαντάζεστε λοιπὸν πᾶσι ἦταν ἡ κατὰπληξί μου κ' ἡ ἀπελπισία μου ὅταν μοῦ ἀπάντησαν πὺς δὲν εἶχαν βρεῖ καμμιὰ ἀπολύτως γυναικὰ κοντὰ μου. Μὲ εἶχαν ἀνασηκώσει μὲς ἀπ' τὰ συντρίμνια τοῦ ἀμαξιοῦ μου, μὰ τὸ μόνο ποὺ βόρταν κοντὰ μου ἦταν τὰ πτώματα τῶν ἄλλων μου...

Ὡστόσο ἐγὼ τὸς ἐξορκισα καὶ τοὺς παρακάλεσα νὰ σκορπιστοῦν σὰ

περίγυρα μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως βροῦν πουθενὰ τὴν ἀγαπημένη μου.

Ἐκείνοι ἔκαναν πρόθυμα ὅ,τι τοὺς παρακάλεσα. Τέσσερες ἀπ' αὐτοὺς ἔμεναν κοντὰ μου κ' οἱ ὑπόλοιποι σκορπίστηκαν γύρω στὴν έξοχή.

Ὅσο γιὰ μένα, μοῦ ἦταν ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ κουνηθῶ. Δὲν αἰσθάνομαι οὔτε τὰ χεῖρα, οὔτε τὰ πόδια μου καὶ τοῖμοι πόνοι μοῦ βασάνιζαν τὸ δεξιὸ πλευρὸ. Οἱ χωρικοὶ μὲ πληροφόρησαν ὅτι βουκόμουν σὲ μιὰς λεύγας ἀπόστασι ἀπὸ τὴν Ρατισμπόννη, πρῶτα μὲ κατέπληξε, γιὰ τὴν ἀπόστασι πὺς χωρὶς τὴν Ρατισμπόννη, ἔπαινον τὸν πόρο τοῦ Λέντεμπεργκ ἦταν τεραστίαι καὶ ἦταν φυσικὸς ἀδύνατο νὰ τὴν εἶχα διασχίσει μέσα σὲ μιὰ νύχτα.

Ὅταν μάλιστα εἶπα στοὺς χωρικοὺς ἀπὸ ποῦ ἐρχόμουν, ἐκείνοι σήκωσαν τοὺς ὤμους των καὶ μοῦ ἐρύψαν ἕνα βλέμμα οἰκτου σὰν ν' ἀμφέβαλαν γιὰ τὴν διανοητικὴ μου κατὰστασι.

Ἐπειτα, μὲ τυποῦνταν μέσα σ' ἕνα φορεῖο ἀπὸ κλαδιά καὶ μὲ μετέφεραν σὲ μιὰ καλύβα, ἡ ὁποία βρισκόταν σὰ πούρτα τῆς πόλεως.

Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς μετ' ἑνῶς χειροῦς ἔφτασε, ὁ ὁποῖος ἀσχολήθηκε ἀμέσως μὲ τὴν περιποίησι τῶν τραυματίων μου.

Ἦσουν φλογισμένοι ὀλόκληροι. Τὰ χεῖρά μου εἶχαν ξεραθεῖ κ' ὁ πυρετὸς ἔκανε τοὺς κροτάφους μου νὰ χτυποῦν δυνατὰ...

Ὁ γιατρός ὠστόσο μὲ κατησύχασε γιὰ τὴν κατὰστασί μου. Μοῦ εἶπε μόνο πὺς ἡ ἀνάρρωσίς μου θὰ βαστούσε πολὺ καιρὸ καὶ μὲ διέταξε νὰ μείνω σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡσυχος.

Ἐγὼ δὲν ἔπαυσα ἀπὸ τὴν ἐλπίδα νὰ εἶμαι πάλι κοντὰ τὴν Ἀγνή...

Ἐννοῶντα τὴ γλώσσα μου κολλῶν μὲν, τὸ στόμα μου κυττῶν...

Μόλις, ὥστόσο, μύθρεσα νὰ μιλήσω, ἡ πρῶτη μου φροντίδα ἦταν νὰ ρωτήσω τί ἀπόγινε ἡ Ἀγνή. Φαντάζεστε λοιπὸν πᾶσι ἦταν ἡ κατὰπληξί μου κ' ἡ ἀπελπισία μου ὅταν μοῦ ἀπάντησαν πὺς δὲν εἶχαν βρεῖ καμμιὰ ἀπολύτως γυναικὰ κοντὰ μου. Μὲ εἶχαν ἀνασηκώσει μὲς ἀπ' τὰ συντρίμνια τοῦ ἀμαξιοῦ μου, μὰ τὸ μόνο ποὺ βόρταν κοντὰ μου ἦταν τὰ πτώματα τῶν ἄλλων μου...

Ὡστόσο ἐγὼ τὸς ἐξορκισα καὶ τοὺς παρακάλεσα νὰ σκορπιστοῦν σὰ

περίγυρα μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως βροῦν πουθενὰ τὴν ἀγαπημένη μου.

Ἐκείνοι ἔκαναν πρόθυμα ὅ,τι τοὺς παρακάλεσα. Τέσσερες ἀπ' αὐτοὺς ἔμεναν κοντὰ μου κ' οἱ ὑπόλοιποι σκορπίστηκαν γύρω στὴν έξοχή.

Ὅσο γιὰ μένα, μοῦ ἦταν ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ κουνηθῶ. Δὲν αἰσθάνομαι οὔτε τὰ χεῖρα, οὔτε τὰ πόδια μου καὶ τοῖμοι πόνοι μοῦ βασάνιζαν τὸ δεξιὸ πλευρὸ. Οἱ χωρικοὶ μὲ πληροφόρησαν ὅτι βουκόμουν σὲ μιὰς λεύγας ἀπόστασι ἀπὸ τὴν Ρατισμπόννη, πρῶτα μὲ κατέπληξε, γιὰ τὴν ἀπόστασι πὺς χωρὶς τὴν Ρατισμπόννη, ἔπαινον τὸν πόρο τοῦ Λέντεμπεργκ ἦταν τεραστίαι καὶ ἦταν φυσικὸς ἀδύνατο νὰ τὴν εἶχα διασχίσει μέσα σὲ μιὰ νύχτα.

Ὅταν μάλιστα εἶπα στοὺς χωρικοὺς ἀπὸ ποῦ ἐρχόμουν, ἐκείνοι σήκωσαν τοὺς ὤμους των καὶ μοῦ ἐρύψαν ἕνα βλέμμα οἰκτου σὰν ν' ἀμφέβαλαν γιὰ τὴν διανοητικὴ μου κατὰστασι.

Ἐπειτα, μὲ τυποῦνταν μέσα σ' ἕνα φορεῖο ἀπὸ κλαδιά καὶ μὲ μετέφεραν σὲ μιὰ καλύβα, ἡ ὁποία βρισκόταν σὰ πούρτα τῆς πόλεως.

Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς μετ' ἑνῶς χειροῦς ἔφτασε, ὁ ὁποῖος ἀσχολήθηκε ἀμέσως μὲ τὴν περιποίησι τῶν τραυματίων μου.

Ἦσουν φλογισμένοι ὀλόκληροι. Τὰ χεῖρά μου εἶχαν ξεραθεῖ κ' ὁ πυρετὸς ἔκανε τοὺς κροτάφους μου νὰ χτυποῦν δυνατὰ...

Ὁ γιατρός ὠστόσο μὲ κατησύχασε γιὰ τὴν κατὰστασί μου. Μοῦ εἶπε μόνο πὺς ἡ ἀνάρρωσίς μου θὰ βαστούσε πολὺ καιρὸ καὶ μὲ διέταξε νὰ μείνω σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡσυχος.

Ἐγὼ δὲν ἔπαυσα ἀπὸ τὴν ἐλπίδα νὰ εἶμαι πάλι κοντὰ τὴν Ἀγνή...

Ἐννοῶντα τὴ γλώσσα μου κολλῶν μὲν, τὸ στόμα μου κυττῶν...

Μόλις, ὥστόσο, μύθρεσα νὰ μιλήσω, ἡ πρῶτη μου φροντίδα ἦταν νὰ ρωτήσω τί ἀπόγινε ἡ Ἀγνή. Φαντάζεστε λοιπὸν πᾶσι ἦταν ἡ κατὰπληξί μου κ' ἡ ἀπελπισία μου ὅταν μοῦ ἀπάντησαν πὺς δὲν εἶχαν βρεῖ καμμιὰ ἀπολύτως γυναικὰ κοντὰ μου. Μὲ εἶχαν ἀνασηκώσει μὲς ἀπ' τὰ συντρίμνια τοῦ ἀμαξιοῦ μου, μὰ τὸ μόνο ποὺ βόρταν κοντὰ μου ἦταν τὰ πτώματα τῶν ἄλλων μου...

Ὡστόσο ἐγὼ τὸς ἐξορκισα καὶ τοὺς παρακάλεσα νὰ σκορπιστοῦν σὰ

περίγυρα μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως βροῦν πουθενὰ τὴν ἀγαπημένη μου.

Ἐκείνοι ἔκαναν πρόθυμα ὅ,τι τοὺς παρακάλεσα. Τέσσερες ἀπ' αὐτοὺς ἔμεναν κοντὰ μου κ' οἱ ὑπόλοιποι σκορπίστηκαν γύρω στὴν έξοχή.

Ὅσο γιὰ μένα, μοῦ ἦταν ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ κουνηθῶ. Δὲν αἰσθάνομαι οὔτε τὰ χεῖρα, οὔτε τὰ πόδια μου καὶ τοῖμοι πόνοι μοῦ βασάνιζαν τὸ δεξιὸ πλευρὸ. Οἱ χωρικοὶ μὲ πληροφόρησαν ὅτι βουκόμουν σὲ μιὰς λεύγας ἀπόστασι ἀπὸ τὴν Ρατισμπόννη, πρῶτα μὲ κατέπληξε, γιὰ τὴν ἀπόστασι πὺς χωρὶς τὴν Ρατισμπόννη, ἔπαινον τὸν πόρο τοῦ Λέντεμπεργκ ἦταν τεραστίαι καὶ ἦταν φυσικὸς ἀδύνατο νὰ τὴν εἶχα διασχίσει μέσα σὲ μιὰ νύχτα.

Ὅταν μάλιστα εἶπα στοὺς χωρικοὺς ἀπὸ ποῦ ἐρχόμουν, ἐκείνοι σήκωσαν τοὺς ὤμους των καὶ μοῦ ἐρύψαν ἕνα βλέμμα οἰκτου σὰν ν' ἀμφέβαλαν γιὰ τὴν διανοητικὴ μου κατὰστασι.

Ἐπειτα, μὲ τυποῦνταν μέσα σ' ἕνα φορεῖο ἀπὸ κλαδιά καὶ μὲ μετέφεραν σὲ μιὰ καλύβα, ἡ ὁποία βρισκόταν σὰ πούρτα τῆς πόλεως.

Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς μετ' ἑνῶς χειροῦς ἔφτασε, ὁ ὁποῖος ἀσχολήθηκε ἀμέσως μὲ τὴν περιποίησι τῶν τραυματίων μου.

Ἦσουν φλογισμένοι ὀλόκληροι. Τὰ χεῖρά μου εἶχαν ξεραθεῖ κ' ὁ πυρετὸς ἔκανε τοὺς κροτάφους μου νὰ χτυποῦν δυνατὰ...

Ὁ γιατρός ὠστόσο μὲ κατησύχασε γιὰ τὴν κατὰστασί μου. Μοῦ εἶπε μόνο πὺς ἡ ἀνάρρωσίς μου θὰ βαστούσε πολὺ καιρὸ καὶ μὲ διέταξε νὰ μείνω σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡσυχος.

Ἐγὼ δὲν ἔπαυσα ἀπὸ τὴν ἐλπίδα νὰ εἶμαι πάλι κοντὰ τὴν Ἀγνή...

Ἐννοῶντα τὴ γλώσσα μου κολλῶν μὲν, τὸ στόμα μου κυττῶν...

Μόλις, ὥστόσο, μύθρεσα νὰ μιλήσω, ἡ πρῶτη μου φροντίδα ἦταν νὰ ρωτήσω τί ἀπόγινε ἡ Ἀγνή. Φαντάζεστε λοιπὸν πᾶσι ἦταν ἡ κατὰπληξί μου κ' ἡ ἀπελπισία μου ὅταν μοῦ ἀπάντησαν πὺς δὲν εἶχαν βρεῖ καμμιὰ ἀπολύτως γυναικὰ κοντὰ μου. Μὲ εἶχαν ἀνασηκώσει μὲς ἀπ' τὰ συντρίμνια τοῦ ἀμαξιοῦ μου, μὰ τὸ μόνο ποὺ βόρταν κοντὰ μου ἦταν τὰ πτώματα τῶν ἄλλων μου...

Ὡστόσο ἐγὼ τὸς ἐξορκισα καὶ τοὺς παρακάλεσα νὰ σκορπιστοῦν σὰ

μου καὶ, καθὼς φαίνεται δυσκολεῖται νὰ μὲ κάνουν νὰ συ-

ποντὰς τὴν κατὰστασί μου, ἔ-
αν καὶ φωνάζω τὸ γινώσκω. Ὁ
ταῖος, ὅταν μὲ εἶδε, φοβήθηκε
νὰ τὴν ζωὴ μου. Μοῦ ἔδωσε κά-
τι ἀνταμειβόμενον πὺς δὲν τὸ
σ' ἕνα δακρὺ λήθαργος, κατὰ τὴ
εἰσα τοῦ ὁποῖου μὲ βασάνιζαν
τὰ ὄνειρα.

Ἐκείνο ποὺ εἶχα δεῖ ἦταν τόσο
ἐρὸ καὶ ἀπίστευτο. Ὅστε, ὅταν
ἔβλεπα, ἀποφάσισα νὰ μὴ πῶ τίποτε
ἀνέκα γιὰ νὰ μὴ μὲ πᾶρουν ὀλο-
γὰ γιὰ τρελλό... Σὰν νὰ μὴ μοῦ
ἔβλεπα δὲ ὅτι, μὲ βασάνιζε,
τὴν ἄλλη μερίαν, τὴν ἐκτίμησι τῆς
γῆς. Ἀναρωτιόμουν τί ἰδέα εἶχε
στοῦ ὁποῖου μὴ... Φοβόμουν μὴ
ἡ ξαφνικὴ ἀναχώρησί μου μὲ εἶχε
νὰ χάσω ὅλη τὴν ἐκτίμησι τῆς
Θεοδώρου. Ὁ ὑπηρετὴς μου, ὁ ὁ-
εἶχε μείνει στὸ Λέντεμπεργκ ἄ-
ν' ἄνοιγοντο κ' αὐτὸς γιὰ
ἐξαφνισί μου...

Μερικὲς στιγμὲς πέρασαν χωρὶς νὰ
μυρῶσω νὰ συνάβω. Ἀπεναντίας,
κρύος ἰδρώς μ' εἶχε πλημμυρίσει κ'
ἔβλεπα τοὺς ἰσκιούς γύρω μου νὰ
παίρνουν ἀπειλητικὰ σχήματα...

Μὲ τὰ νύχτα μου τεντωμένα, μὲ
τὰ μέλη μου δακρυῖ, ἀνίκανος νὰ κι-
νηθῶ, τέντωσα τ' αὐτιά μου... Κ' ἄ-
κουσα τότε ἕνα ὄχιμα βαρὺ ποὺ ἀνέ-
βαινε πρὸς τὰς ἀλάνες... Ἐπειτα ἄκουσα
κάτι σὰν ἀνὰ πρὸς ἀπ' τὴν πόρτα
μου...

Ἐξάφνης ἡ πόρτα ἀνοίξε σὰν νὰ τὴν
ἐσπῶντο ὁ ἀνεμῶς... κ' ἕνα φρίκτο
ΦΑΝΤΑΣΜΑ παρουσιάστηκε μπρο-
στὰ μου. Προχωροῦσε μὲ ὄχιμα ἀργό,
χωρὶς νὰ λείη λέξι καὶ ἀμέσως τὸ
ἀναγνώρισα...

Θεὸ μου, ἦταν ἐκείνη!... Ἦταν
ἐκείνη!... Ἦταν ἡ ΜΑΤΩΜΕΝΗ
MONAXH... Ἦταν ἡ συντρόφισσά
μου ποὺ τὴν εἶχα χάσει!...

Σὲ μιὰ στιγμὴ, σήκωσε τὸν πέπλο
τῆς καὶ εἶδα τὸ φρικτὸ καὶ σκελετω-
δες πρόσωπό της, τὰ ἄσπρα χεῖρά
τῆς καὶ τὸ αἶμα ποὺ ἔτρεφε ἀπ' τὰ
φορέματά της...

Δὲν μύθρεσα οὔτε ν' ἀνασηκωθῶ
οὔτε νὰ φωνάξω... Ἐπρεπε νὰ αἰ-
σθανθῶ μὲχρι τέλους ὅλη μου τὴ φρί-
κη κ' ὅλο τὸν τρόμου μου...

Τὸ φάντασμα ἐντωμεταξὺ δὲν ἔδει-
χνε καμμιὰ διάθεσι ν' ἀποσυρθῇ.

Μὲ κύτταξε μὲ ὄχιμα ἀπελπισμένο
καὶ ἀπειλητικὸ συγχρόνως καὶ ἔξα-
φνης τὴν ἄκουσα νὰ λείη, χωρὶς ν' ἀ-
νοίξῃ τὸ στόμα της, σ' ἀκόλουθα λόγια:

Εἶμαι δική σου, Ραῦνδρε... Εἶσαι
ὅσο ἡ καρδιά μου θὰ χτυπᾷ, ὅσο τὸ
στὺς φλέβες μου θὰ τρέχει, ὅσο τὸ
αἷμα (αἶμα)

Ὅσα εἶσαι γιὰ πάντα ἀρραδωνιστικὸς
(μου!...)

Ἦ φρίκη μου εἶχε φτάσει πρὸς τὸ
κατακλῦρο, καθὼς τὴν ἄκουσα νὰ
λέη τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ εἶχα πρὶν κ'
εἶναι στὴν Ἀγνή...

μου καὶ, καθὼς φαίνεται δυσκολεῖται νὰ μὲ κάνουν νὰ συ-

ποντὰς τὴν κατὰστασί μου, ἔ-
αν καὶ φωνάζω τὸ γινώσκω. Ὁ
ταῖος, ὅταν μὲ εἶδε, φοβήθηκε
νὰ τὴν ζωὴ μου. Μοῦ ἔδωσε κά-
τι ἀνταμειβόμενον πὺς δὲν τὸ
σ' ἕνα δακρὺ λήθαργος, κατὰ τὴ
εἰσα τοῦ ὁποῖου μὲ βασάνιζαν
τὰ ὄνειρα.

Ἐκείνο ποὺ εἶχα δεῖ ἦταν τόσο
ἐρὸ καὶ ἀπίστευτο. Ὅστε, ὅταν
ἔβλεπα, ἀποφάσισα νὰ μὴ πῶ τίποτε
ἀνέκα γιὰ νὰ μὴ μὲ πᾶρουν ὀλο-
γὰ γιὰ τρελλό... Σὰν νὰ μὴ μοῦ
ἔβλεπα δὲ ὅτι, μὲ βασάνιζε,
τὴν ἄλλη μερίαν, τὴν ἐκτίμησι τῆς
γῆς. Ἀναρωτιόμουν τί ἰδέα εἶχε
στοῦ ὁποῖου μὴ... Φοβόμουν μὴ
ἡ ξαφνικὴ ἀναχώρησί μου μὲ εἶχε
νὰ χάσω ὅλη τὴν ἐκτίμησι τῆς
Θεοδώρου. Ὁ ὑπηρετὴς μου, ὁ ὁ-
εἶχε μείνει στὸ Λέντεμπεργκ ἄ-
ν' ἄνοιγοντο κ' αὐτὸς γιὰ
ἐξαφνισί μου...

Μερικὲς στιγμὲς πέρασαν χωρὶς νὰ
μυρῶσω νὰ συνάβω. Ἀπεναντίας,
κρύος ἰδρώς μ' εἶχε πλημμυρίσει κ'
ἔβλεπα τοὺς ἰσκιούς γύρω μου νὰ
παίρνουν ἀπειλητικὰ σχήματα...

Μὲ τὰ νύχτα μου τεντωμένα, μὲ
τὰ μέλη μου δακρυῖ, ἀνίκανος νὰ κι-
νηθῶ, τέντωσα τ' αὐτιά μου... Κ' ἄ-
κουσα τότε ἕνα ὄχιμα βαρὺ ποὺ ἀνέ-
βαινε πρὸς τὰς ἀλάνες... Ἐπειτα ἄκουσα
κάτι σὰν ἀνὰ πρὸς ἀπ' τὴν πόρτα
μου...

Ἐξάφνης ἡ πόρτα ἀνοίξε σὰν νὰ τὴν
ἐσπῶντο ὁ ἀνεμῶς... κ' ἕνα φρίκτο
ΦΑΝΤΑΣΜΑ παρουσιάστηκε μπρο-
στὰ μου. Προχωροῦσε μὲ ὄχιμα ἀργό,
χωρὶς νὰ λείη λέξι καὶ ἀμέσως τὸ
ἀναγνώρισα...

Θεὸ μου, ἦταν ἐκείνη!... Ἦταν
ἐκείνη!... Ἦταν ἡ ΜΑΤΩΜΕΝΗ
MONAXH... Ἦταν ἡ συντρόφισσά
μου ποὺ τὴν εἶχα χάσει!...

Σὲ μιὰ στιγμὴ, σήκωσε τὸν πέπλο
τῆς καὶ εἶδα τὸ φρικτὸ καὶ σκελετω-
δες πρόσωπό της, τὰ ἄσπρα χεῖρά
τῆς καὶ τὸ αἶμα ποὺ ἔτρεφε ἀπ' τὰ
φορέματά της...

Δὲν μύθρεσα οὔτε ν' ἀνασηκωθῶ
οὔτε νὰ φωνάξω... Ἐπρεπε νὰ αἰ-
σθανθῶ μὲχρι τέλους ὅλη μου τὴ φρί-
κη κ' ὅλο τὸν τρόμου μου...

Τὸ φάντασμα ἐντωμεταξὺ δὲν ἔδει-
χνε καμμιὰ διάθεσι ν' ἀποσυρθῇ.

Μὲ κύτταξε μὲ ὄχιμα ἀπελπισμένο
καὶ ἀπειλητικὸ συγχρόνως καὶ ἔξα-
φνης τὴν ἄκουσα νὰ λείη, χωρὶς ν' ἀ-
νοίξῃ τὸ στόμα της, σ' ἀκόλουθα λόγια:

Εἶμαι δική σου, Ραῦνδρε... Εἶσαι
ὅσο ἡ καρδιά μου θὰ χτυπᾷ, ὅσο τὸ
στὺς φλέβες μου θὰ τρέχει, ὅσο τὸ
αἷμα (αἷμα)

Ὅσα εἶσαι γιὰ πάντα ἀρραδωνιστικὸς
(μου!...)

Ἦ φρίκη μου εἶχε φτάσει πρὸς τὸ
κατακλῦρο, καθὼς τὴν ἄκουσα νὰ
λέη τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ εἶχα πρὶν κ'
εἶναι στὴν Ἀγνή...

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

(Ἐπιτάφιος ἐπιγραφὲς τῶν νεκροταφείων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, συγκεντρωμένες ἀπὸ ἕνα Γερμανὸ ἀξιωματικὸν)

Στὰ παλὰ Τούρκικα νεκροταφεῖα
τῆς Κωνσταντινουπόλεως βλέπει κα-
νεὶς μερικὰ παρὰ ξένα ἐπιτύμβια. Κά-
ποιος Γερμανὸς ἀξιωματικὸς, ποὺ ἔξη-
σε πολλὰ χρόνια στὴν Πόλιν κ' ἐσυ-
νήθησε νὰ κἀν συγχρὺς περιπάτους
στὰ κοιμητήρια, ἐξέδωκε ἕνα βιβλίον
τὸν τίτλον «Νεκρικὴ Τουρκικὴ Φιλολο-
γία», ἀπ' τὸ ὁποῖο σταχυολογούμε τίς
παράκατω ἐπιτάφιας ἐπιγραφάς.

Πάνω στὴν πλάκα τοῦ τάφου τοῦ
Ξακουστοῦ Τούρκου ναύαρχου Χουσεῖν
πασά, ποὺ πέθανε στὴς ἀρχὲς τοῦ πε-
ρασμένου αἰῶνος, εἶνε χαραγμένα τὰ
ἑξῆς:

«ΜΟΝΟ Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΕ ΑΙΩΝΙΟΣ
» Τὸ τίμὸν τοῦ καραβιοῦ τῆς νη-
χὸς τοῦ διήνυτο τοῦ μπράτσου τοῦ
Θεοῦ, ποὺ εἶνε ὁ πῶλος ὅλων μας,
πρὸς τὴ θάλασσα τοῦ ἄλλου κόσμου.
Τὸ καράβι τοῦ κορμοῦ τοῦ παναξίου
μεγατάνοος, ποὺ εἶνε θαμνὸς ἐδῶ,
ἐλαμπε στὸν Τερσανά (τὸν Ναύσταθ-

μο τῆς Κωνσταντι-
νουπόλεως) σὰν στο-
λὶδὶ πάνω στὸ μέ-
τωπο μᾶς ὁραίας
νέας. Στὸ τέλος, ἐ-
πειδὴ ὁ ἀνεμὸς τῆς
Μοῖρας ἔσχιε τ'
ἄρμενα καὶ σύντρι-
ψε τὸ καράβι, ὁ
μεγατὰν βυθίστηκε
μέσ' στὸ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΠΑΝΤΣΕΡΑΖΙ

Επιδρώνει μια ωραία ανοιξιάτικη μέρα του έτους 1822. Μέσα σ' ένα από-μερο σιδερένιο του περιφρούρου βάσους Βουλώνης του Παρισιού, κατά τις ό-χτρες το πρωί, δυο θύλοι ανδρών περπατούν βρόχοι, α-μύλητοι και σκυθρω-ποί.

— Άνάμεσα στους δυο θύλους στεκό-νταν δυο άνδρες, χωρίς σακκάκι, πο-ποθημένοι ο ένας απέναντι στον άλλον, σε απόσταση δέ-κα βηματων, κρατώντας από ένα πι-στόλι στο χέρι. Ο ένας, νέος, είκοσι-πέντε ετών, με ύψος άνω, ήταν ο γιός του εκατομμυριούχου Έρμπερ, ένας απ' τους πιο πρεσβυτέρους παρι-ζιούς γλεντζέδες. Ο άλλος, άνδρας μεσοκόπος, με παρουσιαστικό αγαθού κι' ειρηνικού ανθρώπου, ήταν ο κό-μης Λά Πλάς, απ' τους πιο φημι-μένους δικηγόρους του Παρισιού.

Σε κάποια στιγμή, ακούστηκε ένα ποδοπάτημα κι' οι δυο αντίπαλοι ύψω-σαν τα πιστόλια τους. Έπειτα δόθη-κε και δεύτερο πρόσταγμα κι' άμεσως αντίχτησαν δυο ταυτόχρονοι πυροβο-λισμοί.

Ο δικηγόρος Λά Πλάς έφερε το χέρι στο μέρος της καρδιάς, και σω-ριόστηκε καταγής. Ο αντίπαλός του, που έφερε ένα βλέμμα θριαμβευτικό, έπειτα πέταξε το πιστόλι του κι' α-πομακρύνθηκε βαδίζοντας περήφανα προς τους μάστοράς του.

Οι μάστορες του Λά Πλάς έτρεξαν προς αυτόν, αλλά, όταν έφθασαν από πάνω του, είδαν τα μπιτα του κλει-στά. Ο γυιατρός που ήταν μαζί τους γονάτισε, έπιασε τον σφυγμό και δια-πίστωσε, ότι είχε πέσει πεία ο θά-νατος.

Σε λίγα λεπτά ακούστηκαν ποδο-βολητά κι' έφάνηκε μια περίπολος χωροφυλάκων. Είχαν σταλεί για να εμποδίσουν τη μονομαχία, αλλά δεν έφθασαν. Περιφύρησαν, λοιπόν, να συλλάβουν τον φονέα και τους μά-στορές του, για να εξακριβωθεί αν ή μονομαχία είχε γίνει με ύλους τους κανόνες, όπως θα τους άφιναν ελεύ-θερους, σύμφωνα με την συνήθεια που επικρατούσε τότε στη Γαλλία.

Την ώρα εκείνη, στο μέγαρο του βαρόνου Έρμπερ, στη συνοικία του 'Αγίου Γερμανού, εκπαιδευόμε με-γάλη κατήφεια. Ο γέρο βαρόνος ήταν καθισμένος σε μια πολυθρόνα και δια-τελούσε υπό το κράτος χαρείας τα-ραχής. Πρεβ, τέσσερες πηλικοί του φίλοι του βαρόνου που βρισκόντουσαν γύρω του προσπαθούσαν να του μιλή-σουν. 'Αλλά εκείνος τους διέκοπτε κι' έλεγε:

— Μην προσπαθείτε να τον δικαιο-λογήστε. Ο γιός μου διέπραξε μια δι-πλή άτιμία. 'Αφ' ενός σκοφάντησε άδικα ένα σερνό και ήθικό κορίτσι, για την τιμιότητα του οποίου μιλάει

όλο το Παρίσι. Και άφ' έτέρου πάει τώρα να σκοτώσει τον πατέρα της. Γιατί θα τον σκοτώσει άσφαλώς, άφου-έστε ένας απ' τους πιο δεινούς μονο-μάχους. 'Ανάθεμα την ώρα που του έπιασε καθήκον της ξιφασκίας και της σκοποβολής. Πού να το φαντα-ζόμουν εγώ την εποχή εκείνη, ότι θα έκανε μια τέτοια ήττιμία. 'Αν τουλά-χιστον οι χωροφύλακες που έστειλε ο διευθυντής της αστυνομίας, προστά-σουν να έμποδίσουν την άτιμη αυτή μονομαχία!...

Την ίδια ώρα, σ' ένα σπίτι της συ-νοικίας της Μονμάρτρε, ένα άλλο νεαρό πλάσμα διατελούσε υπό το κρά-τος ζωηρής αγωνίας. Ήταν η τρι-σχαριτωμένη 'Αδερίνα Λά Πλάς, για την όμορφιά της οποίας μιλούσε όλο το άριστοκρατικό Παρίσι.

Είχε ξυπνήσει την συνθησμένη της ώρα και έπειτα από μια πρόχειρη τουαλέτα, κινήθηκε στο γραφείο του πα-τέρα της, που τον ε-ρίσκε πάντα να εργά-ζεται: την ώρα αυτή και του έδινε το πο-τό πρωινό φιλή. Πα-τέρας και κόρη λα-τρεύονταν με λα-χάρα γιατί ήταν μόνοι στον κόσμο. 'Η μητέρα της 'Αδερίνας είχε πεθάνει, όταν αυτή ήταν ακόμη πολ-λύ μικρή και δεν εί-χανε άλλους στενούς συγγενείς.

Έκείνοι όμως το πρωί, ή νέα δεν βοή-κε τον πατέρα της στο γραφείο του. 'Α-νέδθηκε στην κάμαρή του, μην ήταν αδιά-θετος, αλλά είδε το κρεβάτι του άδειο.

Μια ζωηρή ανησυ-χία την έκυριεύεε τότε. 'Οσάκις συνέβαινε να θυγ' πολύ πρωί έξω, για κάποια έκτακτη δου-λειά, ο πατέρας της συνήθιζε να της άφινε στην κάμαρή της μια σημείω-ση δια της οποίας την έδινον ύστες σχετικάς. 'Αλλά τώρα δεν της είχε αφήσει τίποτα.

Η νέα κόρη κάθισε και περίμενε, μα ή ανησυχία της μεγάλωνε όσο περ-νούσε ή ώρα και δεν έβλεπε τον πα-τέρα της να επιστρέφει. Κάποια στιγ-μή, θυμήθηκε ότι το προηγούμενο βρά-δυ, την ώρα που τον καληνύχτιζε, εκείνος την έφίλησε περισσότερες φο-ρές και φιλοερωτότερα από άλλους. 'Η ανώνυμης αυτή μετέβαλε την ανησυ-χία της σε αγωνία. 'Ενα κακό προ-αίσθημα την έδρανόζε τώρα...

Πέρασε ώρα πολλή άκόνα, έ-ταν ή νέα άκου-σε ν' ανοίγει ή έξοσος. Κα-τέβηκε με λαχ-τάρα και βρήκε μπροστά στον έ-

φημέριο της ένορίας, στον οικογενει-κό γυιατρό και δυο άλλους γνωστούς της κυρίως. Ήταν κι' οι τέσσερες οι πιο στενοί φίλοι του πατέρα της. Μήπως ξέρετε που είναι ο μπαμ-πάς; τους ρώτησε μόλις τους αντί-κρισε.

Οι τέσσερες άνδρες κυττάθηκαν για μια στιγμή κι' έπειτα ο έφημέ-ριος προχώρησε και της είπε: — Ναι, κόρη μου, έρχόμαστε να σου μιλήσουμε γι' αυτόν... — Πέστε μου γρήγορα. 'Απ' το ύψος σας καταλαβαίνω ότι κάτι δυ-σάρεστο του συνέβη. Δεν μπορεί όμως νάνέξω περισσότερο στην αγωνία που με βασανίζει τόσες ώρες. Πέστε μου, λοιπόν, γρήγορα. 'Αδελμόνω να μάθω και να πάω να ιδώ τον μπαμπά.

— Πρέπει, κόρη μου, να κάνετε θάρρος, να σκεφθείτε τον Θεό. — Μάλιστα, πάτερ μου, σκέπτο-μαι διαρκώς τον Θεό και κάνω θάρ-ρος... Πέστε μου, λοιπόν.

— Θα σας άνακουνώσω, λοιπόν, κάτι δυσάρεστο. — Το προαισθή-νυμαι. Και έρεπε να το περιμένω. Τόσα χρόνια ή ζωή μου πέρασε ξένωνι-στη κι' εύχρησμένη κοντά στον πατέρα μου. Έπρεπε φυσι-κά να σκεπτομμαι και τα δυσάρεστα. Λέγετε λοιπόν... — Να περί πίνος πρόκειται... 'Αλλά πρέπει να κάνετε πολύ θάρρος... — Παναχία μου! φώναξε ή δυσχι-σμένη νέα. Με προ-μάζετε περισσότερο με όλους αυτούς τους πρόλόγους. 'Ε-π'ι τέλους πέστε μου τι συμβαίνει. Δεν άντέχω πεία. Βρί-σκονται τόσες ώρες σε αγωνία. Αυτή-θηκε με και μιλήστε.

— Ναι, κόρη μου. Πρέπει να τα μάθετε... και ότι να μάθετε... Λοιπόν. Τον γυνώριζετε, δέχαι, τον νεαρό Έρ-μπερ. — Τον γιό του βαρόνου Έρμπερ; — Μάλιστα. — Τον γνωρίζω, Λοιπόν; — Λοιπόν... Αυτός φαίνεται ότι εί-χε λόγους δυσάρεστας έναντιον σας κι' έναντιον του πατέρα σας. — Κι' αυτό το ξέρω. Θέλησε να με φιλοερωτήσει στον χορό του κάματος Β... κι' εγώ τον άποστη-ρα. Σε δυο εβδομάδες, έπειτα, με ζή-τισε εις γάμον κι' ο μπαμπάς, άφου με συμβουλευτή-κε και μένα, του άνήθηκε. 'Αλλά τί σχέση έχουν όλα αυτά; — Ο νέος λοιπόν αυτός... φαίνεται ότι ά-

πεφάσισε να σας ά-δικηθή.

— 'Ας έρθει να μ' άδικηθή. 'Αρκεί να μην περάσει τον μπαμπά.

— Χθές το βράδυ, στο καφέ Τορνόν, το ξέρετε, την ώρα που το κέντρο αυτό ήταν γεμάτο απ' την αρι-στοκρατική πελατεία που, ο Έρμπερ, κα-θόταν στο διπλανό τραπέζι του κόμητος Λά Πλάς...

— Μα τί σχέση έ-χουν όλα αυτά; φώναξε άνυπόμονα ή νέα. Έγώ θέλω να μάθω που είναι ο μπαμπάς για να πάω να τον ιδώ...

— Έχουν, έχουν σχέση... Θα ιδής. Μόνο κάνετε κοράγιο, ει-πε ο έφη-μέριος. 'Ακούστε... Ο Έρμπερ, λοι-πόν, άρχισε να διηγείται φωναχτά στους φίλους του ότι είχε δειθεν έ-ρωτικές σχέσεις μαζί σας.

— Τον παληάνθρωπο. Αυτό είναι κακόηθες ψέμμα.

— 'Ακούω. Και ο κόμης Λά Πλάς, που τα άκουσε αυτά από δίπλα, σκηώθηκε και έθρισε τον Έρμπερ, του είπε ότι ήταν παληάνθρωπος και άξίωσε απ' αυτόν ν' ανακαλέσει τα λόγια του...

— Λοιπόν, λοιπόν; — Ο Έρμπερ άποκρίθηκε ότι έ-πέμενε στα λόγια του και ότι ήταν έμπορσιμένο: να τα ύποστηρίξει και με έπλα. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τώρα... 'Η προσβολή έγινε θηυσία, θηυσία έπρεπε να δειθ' και ή ικα-νοποίησι... με τα έπλα.

— Λοιπόν; Μα λέγετε, λοιπόν γρήγορα.

— Αί, λοιπόν, σήμερα το πρωί στις Βουλώνες... Και έπειδή ο Έρμπερ εί-νε απ' τους πιο δεινούς σκοπευτάς του Παρισιού... ο πατέρας σας... — Ετραυματίστηκε... — 'Ο Θεός μου! 'Αρκεί να μην είναι σοβαρά!... 'Ηγχαίνετε με γρήγορα κοντά του!... 'Εγώ να τον περιποιηθώ μόνη μου! Δεν μπορεί να είναι πληγωμένος κι' εγώ να βρισκομαι μακριά απ' το προσκεφάλό του! Έμπορώ, όδηγήστε με γρήγορα κοντά του! Πού είναι; — Μην κάνετε έτσι, κόρη μου, εί-πε ο έφημέριος κρατώντας την απ' το στήθος παροχέθησαν στον πατέρα σας... 'Αλλά...

— 'Αλλά... — Το κακό, συνέχισε ο κληρικός. Το τραύμα ήταν θανάσιμο καί... ο κόμης... πέθανε...

— Πέθανε, έφθάρσε ή 'Αδερίνα την λέει της ώρας, καθώς έπρόφερε πεντα από την αγωνία τούσων ώρών γυμνασίου. 'Οταν άκουσε την λέει, απέ-πα μάλιστα της για μια στιγμή, μεγα-λώσαν όσο δεν έπαυνε περισσότερο, έπειτα άρχισαν να μικραίνουν, να μι-

— 'Αλλά... — Το κακό, συνέχισε ο κληρικός. Το τραύμα ήταν θανάσιμο καί... ο κόμης... πέθανε...

— Πέθανε, έφθάρσε ή 'Αδερίνα την λέει της ώρας, καθώς έπρόφερε πεντα από την αγωνία τούσων ώρών γυμνασίου. 'Οταν άκουσε την λέει, απέ-πα μάλιστα της για μια στιγμή, μεγα-λώσαν όσο δεν έπαυνε περισσότερο, έπειτα άρχισαν να μικραίνουν, να μι-

— Λοιπόν!... Μα λέγετε γρή-γορα λοιπόν!...

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΑΚΟΠΟΥΣ ΠΟΥ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΚ

ΕΙΝΕ ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αφρηγήθηκαν στο προηγούμενο φύλλο την από-δραση του Βιντόκ από τα κάτεργα της Βοέστης.

Ο δραπέτης, φτάνοντας μπρος στην πόλη της πόλεως είδε ν' άγρυπνήσ' αυτή, καπνίζοντας την πίπα του, ένας ηλικιωμένος άντρας με παρουσιαστικό δύστροπο, ή παρουσία του οποίου έ-κανε πόν ήρωά μας ν' άνησυχήση ζωηρά...

Ήταν ένας παλινός φύλακας του κατέργου, ο οποίος, όπως ξέρετε, πολ-λύ καλά ο Βιντόκ, μπορούσε να μαν-τέψει ένα κατάδικο, όσο μετεμψε-μένος κι' αν ήταν από την πρώτη κατρία που θα του έρχινα...

Πριν τον πλησιάσει, λοιπόν, για να του δώσει την εντύπωση ότι ήταν έ-νας ναυτης που πήγαινε να κάποια δουλειά, άγόρασε ένα αάδο με γάλα και τον φορτώθηκε... Σαν έφτασε κον-τά στον τρομερό φύλακα άπόθεσε τον χάρδο μπρος στα πόδια του και έπειτα βγάινοντας την πίπα του και γεμίζον-τάς την, του ζήτησε φωτιά, την οποία εκείνος του έδωσε...

— 'Υποταξάμε μαζί του μερι-κές άτμάντες κουβέντες και, περ-νώντας ανανόητα την πόλη τράβηξε για την έξοχή, βαδίζοντας όσο μπο-ρούσε πιο γρήγορα...

Είχαν περάσει τρία τέταρτα της ώρας, όταν έβγαζε ακούστηκαν τρεις κανονισμοί...

Εκεί κάτω, στο κάτεργο, είχαν άν-τλήσει την απόδραση ενός κατα-δικού...

Σχεδόν άμέσως ο Βιντόκ είδε ένα πλθθος χωρικών με δίκαννα στα χέ-ρια, να τρέχουν στα χωράφια, να φέ-χουν μέσ' στα σύνδετρα, να κυττά-ζουν πάνω απ' τα χαντάκια, έτοιμοι να πυροβολήσουν έναντιον του δραπέ-του τον οποίον άναζητούσαν, για να πάρουν την ώρισμένη άμοιβή της συλ-λήφειάς του...

Τό θέαμα αυτό ήταν ελάχιστο κα-θησυχαστικό...

Παιδί από τους χωρικούς πέρασαν μπρος απ' τον ήρωά μας, ο οποίος φερούσε ρούχα ναύτη. Ο Βιντόκ μά-λιστα ρινοκινδύνους και ρώτησε ένα δυο απ' αυτούς τί συμβαίνει. Μά έ-κείνοι του άπάντησαν βιαστικά και μπερδεμένα και συνέχισαν το άνωθω...

— 'Αλλά... — Το κακό, συνέχισε ο κληρικός. Το τραύμα ήταν θανάσιμο καί... ο κόμης... πέθανε...

— Πέθανε, έφθάρσε ή 'Αδερίνα την λέει της ώρας, καθώς έπρόφερε πεντα από την αγωνία τούσων ώρών γυμνασίου. 'Οταν άκουσε την λέει, απέ-πα μάλιστα της για μια στιγμή, μεγα-λώσαν όσο δεν έπαυνε περισσότερο, έπειτα άρχισαν να μικραίνουν, να μι-

ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΠΑΝΤΣΕΡΑΖΙ

πακυνή τους, μή υποφιαζόμενοι ότι αυτός τον όποιο άναζητούσαν βρισκό-ταν μπροστά τους... — 'Ο Βιντόκ έδίδε πάντοτε... 'Η νύχτα είχε πέσει πεία. 'Αγνούσε που βρισκόταν... Φοβόταν μήπως, αντί ν' άπομακρυνθ', είχε πλησιάσει πάλι στη Βοέστη... Σε μια στιγμή διασταυ-ρώθηκε με δυο γυναίκες, ή οποίες φαινόταν σαν να μην το καταλα-βαίνουν, όταν τις παρακάλεσε να του δείξουν ένα πανδοχείο, στο όποιο θα μπορούσε να περάσει τη νύχτα...

— 'Αστόσο ή μια απ' αυτές που έδει-ξε ένα σπίτι που έμοιαζε με ταβέρνα, όπως και πράγματι ήταν.

Ο Βιντόκ, χωρίς να διστάση κα-θόλου, τράβηξε κατ' εθείαν προς αυ-τήν και μπήκε μέσα... Πολλοί άν-

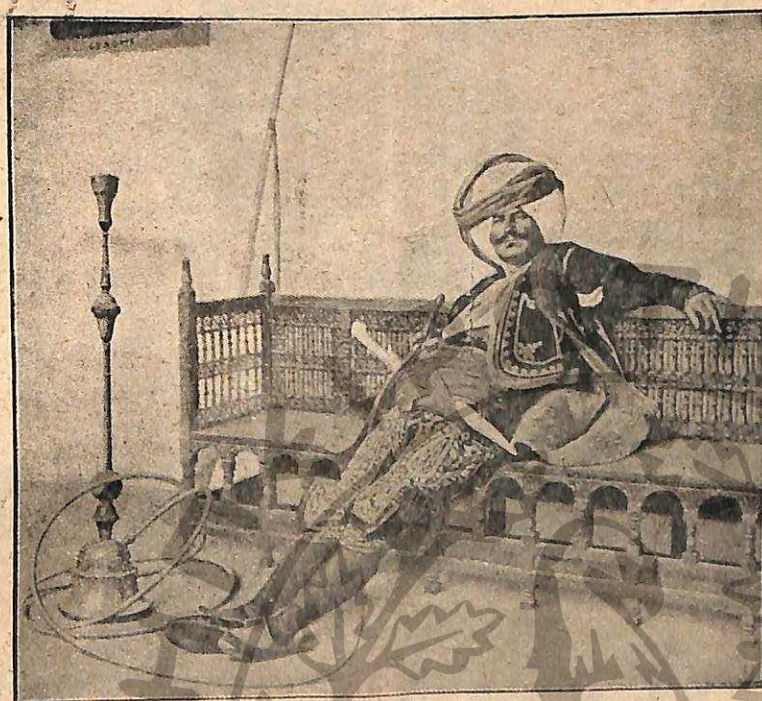
μία του.

— Έρχομαι από το Μορλάν, ει-πε, και πηγαίνω στη Βοέστη. Μά έχασα το δρόμο μου... 'Αν λοιπόν μπορούσε κανείς να μου δείξει τον καλό δρόμο ή να με συνοδεύσει ως το τέλος του, θα τον πλήρωνα για τον κόπο του... Δεν ξέρουμε αν ο δήμαρχος ύποψι-άστηκε τίποτα από τα λόγια του α-τά. Πάντως όμως που άπάντησε:

— Παιδί μου, ή Βοέστη απέχει από δω πέντε λείες... Είναι πολύ άργα για να κάνης τόσο δρόμο... Μα αν θέλεις να κοιμηθής στο σπιτοβόλ-ω μου, ο άγροφύλακας θα σε συνο-δεύσει το πρωί ως τη Βοέστη, όπου πρόκειται να μεταφέρει ένα δραπέτη κατάδικο...

Ο Βιντόκ έννοιωσε ένα ρίγος να

□ □ □ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ □ □ □

Αγροφύτης Άσχηγός. (Πίναξ του Ζερρά)

βρες βρισκόντουσαν κιόλας εκεί... Ο ταβερνιέρης, ο οποίος ήταν συγχρόνως και άγροφύλακας, θέλοντας έναν ά-γνώστο σκηώθηκε, πρηνά που έκανε το Βιντόκ να παρησχή.

— Τι θέλεις; τον ρώτησε. — Μα ή Βιντόκ δεν τα έκανε ποτε περισσότερα από ένα δευτερόλεπτο. Συνήλθε λοιπόν άμέσως κι' άπάντη-σε μ' έτοιμότητα:

— Θέλω να ιδώ το δήμαρχο κι' άφου είστε άγροφύλακας, θα με ύπο-ψεύσετε αν μ' όδηγήσετε κοντά του. — Μην κάνεις τον κόπο! του ά-πάντησε τότε ένας άλλος. Ο δήμαρ-χος είμ' εδώ...

Αν και δεν το περίμενε καθόλου αυτό, ο Βιντόκ διατήρησε την ψυχραι-

τι μου... Πρέπει χωρίς άλλο να έα-ναγορεύω στο Μορλάν... 'Αν ο άγροφύλακας θέλει να με συνοδεύσει, μπορούμε να έμα-στε πάλι αύριο το πρωί έδώ...

Η πρότασις του αυτή έγινε δεκτή. Τη συνέχεια μπορούν να τη μαντέ-ψουν εύκολα οι άναγνώσται μας... Πριν άκόμα φτάσουν στο Μορλάν, ο άγροφύλακας ήταν κιόλας κατά τα τρία τέταρτα μεθυμένος... Μια μπο-τίλλια ρακή, σε μια ταβέρνα της πό-λεως, άποσείωσε το μεθύσι που... Κοιμόντας κιόλας, όταν ο Βιντόκ τον άφηρε, λέγοντάς του ότι θα πήγαινε να πάρη τα χαρτιά του και θα γυρίζε.

Μόλις βρέθηκε μόνος ο ήρωας μας, πήρε το δρόμο που Βάν, άνοίγοντας όσο μπορούσε περισσότερο τα πόδια του... 'Όσο άπομακρύνόταν, τόσο ή έλπίδα του πως θα ξέφυγε μεγάλωνε μέσα στην καρδιά του...

Δυο μέρες πέρασαν χωρίς κανένα έπιστόδιο... Έβγαζε, το πρωί της τρίτης ημέρας, μερικοί χωροφύλακες παρουσιάστηκαν στο δρόμο του... Βλέ-ποντάς τους, ο Βιντόκ έδίστασε... Για μια στιγμή στάθηκε και σκέφτηκε ν' ακολουθήσει ένα πλανόδιον δρομολό-γιο... Παύλ κακή σκέψις, γιατί ο χωροφύ-λακας θα τον έπαιναν εύκολα... Καλ-λίτερα έζιζε ν' άληγήσει τον κίνδυνό... Μα το άπότομο σταμάτημά του κι' οι διαταγμοί του, προκάλεσαν τις ύπο-ψίες των χωροφυλάκων. οι οποίοι του ζήτησαν τα χαρτιά του. Και έπειδή αιώσε τους άμολόγησε πως δεν είχε, τον συνέλαβαν και τον ύπέβαλαν σε άνάκριση.

— 'Ονομάζομαι Ντυβάλ, τους ά-πάντησε λέγοντας το πρώτο όνομα που του ήρθε στο μυαλό, και είμαι λιποτάκτης από την κοβέρτα «Κο-κάρδω», ή οποία βρίσκεται τώρα στο Σαιν-Μαλό. Έφωνα γιατί δεν ήθε-λα να μου δώσουν άδεια να πάω στο Λοριάν και να δω τους γονείς μου...

Ο επικρατής του άπεσπάσματος, άκούγοντας τα λόγια του αυτό έα-φνίστηκε.

— Πώς; Έκαι. Είσαι ο Αύγουστος Ντυβάλ, ο γιός του υπέρμαχου Ντυ-βάλ που κάθεται στην πλατεία του Λοριάν, κοντά στο ξενοδοχείο της «Χρυσής Φούσκας»;

— Είμ' εγώ ο ίδιος! άπάντησε με θάρρος ο Βιντόκ.

Ο άποσπαματάρχης ήταν ύπαρη-γόςτης γιατί είχε συλλάβει το γιό του φίλου του Ντυβάλ. Θα ήθελε πολ-λύ να τον άφήση, μα ένας χωροφύ-λακας είχε προπάτην άρροισμένους στο καθήκον του.

Έτσι ο ψευτο-Αύγουστος Ντυβάλ μεταφέρθη στο Λοριάν, όπου θα με-ρούσε να δη τους δικούς του και κα-τόπιν να δικάσθ' επί λιποταξίας... (Ακολουθεί)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είδαν στο προηγούμενο φύλλο πώς η Φραγκίσκη - Αθηνάϊς ντ' Μοντεσπάν, μετά το γάμο της με το μαρκήσιο ντ' Μοντεσπάν, έπληξε στα ανάκτορα των Βαυαρικών φιλοδοξώντας να κατακτήσει την καρδιά του βασιλέως. Μά την καρδιά του Λουδοβίκου 14ου την κατείχε τότε η δεσποινίς ντ' Λα Βαλλιέρ και η Αθηνάϊς αναγκάστηκε να περιμένει πολύ καιρό, ώς ότου στ' τέλος, μία μέρα, φανέρωσε με τρόπο στο βασιλέα την αγάπη της. Ο Λουδοβίκος δέν έγραψε καρδιά. Έσπευσε να την επισκεφθ' στα διαμερίσματά της και σε μία στιγμή τη φίλησε...

Η Αθηνάϊς δέχτηκε και πού άναπαύθηκε το φίλημά του... Μά, εξαφάνη τραβήχτηκε από την αγκαλιά του και τρέχοντας πήγε και κλείστηκε στο διπλανό δωμάτιο, του όποιου έκλεισε την πόρτα πίσω της.

Σαφηνισμένος και κάπως απογοητευμένος ο βασιλέας, έμεινε για μία στιγμή άκίνητος στην πολυθρόνα στην όποία πριν από λίγα λεπτά άκουα κρατούσε την ώραία μαρκήσια μέσα στην αγκαλιά του...

Τού χάμου φώναζε: «Αθηνάϊς!... Αθηνάϊς!»

Καμιά άπάντησις δέν του δινόταν. Τί έσήμαιναν όλ' αυτά;...

Γεμάτος περιέργεια, ο βασιλέας σηκώθηκε κι' αυτός με τη σειρά του και διευδύνθηκε προς το διπλανό δωμάτιο...

Τί νομίζετε πώς είδε τότε;

Τη μαρκήσια γονατιστή μπρός στο προσευχητήριό της να προσεύχεται στο Θεό και να τον παρακαλή, σαν έλλη Μαγδαληνή, να τη συγχωρήσει για το άμάρτημα που είχε διαπράξει πρό όλίγου...

«Ε λοιπόν... Ήταν τόσο ώραία έτσι, μέσ' στην κατάσταση της έκστάσεως στην όποία βρισκόταν, όστε ο βασιλέας έπαψε πού να μηνιακαή έναντίον της για τη φυγή της... Κάθε άλλο μάλλον...»

Την άφισε λοιπόν ν' άποτελειώση την προσευχή της...

Και ικανοποιήθηκε με το παραπάνω για την ύπομνη του αυτή...

— Τί έλεγες πρό όλίγου στο Θεό; τη φώτισε ο βασιλέας, έμα τελείωσε την προσευχή της.

— Τόν παρακαλούσα, έν είμαι ένοχη με το να γίνω δική σας, να παραμείνω δική σας για όλη μου τη ζωή...

Ο ιστορικός Τονάρ - Λαφός διηγείται, σχετικώς με την ένταξη των ερώτων της μαρκήσιας ντ' Μοντεσπάν έ' ανέλκτο άρκετά έλαφρό, πού άποβαίνει ότι ο βασιλέας - Ήλιος, ο όποιος ήταν τόσο άυστηρός στα ζητήματα της έθιμοσύνης, ότι συμπεριφερόταν καθόλου με το πρωτόκολλο, προκαμμένο για πού έρωτάς του:

«Ξαναμίζοντας μία μέρα από τον περίπλοκο, η Αύστ' Μεγαλειότης, περιμένοντας μπρός απ' την πόρτα της καινούργιας του ενομούμενης, χωρίς να χάνει καιρό μπήκε μέσα. Η μαρκήσια, η όποια καταμύονταν την ώρα ένταξη με την σουλιέτα της - άσχοια στην όποια άφιέρονε τις περισσότερες ώρες της ήμέρας - βρισκό-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΑΡΚΗΣΙΑΣ ΜΟΝΤΕΣΠΑΝ

ταν πολύ νεαρή...

Ο βασιλέας την έπληξε στην αγκαλιά του χωρίς να νοιαστή καθόλου αν είχε κλείσει την πόρτα πίσω του...

Ότε η μαρκήσια το πρόσεξε αυτό.

Μά έπειτα από λίγα λεπτά, όταν της ξαναγύρισε η ένομούτης του πνύ- ματός της, η Αθηνάϊς είδε ότι ένας ταχυποδύλης πού φύλαγε σκοπός στο διπλανό δωμάτιο, είχε παρασταθεί μπρός στον όποιον είχαν διαπραγμα- στεί πρό όλίγου...

Έσπευσε άμέσως να είδοποιήσει σχετικώς το βασιλέα, ο όποιος διευδύνθηκε κατ' έθειον προς το σωμα- τοφύλακα.

— Κύριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

Η δεσποινίς ντ' Λα Βαλλιέρ.

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

τα...

— Κόριε, του είπε, στεκίσαστε πρό όλίγου μπροστά σ' αυτή την πόρ-

είσθε έθελος ότι η βρασίς σας δέν θα μέ ξαναφέρουν στο δρόμο της άρεσής.

— Πώς λοιπόν;... Μήπως θέλατε να σας εύχαριστήσω γιατί με άπα- τάτε;

— «Ω!... κύριε. Αυτό δέν έχει ση- μασία... Αυτό είναι πράγματα παρα- στικά στον πόθοκαίρο αυτό κόσμου...»

— «Α!... όστε με εύχαρίστησε; Πο- λή καί... Όθ' σας μιμηθώ... Ναι, όθ' έχω τό θάρρος να σας μιμηθώ... Σκο- τώσατε την τιμή μου...» Έ λοιπόν, όθ' σέσω χ' έχω τό πένθος της δημοσίαι... Όθ' κάνω σκάνδαλο...

— «Όπως θέλετε, κύριε... του ά- πάντησε η μαρκήσια με ψυχρότητα. Εγώ δέν μπορώ να σας έμποδίσω να γελαιοποιηθήτε...»

— «Έπειτα από μερικές ήμέρες ο μαρ- κήσιος ντ' Μοντεσπάν έκανε τον πε- ριπάτο του στο Σαιν - Ζερμαίν, ντυ- μένος στα κατάμαυρα, μέσα σ' ένα άμάξι ξενυχμένο με δυό μαύρα έλλογα, του όποιου η κορτίνας ήταν έπίσης μαύρες... Ακόμα κι' ο άμαξίας φορούσε μαύρα...»

Σέ έλλογα δέ όσους τον ρωτούσαν γιατί είχε πένθος, ο μαρκήσιος άπαν- τούσε σπορδύτως:

— Γιά τη γυναίκα μου...

Ο βασιλέας, στον όποιο ο δούξ ντ' Λαζέν διηγήθηκε γελώντας το κα- μικτοραχικό αυτό γεγονός, δέν έγέ- λασε. Κατσόφιασε μόνο και είπε:

— «Ο μαρκήσιος είν' ένας ήλιθιος χ' έπειδή δέν μ' άρέσει να έλέσω ήλιθίους γύρω μου, όθ' τον διατάξτε εκ μέρους μου να μην ξαναπαρουσια- στεί πια στην αυλή...»

— Την πάθατε πολύ άσχημα, έλε- γε το ίδιο έρδω η μαρκήσια Μον- τεσπάν στο σύζυγό της. «Όχι μόνο χάσατε τη γυναίκα σας άλλα και τη θέσι σας...»

Ο μαρκήσιος δέν έδωκε καθόλου με τα λόγια της.

Απεναντίας της έκανε μία έλα- φρά υπάκλιση και της άπάντησε με τήν ευθυμότερο τόνο του κόσμου:

— Έχετε δική... Έχασα και τη γυναίκα μου και τη θέσι μου... Μιά μου παραμένει, για να με παρηγο- ρήση, μία φίλη.

— Μπάρ; Έκανε η Αθηνάϊς, κάπως εξαφνιασμένη. Έχετε φίλη, μαρκήσια; Και πού είνε;... Α. γνωρίζω...

— Την γνωρίζετε με το παραπάνω... Είστε σεις!...

— Έγώ;... Δέν σας καταλαβαίνω.

— Θα καταλάβετε άμέσως, αγαπη- τή μου, της άπάντησε ο μαρκήσιος ντ' Μοντεσπάν. Μπορεί κανείς να περιφραγή έναν άνθρωπο και να έξο- πηρετείται συγχρόνως άπ' αυτόν...

Λοιπόν, είς περιφραγώ... μου φαί- νεται μάλλον πώς σας μισώ λίγο... Τό έλεγον, έπειδή είσθε πολύ ώραία, τά θέληγα σας δέν έπαψαν καθό- λως φρά να σας κινούν και γι' αυτό, μία να φιλήσω μία ώραία γυναίκα, όθ' έρχομαι σε σας...

— Έτσι δέν θα έρωτα άλλοιό γυναικά... Έτσι δέν θα έρωτα άλλοιό γυναικά... Έτσι δέν θα έρωτα άλλοιό γυναικά... Έτσι δέν θα έρωτα άλλοιό γυναικά...

— «Α!... κύριε... Πώς μπορούσα να προβλένω ένα τέτοιο πράγμα;...»

— Πρέπει κανείς, κύριε, να τά προβλέπει όταν είνε παντρεμένος...

— «Όταν είνε παντρεμένος με μία έλαφρά γυναίκα σαν κι' εσάς... Ναι, πρέπει να τά περιμένει όλα...»

— Μονίμα το ύψος μου και εγώ έξορω τι συνέβη μέσα σ' αυτό το δωμάτιο... Ορκίζομαι στην τιμή μου

— «Εν πάση περιπτώσει, εγώ δέν είμαι έλαφρά γυναίκα... Σεις, κύ- ριε, είσθε κακοκατεστραμμένος και να

— «Α!... κύριε... Πώς μπορούσα να προβλένω ένα τέτοιο πράγμα;...»

— Πρέπει κανείς, κύριε, να τά προβλέπει όταν είνε παντρεμένος...

— «Όταν είνε παντρεμένος με μία έλαφρά γυναίκα σαν κι' εσάς... Ναι, πρέπει να τά περιμένει όλα...»

— Μονίμα το ύψος μου και εγώ έξορω τι συνέβη μέσα σ' αυτό το δωμάτιο... Ορκίζομαι στην τιμή μου

— «Εν πάση περιπτώσει, εγώ δέν είμαι έλαφρά γυναίκα... Σεις, κύ- ριε, είσθε κακοκατεστραμμένος και να

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΡΟΖΕ, 30 ετών. ΜΑΡΘΑ, γυ- ναίκα του, 25 ετών.

(Σε μία κρεβάτοκάμα- ρα, άρκετά πλούσια στολι- σμένη. Ο Ροζέ κάνει την τουαλέτα του άντρίκν στον καθρέφτη. Βράδυ).

ΡΟΖΕ.—Δέν έχω καθόλου ώραία όην άπόψε... Τί χάλια είνε αυτά! Μόνη κόκκινη, μάτια πού στάζουν χωρίς να κλαίνε. Πού τό άρπαξα τέ- τοιο συνάχι; Και μάλιστα ά- πόψε πού έχω ραντεβού με την ώραία χορεύτρια Μαριέττα. (Φταρνίζεται).

«Α, άλλοιμονο, θα είνε τρομερό, την ώρα πού θα πάω να τη φιλήσω, να φταρνιστώ έτσι έξαφνα!... Νά κάνω χωρίστρα τά μαλλιά μου; Αλλά, αν περιποιηθώ πολύ τόν έαυτό μου, η γυ- ναίκα μου θ' άρχιση να ύκοπτεύεται. Γι' αυτό, θα βάλω ένα κοστούμι ότε πολύ καινούργιο, ότε πολύ πα- λή. Μά πώς πονεί το κεφάλι μου!... Όθ' έφραπε να πάρω μία άσπιρίνη. Α- λά δέν ξέρω πού είνε το κοστάμι με τίς άσπιρίνες. Όθ' βάλλω κι' άρωμα βιο- λέττας, πού τόσο τ'άγαπά η Μαριέττα. (Αρχίζει να ντύνεται. Φταρνίζεται πάλι).

Μά είνε τρομερό αυτό το κρο- νολόγιο!... Η Μαριέττα θα με περι- μένη κώλας στο μελόδραμα. Σέ λίγο ώρα πρέπει να βρίσκονται κι' εγώ έ- κει. Πρέπει να πάω μαζί μου πολλά μαντήλια, να γεμίσω τις τσέπες μου με μαντήλια. (Παίρνει το μπουκάλι με την κολώνια και βρέχει τη μύτη του). Ωχ!... Ωχ!... Πώς καίει η μύτη μου!... Μά ίσως, αν την καυτη- ριάσω με κολώνια, θα πάμν να τρέχει...

(Μπαίνει μέσα η Μάρθα, χαμο- γελώντας γλυκά, μ' ένα γοξ πιν- σάκι).

ΜΑΡΘΑ.—Τί κάνεις έδώ τόσο ώρα, Ροζέ;

ΡΟΖΕ.—Ζητώ τις άσπιρίνες.

ΜΑΡΘΑ.—Τίς έχω μέσα στο συρ- τάρι. (Ανοίγει το συρτάρι και παίρ- νει ένα κομμάτι). Στάσου να σου δώσω μία άσπιρίνη. (Βάζει νερό σ' ένα πο- τήρι και τό προσφέρει στο Ροζέ με μία άσπιρίνη). Πάρε λοιπόν, αγαπη- τέ μου...

ΡΟΖΕ, (παίρνοντας την άσπιρίνη με το νερό).—Ευχαριστώ, Μάρθα.

ΜΑΡΘΑ, (χαϊδρώνοντας τά μαλλιά του).—Ο καμήενος, πώς είνε έτσι κρονομένος.

ΡΟΖΕ.—Μή μου χαλάς τά μαλλιά μου...

ΜΑΡΘΑ.—Μά άφού είσαι άρρω- στος, τί σ' ένδιαφέρει το χτένισμά σου;

ΡΟΖΕ.—Μά... Μά... Νά, πρέπει να πάω κάπου για μία ύπόθεσι.

ΜΑΡΘΑ.—Τί ύπόθεσι;

ΡΟΖΕ.—Πολύ σπουδαία.

ΜΑΡΘΑ.—Τίποτα δέν είνε σπουδα- ίο από την ύγεια σου, φίλε μου. Όθ' έφραπε μάλιστα να σου ρέξω με- ρικές βεντούζες, και να σε τρώω με καμφορά.

ΡΟΖΕ.—Βεντούζες;... Καμφορά;... Θεός φυλάξου!...

ΜΑΡΘΑ.—Μά θα σου κάνουν πολύ καλό. Αν δέν θέλεις βεντούζες, να σε τρώω μόνο με καμφορά.

ΡΟΖΕ.—«Όχι!... «Όχι!... Νά με τρώης με... άρωμα βιολέττας!...»

ΜΑΡΘΑ.—Χά! Χά!... Μά τό ά- ρωμα της βιολέττας δέν έχει θεραπευ- τικές ιδιότητες... (Παίρνει το μπου-

καμφορά. Αλλά κατόπιν θα κάνει ένα ζεστό μπάνιο.

ΜΑΡΘΑ.—Γιατί;

ΡΟΖΕ.—Μά, για να φύγη η μυρω- δια της καμφοράς.

ΜΑΡΘΑ.—Τότε, μετά το μπάνιο, πρέπει πάλι να πάω στο κρεβάτι.

ΡΟΖΕ.—Γιατί;

ΜΑΡΘΑ.—Μά ρωτάς γιατί; Αν βγείς έξω άμέσως μετά το μπάνιο, κρονομένος καθώς είσαι, θα πάθης πεινυρία.

ΡΟΖΕ.—Λοιπόν, αγαπητή μου Μάρ- θα, ότε βεντούζες, ότε καμφορά, όθ' τα μπάνιο, ότε τίποτα...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

— Καθώς βλέπουμε στα τελευταία Παρισινά περιοδικά Μόδας, τ' άνοιξιμικά άνσάμπλ είναι πολύ χαριτωμένα. Άλλα άπ' αυτά συνοδεύονται μ' επαυφόρια τρουά-κάφ, άλλα με κοντές βέστες, και άρκετά φοριούνται με μπολερό.

— Το μπολερό δίνει πολλή χάρι και νεανικότητα στη σιλουέττα. Πρέπει όμως να τ' άποφεύγουν ή κυρίες που είναι υπέρ το δέον παχιές.

— Θά ίδουμε επίσης κατά την άνοιξη και κοστούμια από λαϊνάς δύο διαφορετικών χρωμάτων.

— Την άνοιξη δεν θά φορέσουμε μόνο μπλούζες άνοιχτόχρωμες και φούστες σκοθρες, άλλα και ζακέτες ή μπολερό άνοιχτόχρωμα, με φούστες σκοθρες. Π.χ., με φούστα από μαύρο ντρα, θά φορέσουμε μπολερό από άσπρο ντρα, γαργαρισμένο με μαύρη γούνα, ή, αν προτιμούμε, έντελώς άγαργήριστο.

— Το καπέλλο που θά συνοδεύη αυτό το κοστούμι, θά είνε άσπρόμαυρο.

— Άπογευματινό κοστούμι από μαύρο βελούδο, θ' άποτελείται από φούστα άν-φόρη, κορσάκο σταυρωτό, και μπολερό γαργαρισμένο με στενή γούνα. Είναι τόσο άπλό όσο κι' όραίο.

— Θά ίδουμε επίσης και φορέματα βελούδινα, με γιανιά και γαβάτα από έριμνα.

— Τα φορέματα αυτά μπορούμε να τα φορέσουμε και τώρα, κάτω από το έπανωφόρι μας.

— Μία από τίς μόδες του παλμού καιρού, ή όποια θά μάς ξανάρθη το καλοκαίρι, είνε και ό ύψηλο γιανιάδες, οι όποιοι θά στέκονται με τη βοήθεια μπαλετών. Άλλά είνε άγνωστον αν θά έπινοηθήσουν οι γιανιάδες αυτοί, τη στιγμή που τόσο χρόνια τώρα έχουμε συνηθίσει να έχουμε άνοιχτό κι' έλεύθερο τόν λαμό μας.

— Άλλα όι μοντέρνοι ύψηλοι γιανιάδες θά συνοδεύονται από μεγάλους φιάγκους, καμωμένους από κορδέλλα, από τοίλι, ή από μουσελίνα. Οι φιάγκοι αυτοί πηγαίνουν πολύ στο πρόσωπο.

— Όπως συνηθίσαιε τα φορέματα με άνοιχτό λαμό, έτσι συνηθίσαιε και τίς κοντές φούστες, ή όποιες είνε τόσο βολικές και πρακτικές. Γι' αυτό, δεν θά φορέσουμε πολύ μακρύ φορέματα στο δρόμο, άλλα μόνο ή λουσάτες μας τουαλέττες θά είνε μακρές. Η φούστες θά είνε πάντα σχεδόν άν-φόρη, και κάτω θά πλατύνουν πολύ.

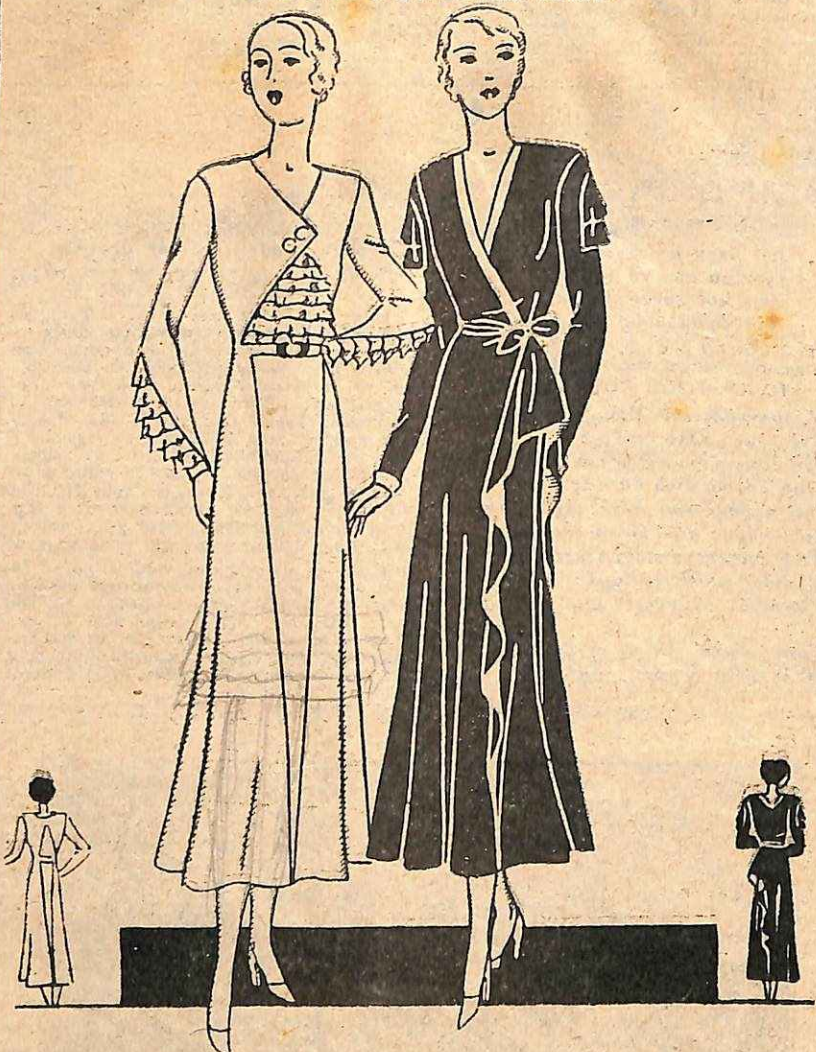
— Τα βραδυνά φορέματα θά είνε έφαρμοστά ως τα γόνατα και κατόπιν θά φαράβουν με άρθονα γκοντέ, ή με μικρά άλλεπάλληλα βολάν από το ίδιο ύφασμα του φορέματος, ή από τοίλι, ή από δαντέλλα.

— Τα τοίλινα ή δαντελλένια βολάν θά είνε έφαρμένα με σφηκοφωλιές και θά γαργαρίζονται έδω κι' εκεί με μπουκετάκια λουλουδιών.

— Τα κορσάκια των βραδυνών φορεμάτων θά γαργαρίζονται με λουλούδια σε λοξές γιολάντες, ή όποιες θά φτάνουν από τη ζώνη στον ώμο.

— Όταν ή φούστα θά γαργαρίζεται με μία μπουκτούρα από λουλούδια, τό-

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Φόρεμα από μαροκαίν βέρ-άμάντ, γαργαρισμένο με ντεκούπ και με μικρά βολάν από κρέπ-ντε-σιν του αυτού χρώματος. 2) Φόρεμα από βελούδο καφέ, ντραπέ στην γάρτα. Γαργαρίζεται με όττομάν μπλέ.

τε θά στολίζουμε και τόν άγκώνα μας μ' ένα πλατύ βραχιόλι από παρόμοια λουλούδια.

— Το κυριώτερο χαρακτηριστικό της προσεχούς άνοιξιμικής μόδας, θά είνε τα μεγάλα φουσκωτά μανίκια, τα όποια θά φτάνουν ως τόν άγκώνα, κι' έπειτα θά συμπληρώνονται μ' ένα ύψηλό έφαρμοστό πουαντέ, συχνά διαφορετικού χρώματος.

— Πολλά μανίκια θά είνε γαργαρισμένα στον άγκώνα μ' ένα είδος μεγάλων φουσκωτών βραχιολιών, από ύφασμα έργασμένο με σφηκοφωλιές. Τα μανίκια τίς ζακέτας θά γαργαρίζονται με βραχιόλια γούνα και τα μανίκια των άπογευματινών φορεμάτων θά γαργαρίζονται στον άγκώνα με μικρά άλλεπάλληλα βολάν από δαντέλλα.

— Τα έπανωφόρια τίς ντεμ-σαιζόν θά είνε πολύ έπιμελώς έργασμένα. Άσμετά, θά είνε κάτω όλόγυρα κομμένα σε φρετόν και θά γαργαρίζονται με ι-διόροθυμες ντεκούπ.

— Τα φορέματα θά γαργαρίζονται γύρω στο ντεκολτέ με βουάλ σιφρόν, έργασμένο με μπουγιονέ, διαφόρων χρωμάτων, τό ένα κοντά στο άλλο.

— Θά ίδουμε και φορέματα με τό άμπιεσμέν του κορσάκου όλόκληρο ά-ζωρε, καμωμένο από λοξά κομμάτια ζωρέτ, ένωμένα με λεπτό άζούρο.

— Συχνά τα άζωρε άμπιεσμένα θά είνε διαφορετικού χρώματος από τό ύ-πόλοιπο κορσάκο. Π.χ., σ' ένα φόρεμα από μαύρη ζωρέτα, θά ίδουμε άμπιεσμένα άζωρε πράσινο, ρόζ, κίτρινο ή ά-σπρο.

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Άπό σήμερα μέχρι του Πάσχα, οι άποστέλλοντες εκ του Έσωτερικού δραχμής 170, την άξισιν δηλαδή των 7 Ήμερολογίων του «Μπουκέτου», θά λαμβάνουν έλα τήν λόγφ Ήμερολόγια, έλεύθερα ταχυδρομικών τελών και θά έγγράφονται συγχρόνως δωρεάν συνδρομητά επί ένα τρίμηνον εις τό περιοδικόν μας.

Επίσης οι άποστέλλοντες εκ του Έσωτερικού δραχμής 225, την άξισιν δηλαδή των δώδεκα (12) έκλεκτών τόμων τίς Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου», θά λαμβάνουν όλους τους εν λόγω τόμους και συγχρόνως θά έγγράφονται δωρεάν συνδρομητά δι' ένα τετράμηνον εις τό περιοδικόν μας.

— Είνε πολύ άν-δόγη τελευταία στο Παρίσι, φορέματα από κρέπ μάλλινο, γαργαρισμένα με ένκυστασιόν από μάλλινη δαντέλλα, κάτω στη φούστα, στο κορσάκο έπάνω και στα μανίκια.

— Το μοντέρνο καπέλλο είνε ένα μπερέ ή ένα μποννέ, ή μία μικρή τόκα, ή όποια φοριέται έτσι, ώστε ν' άφρίνη άνοιχτό ένα μέρος του κεφαλιού, άριστερά ή δεξιά, και γαργαρίζεται προς τα πίσω μ' ένα μικρό φτερό, δροβό.

— Τα μπερέ πάλι γαργαρίζονται μ' ένα φιάγκο, προς τα πίσω.

— Η μικρές πελερίνες και ή ιμάσκες θά είνε και την άνοιξη πολύ άν-δόγη.

— Θά ίδουμε και άρκετές κόκκινες βέστες, με μαύρες ή μπλε-μαρζέν φούστες.

— Θά ίδουμε και καπέλλα κόκκινα και έσάρπες κόκκινες και καπέλλα σιω-τσέικα με έσάρπες άσπρά.

— Θά είνε πολύ τίς μόδας και ή κόκκινες διαπρέλλες και ή κόκκινες τσάντες.

— Έκτός από τό κόκκινο, θά είνε άν-δόγη και τό ρόζ και τό μπλε χρώμα, καθώς και τό πράσινο.

— Το μαύρο και τό άσπρο θά θεωρηται πάντα πολύ σίκ.

— Προς τό παρόν, τό χρώμα που κυριαρχεί άκόμα, είνε τό καφέ, και πρό πάντων τό τέτ-ντε-νέγκρο.

Τό καφέ είνε ένα χρώμα που πηγαίνει πολύ σε όλες τίς κυρίες, και πρό πάντων σε όσες έχουν καστανά μαλλιά και μάτια.

— Με σκοθρα φορέματα θά φορέσουμε και άσπρα καπέλλια, και θά κρατήσουμε άσπρες τσάντες.

— Η κομψές Παρισινές φορούν από τώρα καπέλλια από άσπρο βελούδο και κρατούν τσάντες από άσπρο έπίσης βελούδο ή από δέγμα λευκό.

— Την άνοιξη θά είνε τίς μόδας και καπέλλια από ψάδινα μοτίφ, γαργαρισμένα με λουλούδια.

— Με δύο λόγια, τα κυριώτερα χαρακτηριστικά τίς προσεχούς σαιζόν είνε: Άνθη στα φορέματα και στα καπέλλα, σφηκοφωλιές, μπουγιονέ, μικρές ιμάσκες, μικρές πελερίνες, ύψηλοι γιανιάδες με φιάγκους, μανίκια φουσκωτά, ζακέτες έφαρμοστές, μπολερό πλατιά, φούστες πλατιές κάτω, βραχιόλια από ύφασμα στον άγκώνα ή από λουλούδια, μπλούζες άνοιχτόχρωμες με φούστες σκοθρες, και άξουσάρα ζω-πρόχρωμα και πρό πάντων κόκκινα.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ

Οι Έλληνες έχουν στο αλφάβητό τους 24 γράμματα, οι Άγγλοι 26, οι Ιταλοί 20, οι Ισπανοί 27, οι Γερμανοί 26, οι Ρώσοι 41, οι Έβραίοι 22, οι Άραβες 28, οι Πέρσες 32, οι Τούρκοι 35, οι Ινδοί 50 και οι Κινέζοι 214!

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε εύχάριστα τις βραδείες, είνε να προμηθευθήτε τα βιβλία τίς «Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου». Είνε ο πιό εύχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα τίς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άριστοφυρηματικά, τα όποια έχουν μεταφρασθεί εις όλες τās γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις έκαστομύρια άντιτύπων και που μόνον τό ένομα των συγγραφέων των άποτελεί έγγύησιν περί τίς άξίας των.

Ίδου ο λεπτομερής κατάλογος τίς «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμή έσωτ. δρ. 60, έξωτ. δρ. 80). Ο «Καπετάν Φάντασμα», έργον μυστηριώδες, άσθηματικώτατον, περιπεπρωμένον, πλήρες δραματικών και τραγικών έπεισοδίων, έλλοσσεται εις την Ίσπανίαν κατά την εποχήν του Μ. Ναπολέοντος, περί τόν πύργον ενός εύγενοφ, επί του όποιου βαρύνει ή σκληροτέρα μοίρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΟΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40). Διά τόν «Καπετάν Βρυκόλακα» δεν χρειάζεται άλλη σύστασις εις όσους δεν τό έχουν διαβάσει, παρά να έρωτήσουν έναν που να τόν έδιάβασεν όταν έδημοσιεύθη εις τό «Μπουκέτο». Διά τόν «Καπετάν Βρυκόλακα» μπορούμε να πούμε ότι έσημείωσε την μεγαλειότητα επιτυχίαν έξέ δσων μυθιστορημάτων έδημοσιεύθησαν ως τώρα στην Έλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ ΤΟΥ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20) Ένα από τα άθάνατα έργα τίς φιλολογίας είνε και οι «Περιπέτειαι του Πύμ», οι όποιοι έχουν μεταφρασθεί εις όλες τās γλώσσας του κόσμου. Ένα τραγικό ταξείδι στον Νότιον Πόλον, πρό τών τραγικών μυστηρίων του όποιου παλαιών σκληρών άγώνων ό ήρωες του ρωμάν-τζου, γραμμένο από έναν των μεγαλειότατων ποιητών του κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Μέσα στις σελίδες τίς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ένα τρυφερότατον ειδύλλιον μεταξύ μιας κόρης και του έξαδέλφου της, με βασανιστήν των δύο αυτών άγνων έραστών τόν σκληρόν και άφαντάστωφ φιλάργυρον πατέρα τίς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Η «Σφιγξ των Παγών» είνε τό άριστοέργον του μυθιστοριογράφου των παραδόξων ταξείδιών Ιουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικό, πολύπλοκον, κρατεί άπ' άρχής μέχρι τέλους άδιάπτωτον τό ένδιαφέρον του αναγνώ-στου.	Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Αισθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο από την τρυφεράν Γκρεβίλ, έκτυλίσσεται μέσα στους κύκλους των ευγενών τίς Ρωσίας, των όποιων μ' έξαιρετική λεπτότητα περιγράφει την ζωήν και τα έθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Περιοργώτατον και τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τό όποιον κρατεί άπ' άρχής μέχρι τέ-λους εις συνεχή άγωνίαν τόν αναγνώστην με την δραματικήν πλοκήν του και τό μυστήριόν του, τό όποιον μόνον εις τό τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η Λάγκερλεφ είνε ή μεγαλειότατα συγγραφέας του άδωτος μας και έχει βραβευθεί με τό Παγκόσμιον Βραβείον Νόμπελ. Αυτό μόνον δύναται να έγγυηθή διά την «Κόρην του Μεγάλου Βάλτου», ή όποια είνε αληθές άριστοέργον.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΤΟΥ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η «Μονμάρτη» είνε τό άριστοέργον τίς ρομαντικής τέχνης, γραμμένο από τόν άθάνατον συγγραφέα των «Μποέμ». Η ζωή των φοιτητών στο Παρίσι, οι έρωτές των, ή φτώχειες των, περιγράφονται με δραματικότητα εις τās σελίδας τίς «Μονμάρτης».
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΙΣΕΜΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρ. 5, έξωτ. δρ. 8). Σμυρναϊκό μυθιστόρημα του άποθανόντος Έλληνος λογοτέχνη, τό όποιον διακρίνει ή ποιητική του περιγραφή ή εύχάριστη πλοκή του και τό βαθύ του αίσθημα.		

Έκτός των άνωτέρω βιβλίων τίς Βιβλιοθήκης, υπάρχουν και πωλούνται εις τα Γραφεία μας οι προηγούμενοι τόμοι του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οι όποιοι πωλούνται ο μόν πρώτος προς δραχμής 1000, οι δε λοιποί προς δραχμής 250 διά τό Έξωτερικόν.

Έκαστος τόμος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» είνε δόκληρος βιβλιοθήκη, ή έκλεκτικέτης τίς όποιας είνε έξαιρετική. Είς έκαστον τόμον περιέχονται υπερπεντακόσια διηγήματα και έκαστονάδες ποιημάτων, άνεκδότην, κομωδιών, ποιημάτων, περιέργων και υπερχίλιαι εικόνες, χρωματισται και μή.

Είς τόν πρώτον τόμον του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» υπάρχουν τα μυθιστορήματα «Η γυναίκα του άλλου», «Η διαβολογυναίκα», «Η πριγκίπισσα Μαλ-κα», «Τό Ήμερολόγιό τίς Εύας», «Δυό καρδιές που άγαπήθηκαν» και τό δράμα του Μαίτερλιγκ «Η πριγκίπισσα Μαλ-κα».

Είς τόν δεύτερον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ο θάνατος», ή άρχή του λαίν.

Είς τόν τρίτον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ο θάνατος», ή άρχή του λαίν.

Είς τόν τρίτον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ο θάνατος», ή άρχή του λαίν.

Είς τόν τέταρτον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ο θάνατος», ή άρχή του λαίν.

Είς τόν πέμπτον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ο θάνατος», ή άρχή του λαίν.

Είς τόν έκτον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ο θάνατος», ή άρχή του λαίν.

Είς τόν έβδομον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ο θάνατος», ή άρχή του λαίν.

Είς τόν όγδοον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ο θάνατος», ή άρχή του λαίν.

Είς τόν έναντον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ο θάνατος», ή άρχή του λαίν.

**ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ
ΤΟΥ
“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,”
1932**

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΜΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΞΕΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

**ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΚΑΙ
ΥΠΟΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ**

